AVONTUREN VAN

TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 16 546-604 De Bergmensen

AVONTUREN VAN
TOM POES

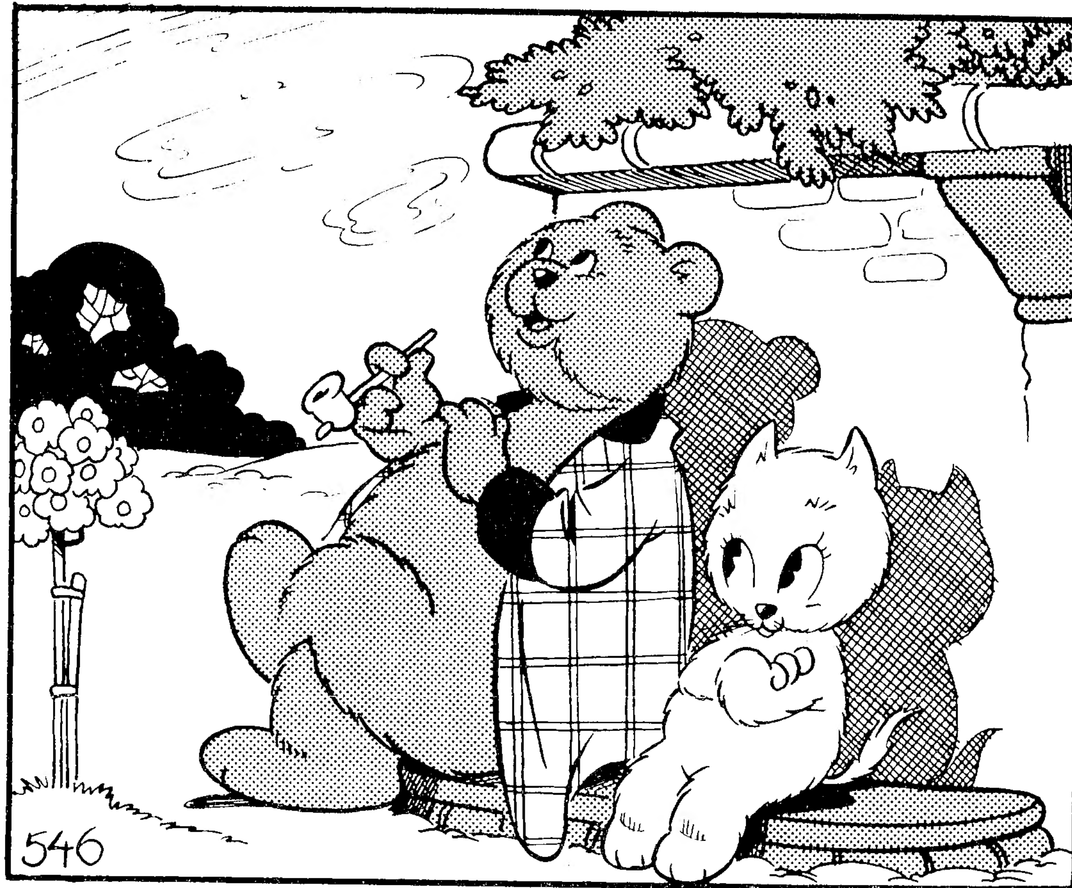
DOOR

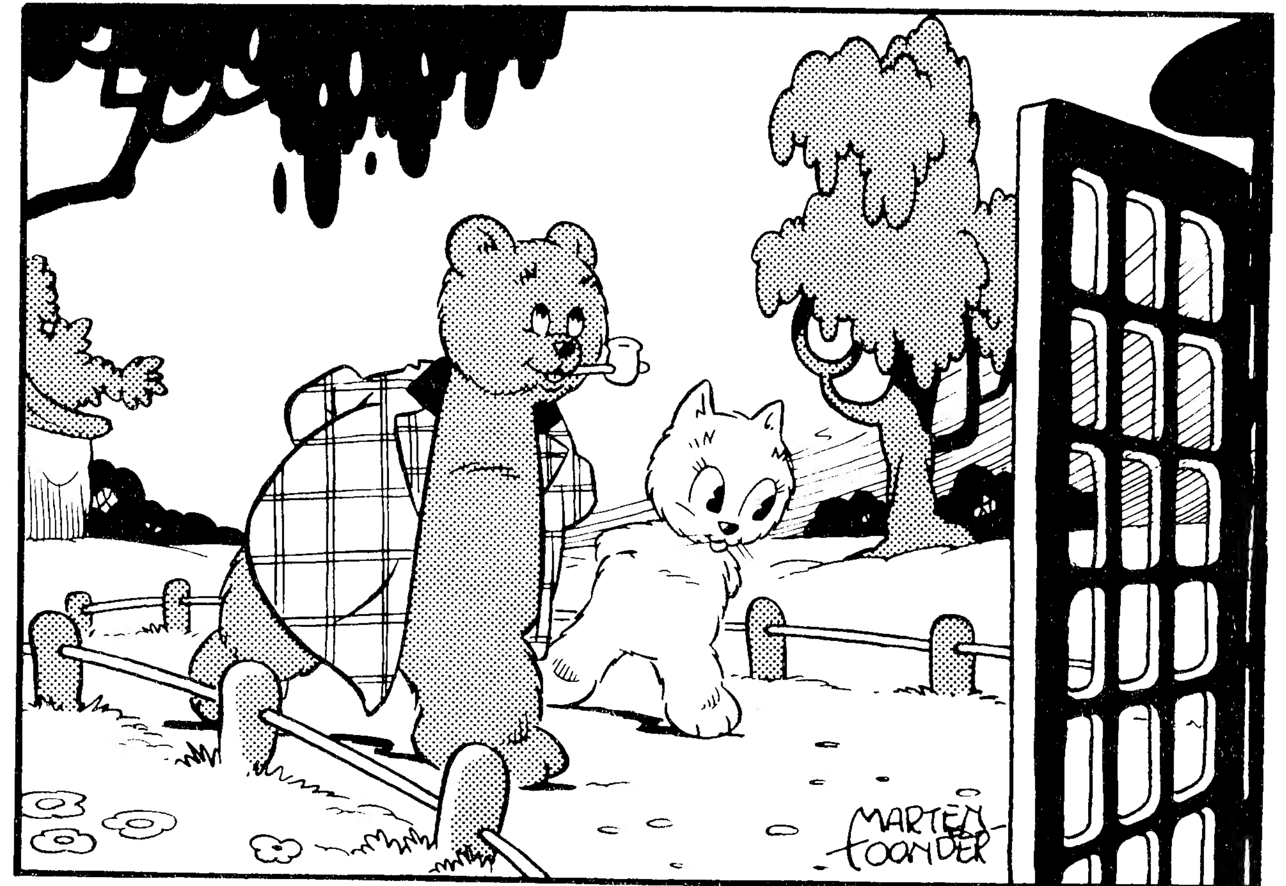
MARTEN TOONDER

MV **16** 546-604 De Bergmensen

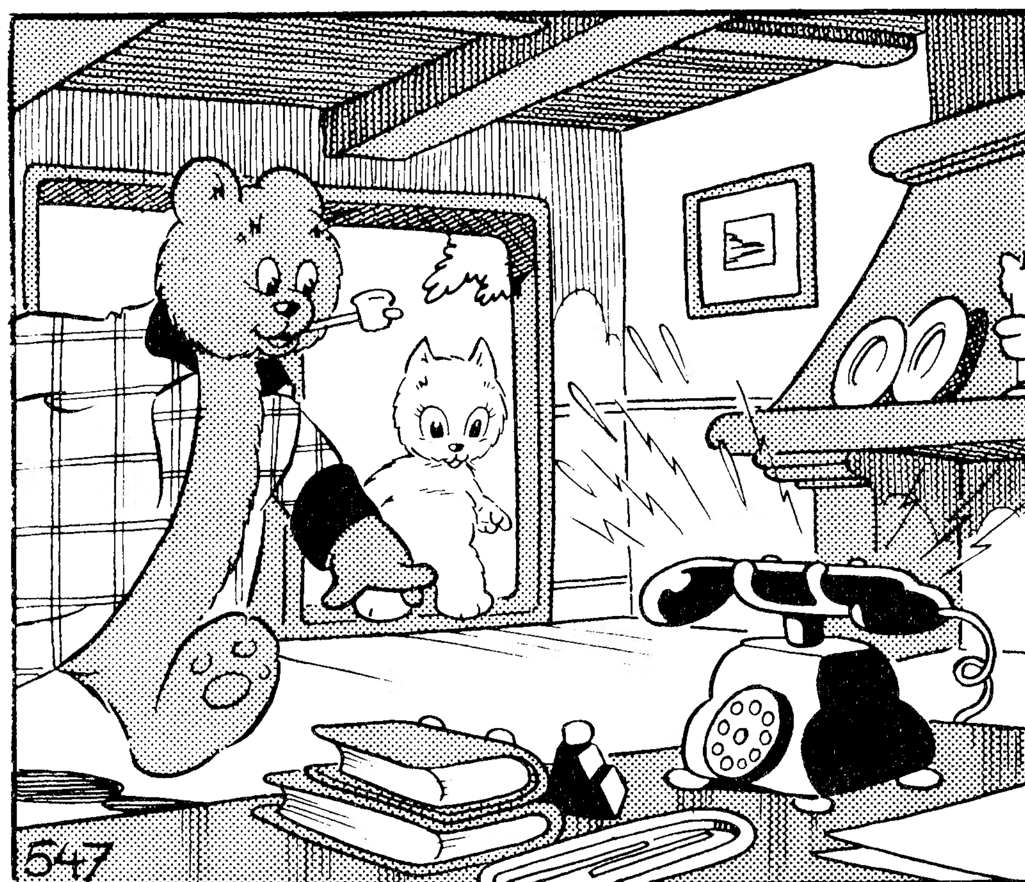
1975 De Bezige Bij Amsterdam

Druk Van Boekhoven-Bosch bv Utrecht.
ISBN 90 234 5167 8
Delen 5 & 16 ISBN 90 234 5170 8

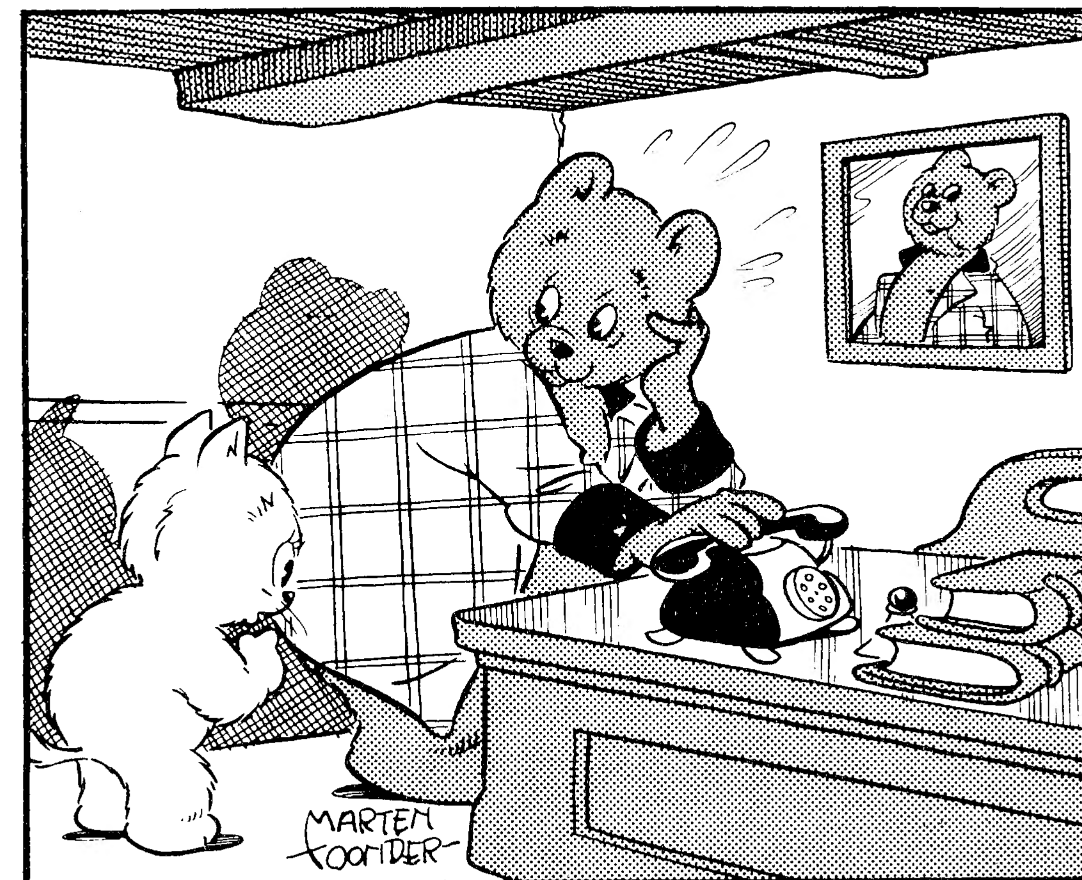

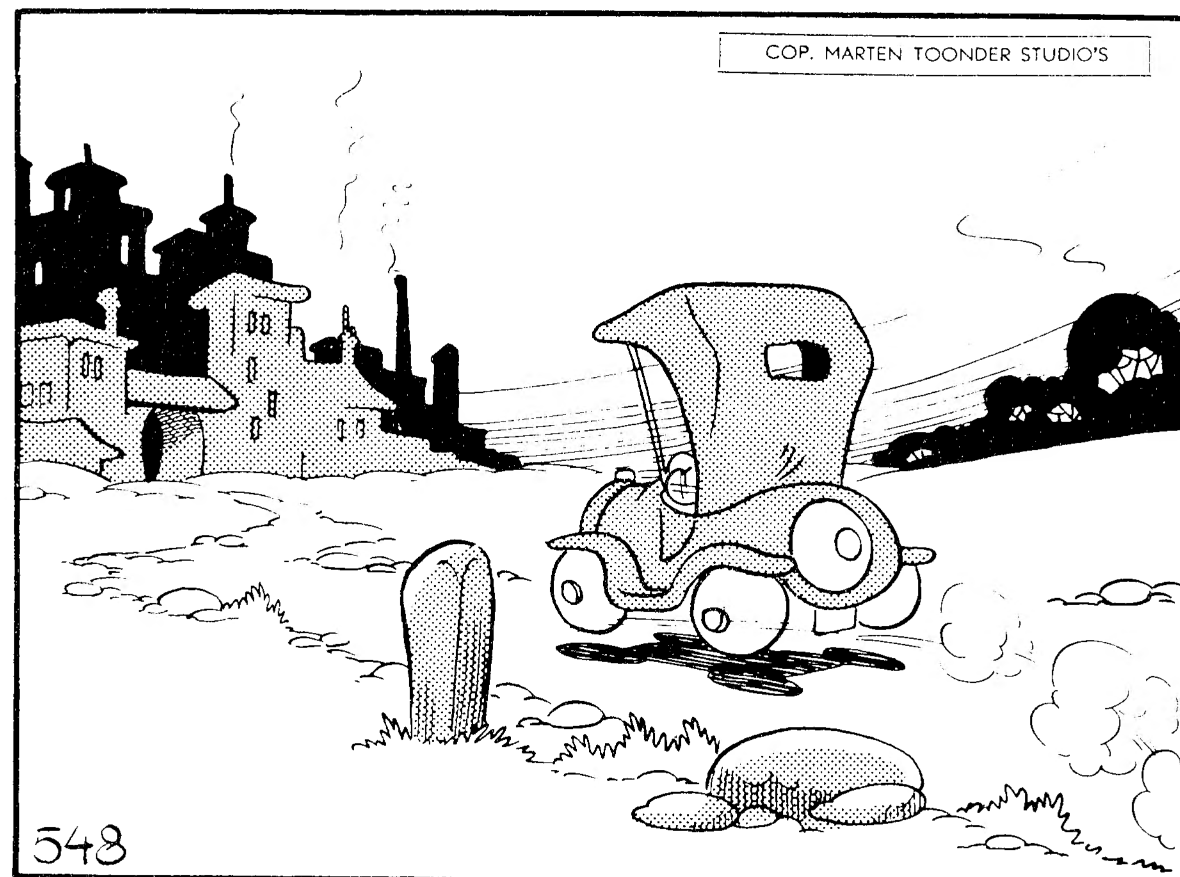
Op een vroege dag in de lente zaten heer Bommel en Tom Poes op een bank in het park van slot Bommelstein. Heer Bommel blies kringetjes en Tom Poes zat zo'n beetje over alles na te denken. 'We hebben eigenlijk nooit meer iets van commissaris Bulle Bas gehoord,' zei hij na 'n poosje. 'Het was toch wel leuk om met hem samen te werken, heer Ollie!' 'Hm,' zei heer Bommel, 'ja, dat was wel aardig, Tom Poes, zie je wel wat 'n mooie grote kring ik daar geblazen heb? Zoiets moet je kunnen, dat is niet te leren, wij Bommels...' 'Ja, ja,' mompelde Tom Poes, 'erg mooi! Weet u wat ik zou willen? Dat er weer eens een echt avontuur kwam! Het is hier natuurlijk wel mooi en zo en rustig is het ook wel, maar ik houd er toch meer van om een beetje beweging te hebben en mijn hersens te moeten gebruiken.' 'Ieder zijn smaak,' mompelde heer Bommel, 'ik voor mij vind die rust wel prettig. Ga je mee naar binnen? Het begint fris te worden...'

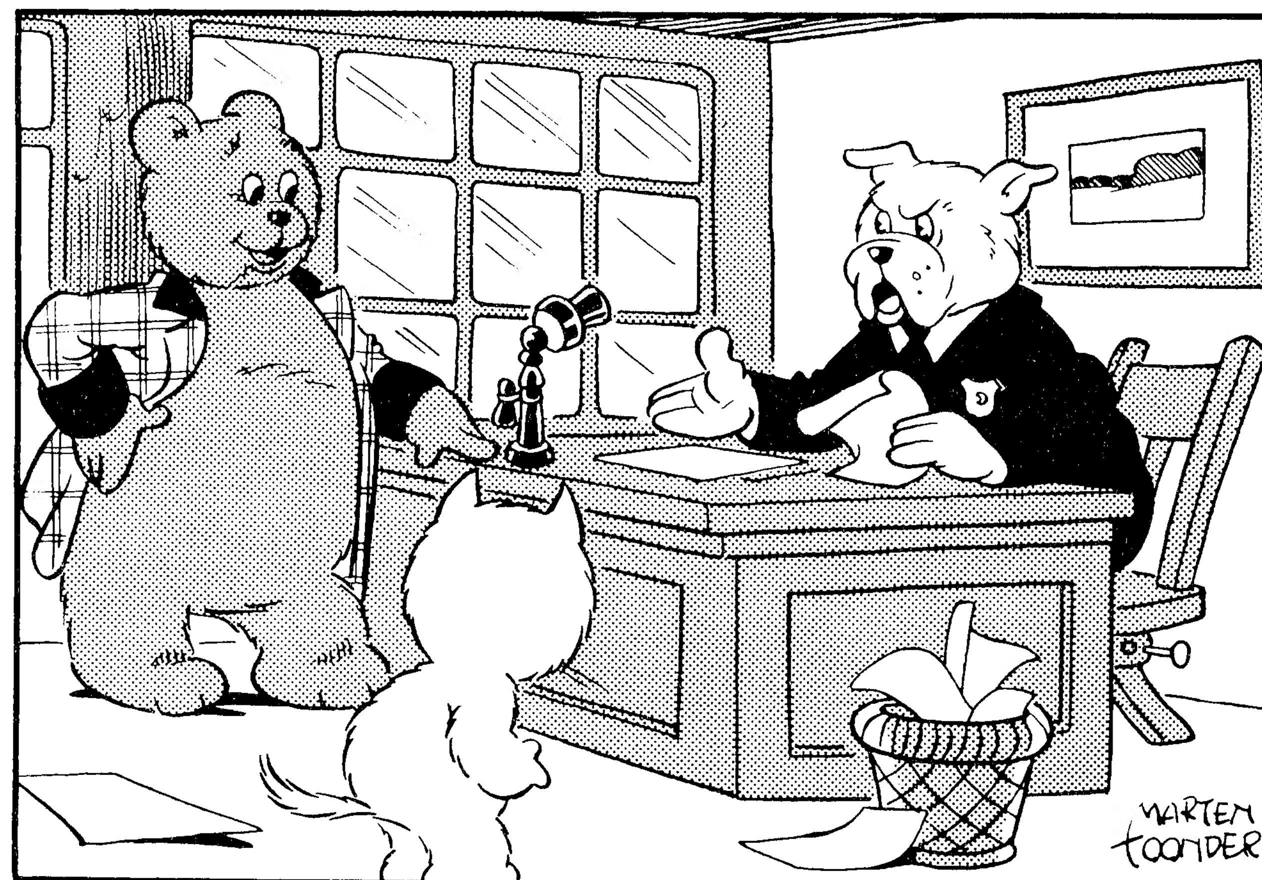

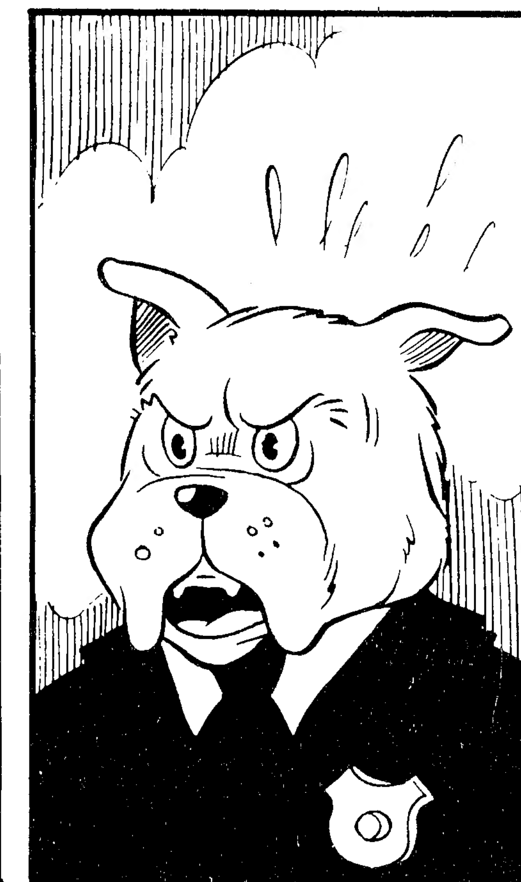

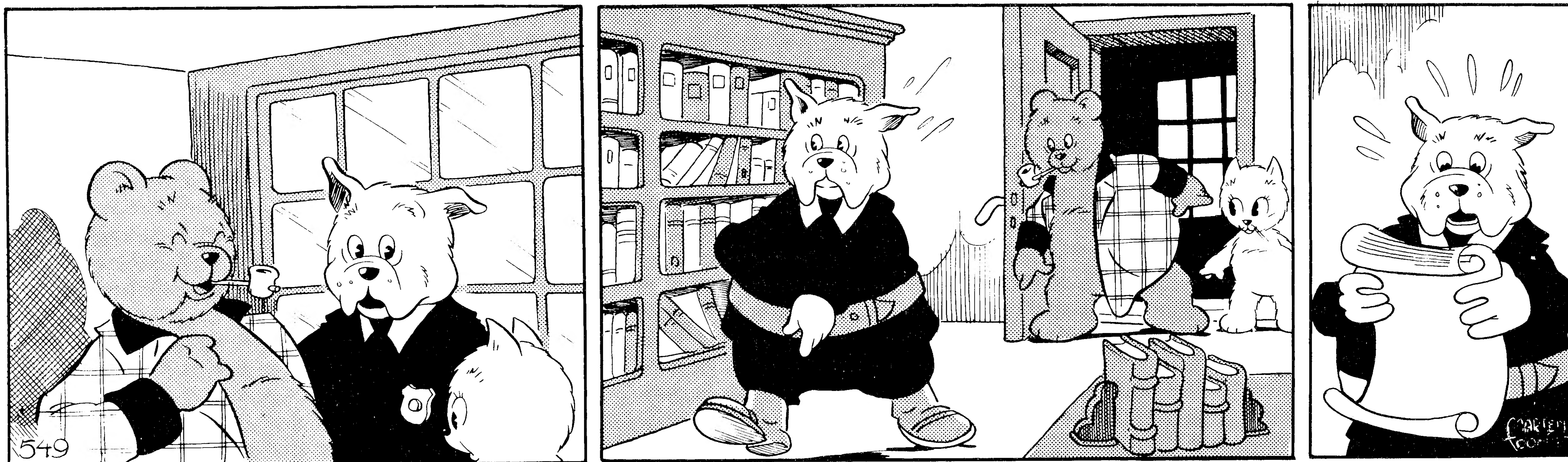
Heer Bommel en Tom Poes gingen dus naar binnen en net waren ze over de drempel of de telefoon begon te rinkelen. 'Hé, dat is vreemd!' zei heer Bommel, 'wie kan daar opbellen? Ik verwacht niemand!' Hij nam voorzichtig de hoorn van de haak en schraapte zijn keel: 'U spreekt met heer Ollie B. Bommel persoonlijk! Wie...' Toen was het een hele tijd stil, Tom Poes hoorde iemand aan de andere kant van de lijn druk praten en hij zag, dat de ogen van heer Ollie steeds groter werden. 'Ja, ja,' zei heer Bommel eindelijk, 'ik begrijp het, we komen direct!' en toen legde hij de hoorn neer. 'Tjonge, Tom Poes,' zei hij met een bezorgde klank in zijn stem, 'dat was commissaris Bulle Bas! Hij vraagt of wij direct kunnen komen, er is iets ernstigs aan de hand, zegt hij. Iets, waarbij wij de politie kunnen helpen... Ga je mee, Tom Poes?' 'Natuurlijk!' zei Tom Poes. 'Graag zelfs!'

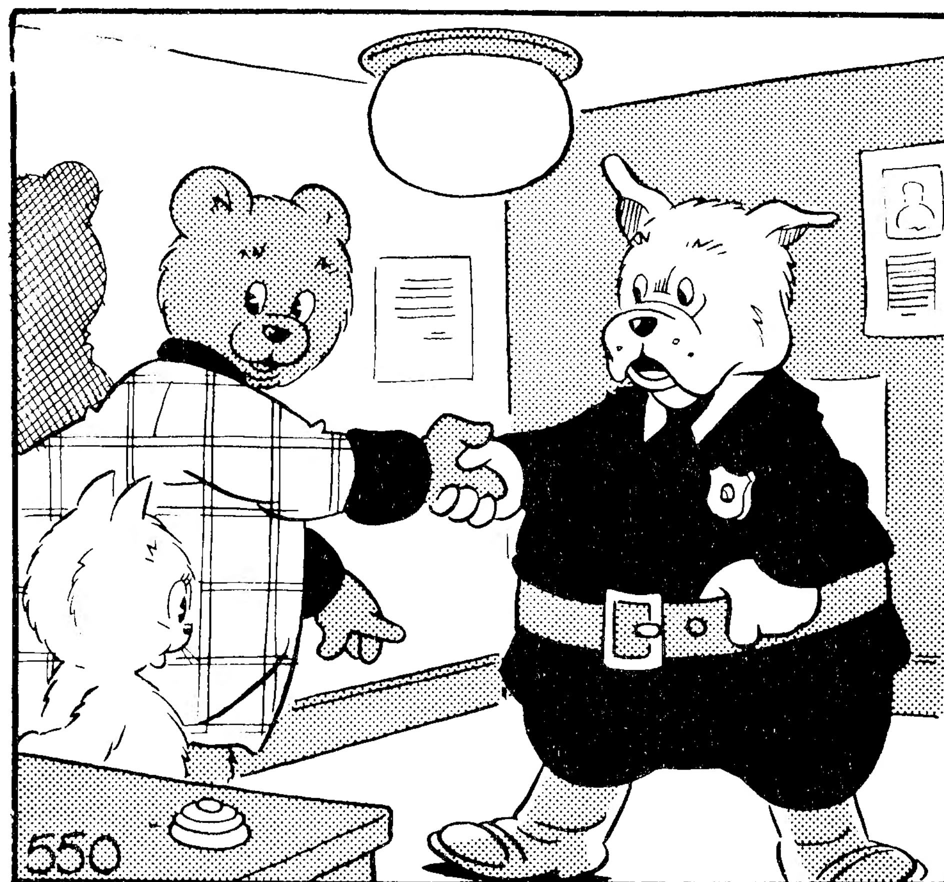

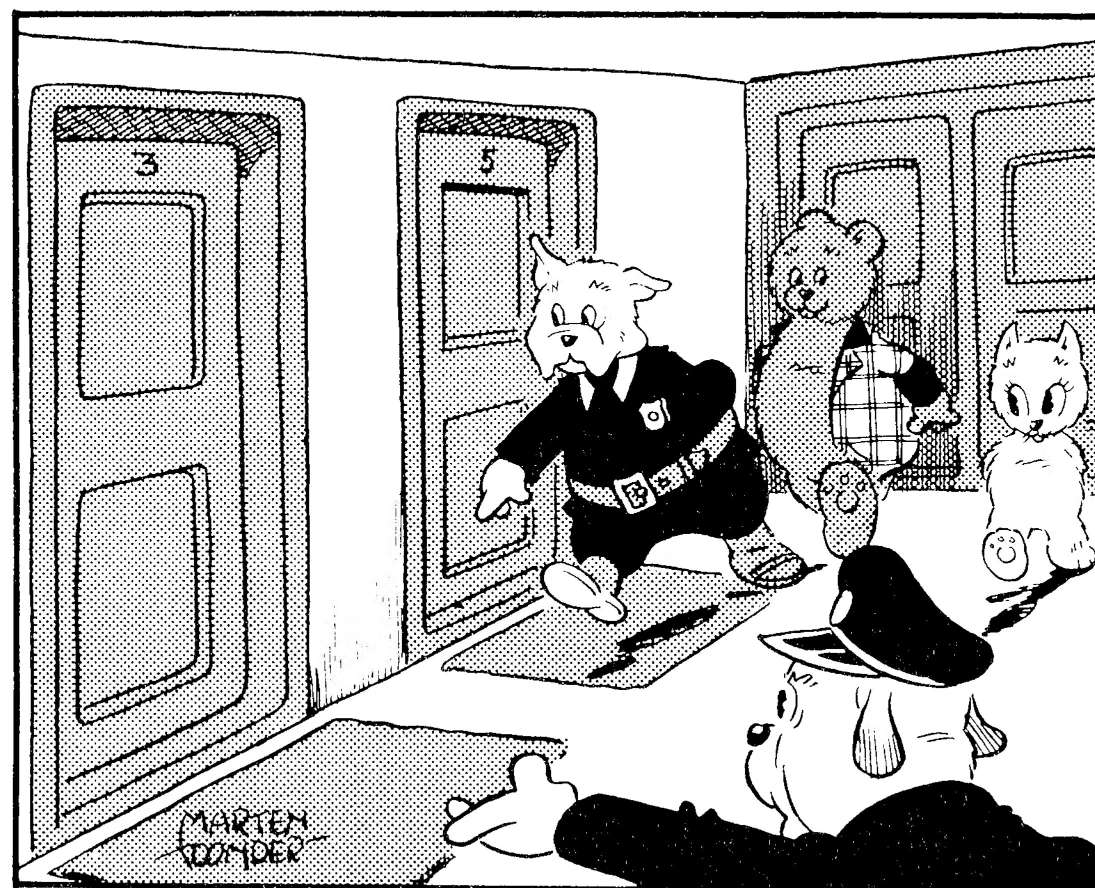

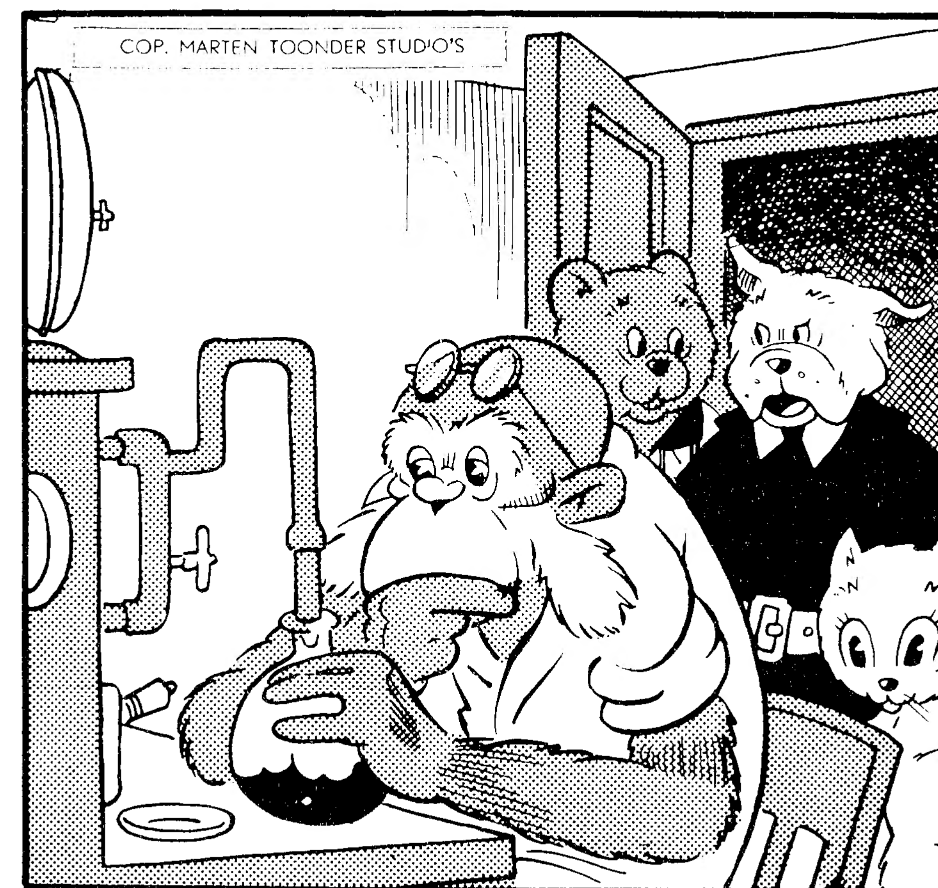
Heer Bommel haalde de Oude Schicht uit de garage en even later reden ze naar Rommeldam. 'Ik ben benieuwd wat dit voor een zaakje zal worden,' zei Tom Poes. 'Het moet wel erg zijn, als Bulle Bas ons er bij haalt, want dat doet hij niet gauw!' Nu, ze kwamen al gauw te weten wat er aan de hand was, want Bulle Bas viel met de deur in huis: 'Goeie morgen,' zei hij, 'lang niet gezien! Ga zitten en luister! Ik heb jullie gevraagd hier te komen omdat dit een zaakje is, waaraan ik mijn mannen op het ogenblik liever niet waag. Maar ik moet jullie vooruit zeggen, dat het een gevaarlijk geval is! Wanneer ik niet de beschikking had over de uitvinding van professor Sim Pensée, zou ik jullie niet eens gevraagd hebben mij te helpen...' 'Waar hebt u het eigenlijk over?' vroeg Tom Poes, 'u doet zo geheimzinnig, ik snap er nog niet veel van!' 'Stil!' zei Bulle Bas, 'laat me uitspreken! Zoals jullie weten, wonen er in de Zwarte Bergen nog reuzen; die reuzen hebben zich tot dusver kalm gehouden, we hebben nooit last met hen gehad, maar het lijkt er op, dat dat nu anders gaat worden!'

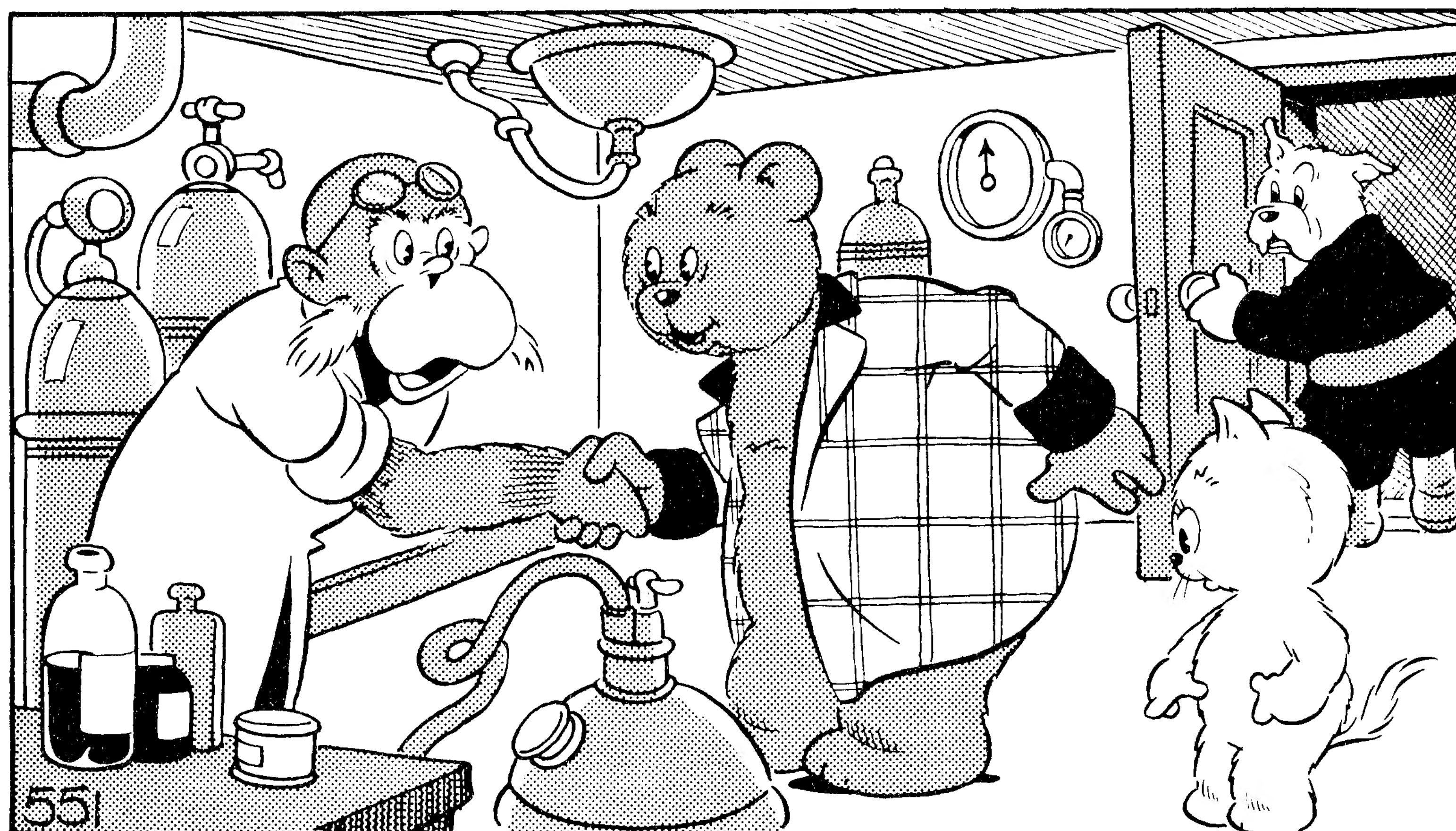
'Het schijnt,' zei Bulle Bas, 'dat er een paar van die reuzen door hun kameraden zijn weggejaagd en omdat ze nu natuurlijk honger hebben, houden ze zich bezig met het plunderen van reizigers en het aanhouden van treinen. Het is levensgevaarlijk geworden om in de richting van de Zwarte Bergen te reizen.' 'Hm, is dat het enige?' vroeg heer Bommel, 'op het gebied van reuzen zijn we niet gauw bang, wat jij, Tom Poes?' 'Onzin!' zei Bulle Bas, 'dit zijn de wildste en sterkste, die er bestaan! Jullie zullen je handen vol hebben! Hm, eens even kijken, waar zijn de orders... hm, waar heb ik dat papier gelaten... hier, luister, jullie moeten in een extra-trein gaan zitten, je laten aanhouden en gevangennemen en dan de kat eens uit de boom kijken! Daarna moeten jullie zien te vluchten en mij verslag uitbrengen, dat is alles! Voelen jullie er iets voor?' 'Zeker,' zei Tom Poes, 'maar wat heeft die uitvinding, waar u het over had, er mee te maken?'

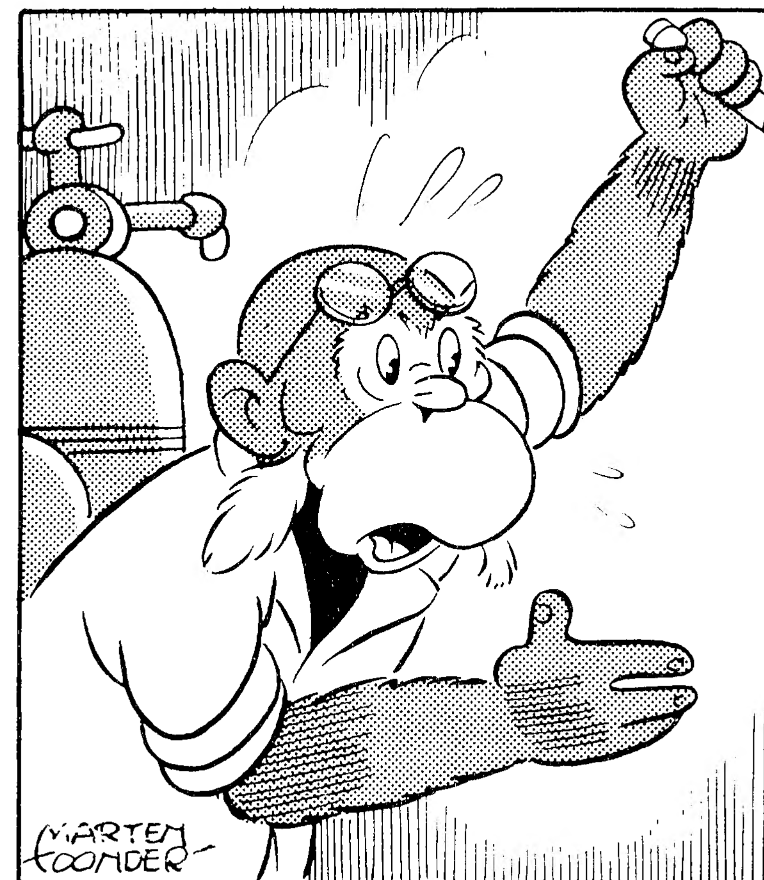

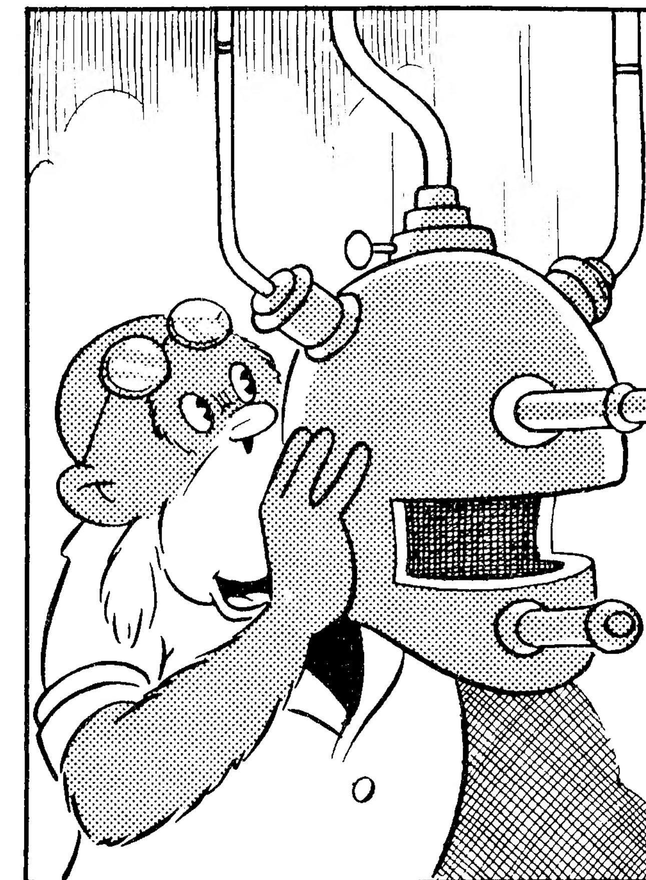

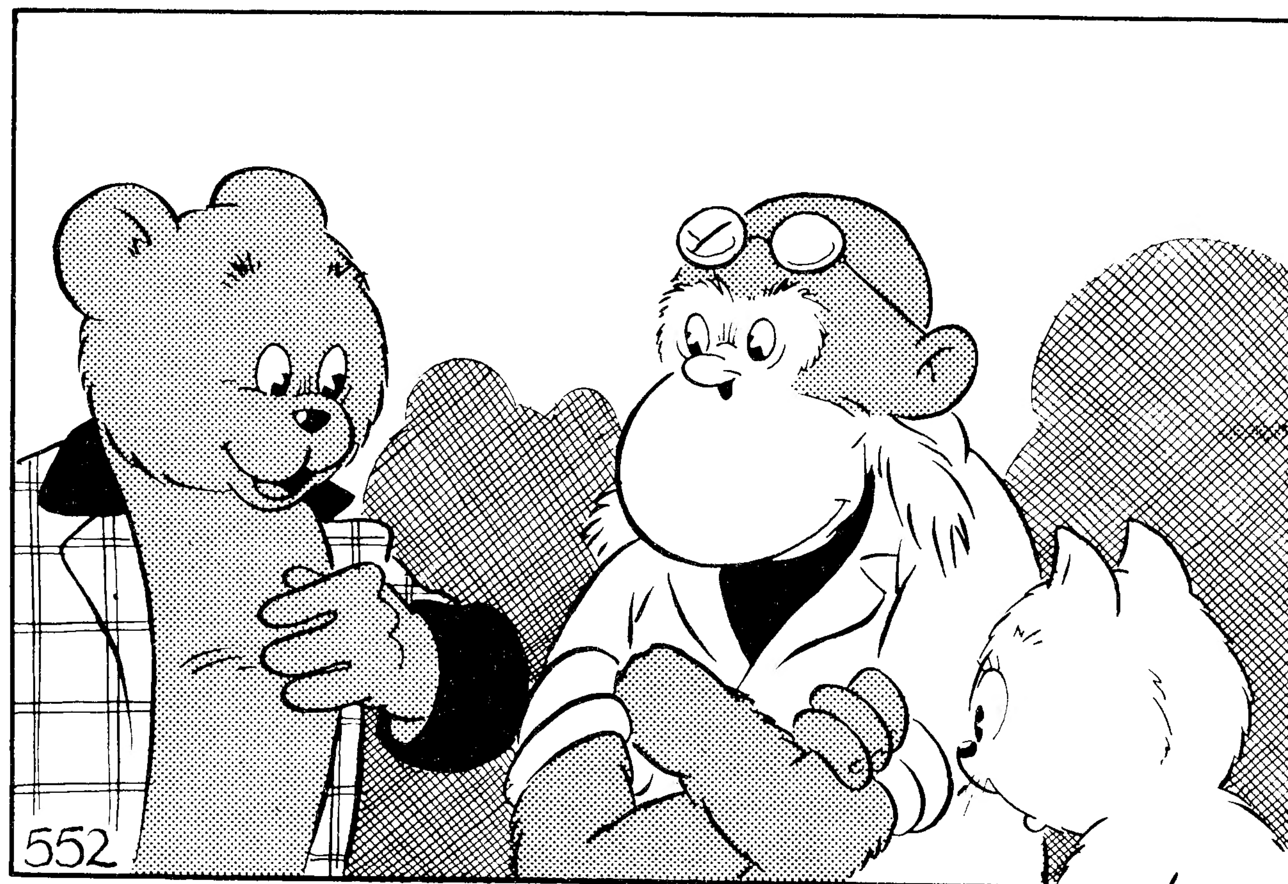
'Hm,' zei heer Bommel, 'het lijkt me wel een leuk avontuur! Wij zijn uw man. Geef me de vijf. Maar wat is dat nu voor een uitvinding, waar u het over had?' 'Goed zo, wacht maar,' zei Bulle Bas, 'dan zal ik jullie nu naar Sim Pensée brengen. Hij heeft een laboratorium hier in het politiebureau gekregen, omdat het een gevaarlijke uitvinding betreft. Het zou verschrikkelijk zijn, wanneer die in verkeerde handen kwam! Hij zal het jullie zelf wel uitleggen, maar het komt er op neer, dat iemand die van de uitvinding gebruik maakt, twintig of dertig maal zo sterk wordt als hij normaal is! Zie je, wanneer heer Bommel bijvoorbeeld... maar wacht, hier zijn we er!' 'De professor is binnen, commissaris!' zei de politieman, die in de gang op wacht stond. Commissaris Bulle Bas stapte dus met Tom Poes en heer Bommel het laboratorium binnen...

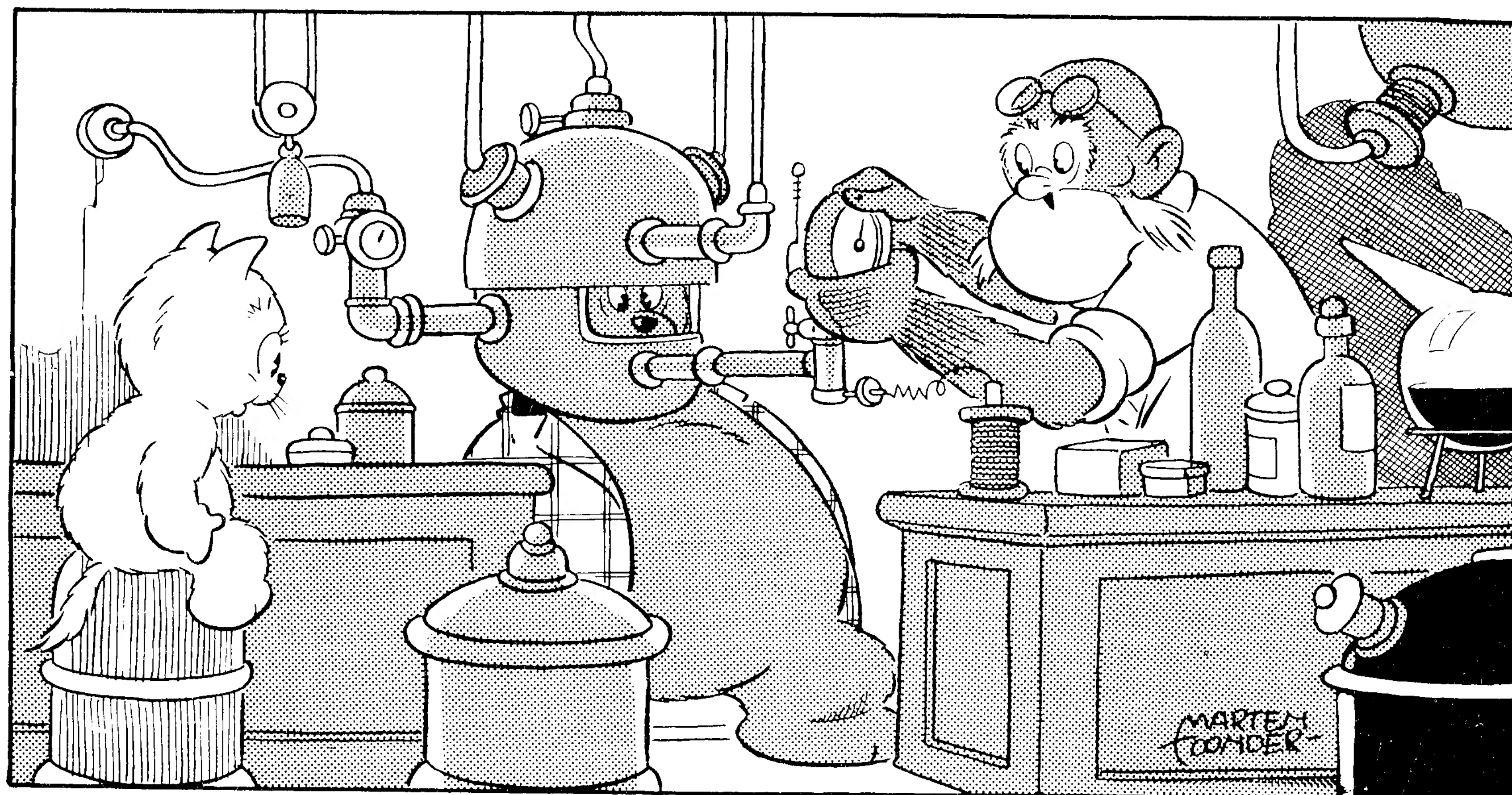

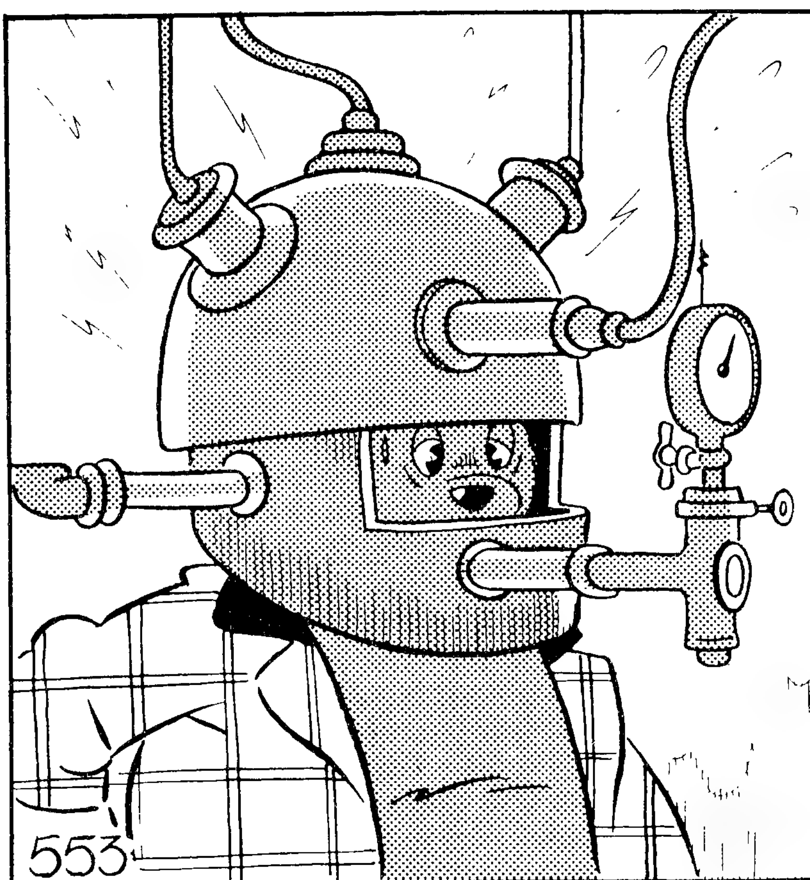

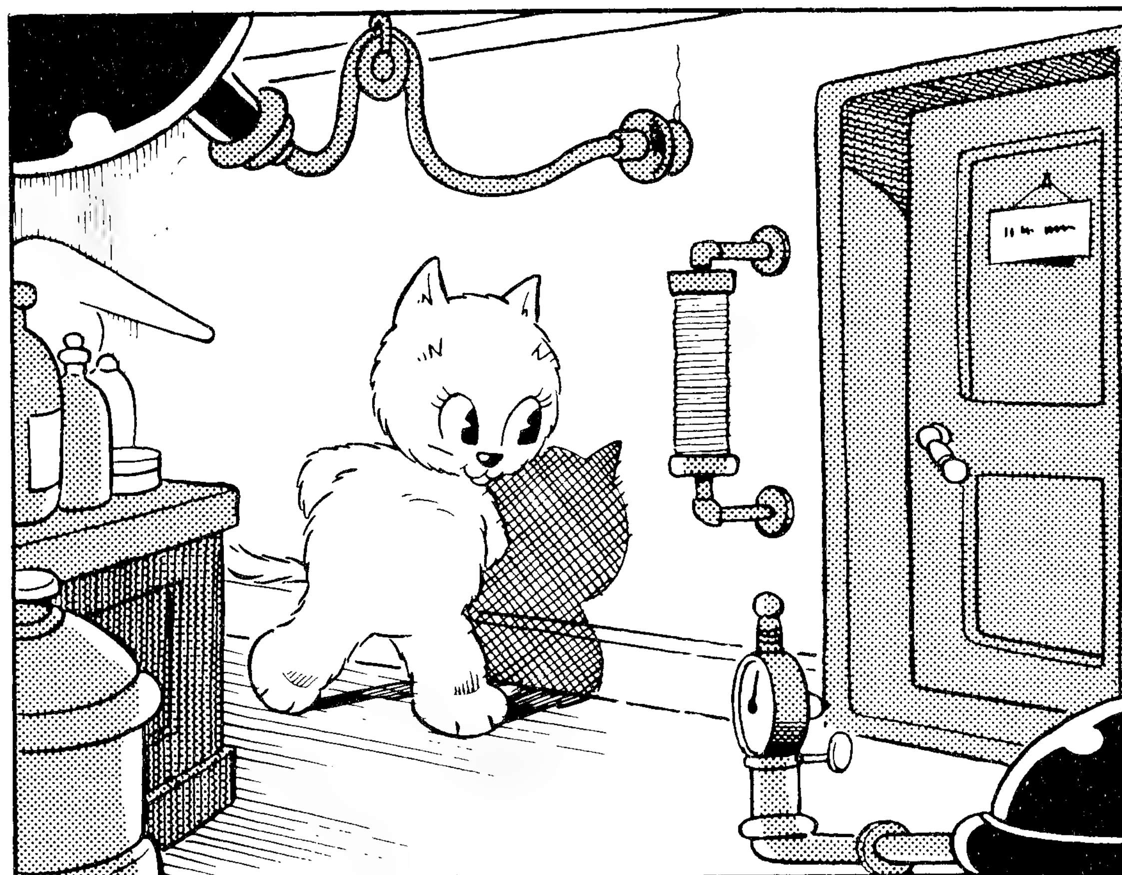
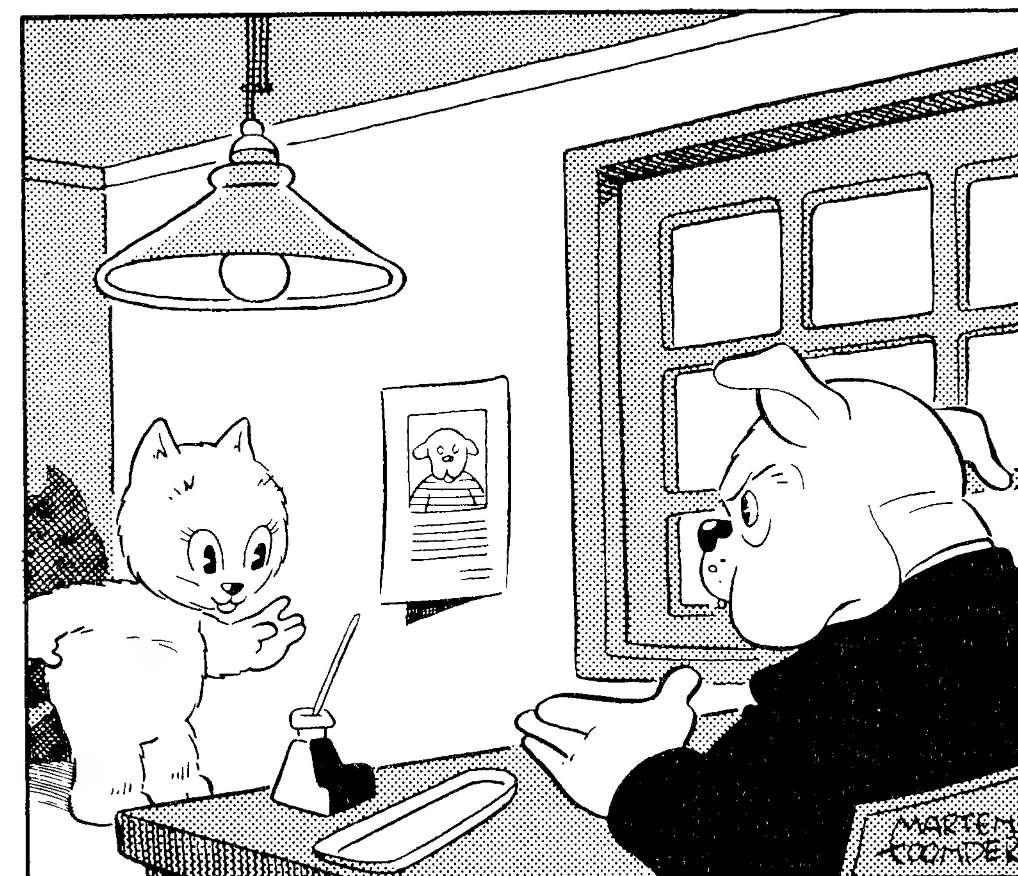
'Dit zijn heer Bommel en Tom Poes,' zei commissaris Bulle Bas. 'Ze willen ons helpen in onze strijd tegen de bergreuzen, professor! Wilt u hun alles uitleggen over uw uitvinding? Ik kom straks wel kijken, hoe het er mee staat, ik moet nu eerst weg.' De commissaris liep dus de deur uit en de professor stond moeizaam op om heer Bommel en Tom Poes een hand te geven. 'Zo, zo,' bromde hij, 'jullie gaan dus reuzen bestrijden, hè? Wel, wel! Let dan maar even op! Hier boven mijn hoofd hangt een apparaat, waaraan ik tien jaar gewerkt heb! Wanneer ik dat een van jullie over het hoofd zet en ik dien een zekere dosis gas toe, dan wordt degene, dien ik behandel, dertigmaal zo sterk als hij eerst was! Het enige nadeel is, dat het gas na 24 uren is uitgewerkt en dat ik er maar één persoon per week mee kan behandelen, want meer gas kan ik niet maken. Kies nu maar, wie van jullie beiden sterk moet worden!'

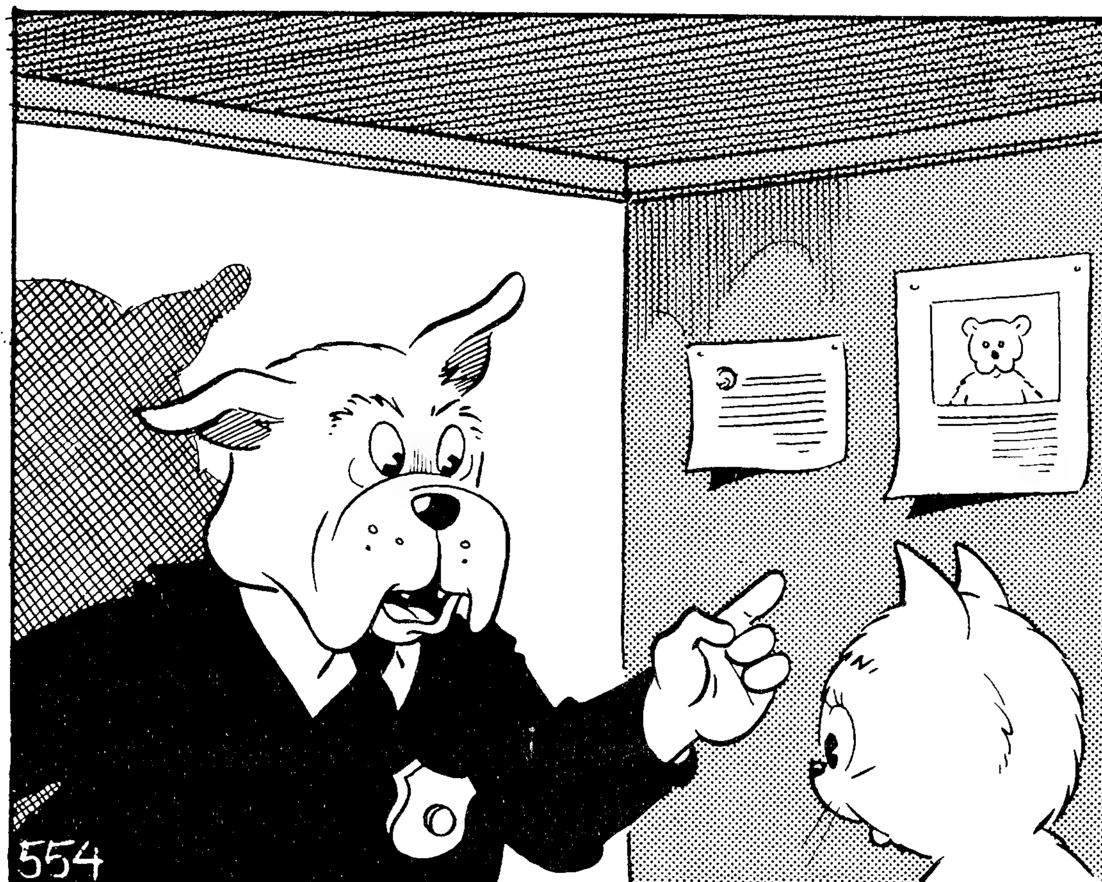

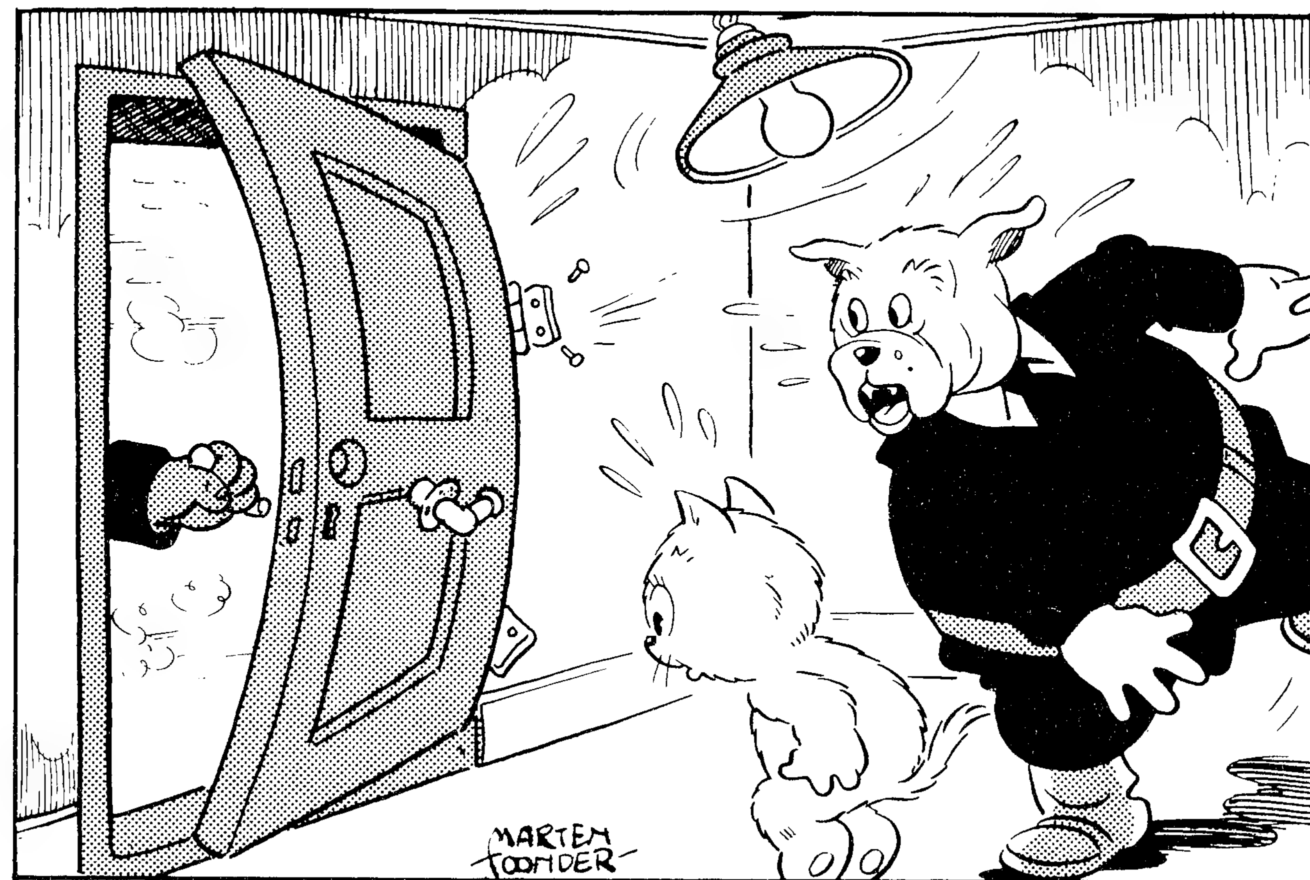
'Het is jammer, dat we niet alle twee die uitvinding kunnen gebruiken!' zei heer Bommel. 'Het lijkt me een beetje vervelend, dat er maar één van ons zo sterk kan worden, dat hij tegen de bergreuzen kan vechten. Maar het lijkt me, dat ik de aangewezen figuur ben om het te doen, wat jij, jonge vriend? Ik ben groter dan jij en ik heb meer ruimte om kracht te bergen, vindt u ook niet, professor?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'maar ik weet niet, of u wel een goed gebruik van die kracht zult maken! Ik ben veel slimmer dan u en ik doe geen domme dingen!' 'Doe ik die dan soms wel?', vroeg heer Bommel boos. 'Je valt me tegen, Tom Poes! Ik zou...'
'Het lijkt me het beste, dat ik het gas toedien aan de grootste!' zei de professor. 'Gaat u daar maar zitten, zo, dan kan ik u rustig de kap opzetten! En nu héél stil blijven zitten en diep ademhalen, ja, goed zo! Wees maar niet bang, ik zal wel opletten, dat u de goede portie krijgt.'

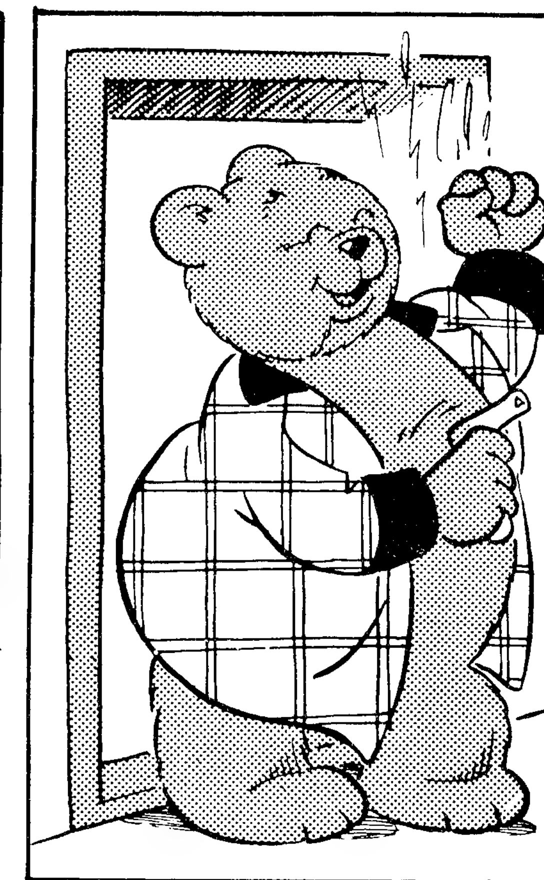

Heer Bommel zat dus met de kap op zijn hoofd in de stoel van professor Sim Pensée en hij haalde diep adem, zoals hem gezegd was. Je begrijpt, dat het niet helemaal een pleziertje was; na een kwartier begon hij het aardig warm en benauwd te krijgen. 'U zult nog een minuut of tien geduld moeten hebben!' zei de professor, 'de dosis is nog niet groot genoeg!' Heer Bommel zei niets, dat kon hij ook niet, hij keek alleen maar erg ongelukkig. Maar Tom Poes dacht, dat hij dan best intussen nog het een en ander aan commissaris Bulle Bas kon vragen en liep het laboratorium uit. Gelukkig was de commissaris op zijn kamer en hij keek erg verbaasd, toen hij Tom Poes zag binnenkomen. 'Heer Bommel krijgt het gas om sterk te worden, omdat hij de grootste is,' legde Tom Poes uit. 'Ik moet dus blijven, zoals ik ben, omdat de professor maar één persoon per week kan behandelen, maar ik wilde u nog even vragen wat wij eigenlijk te weten moeten komen. Wat moeten wij doen als we gevangengenomen zijn?'

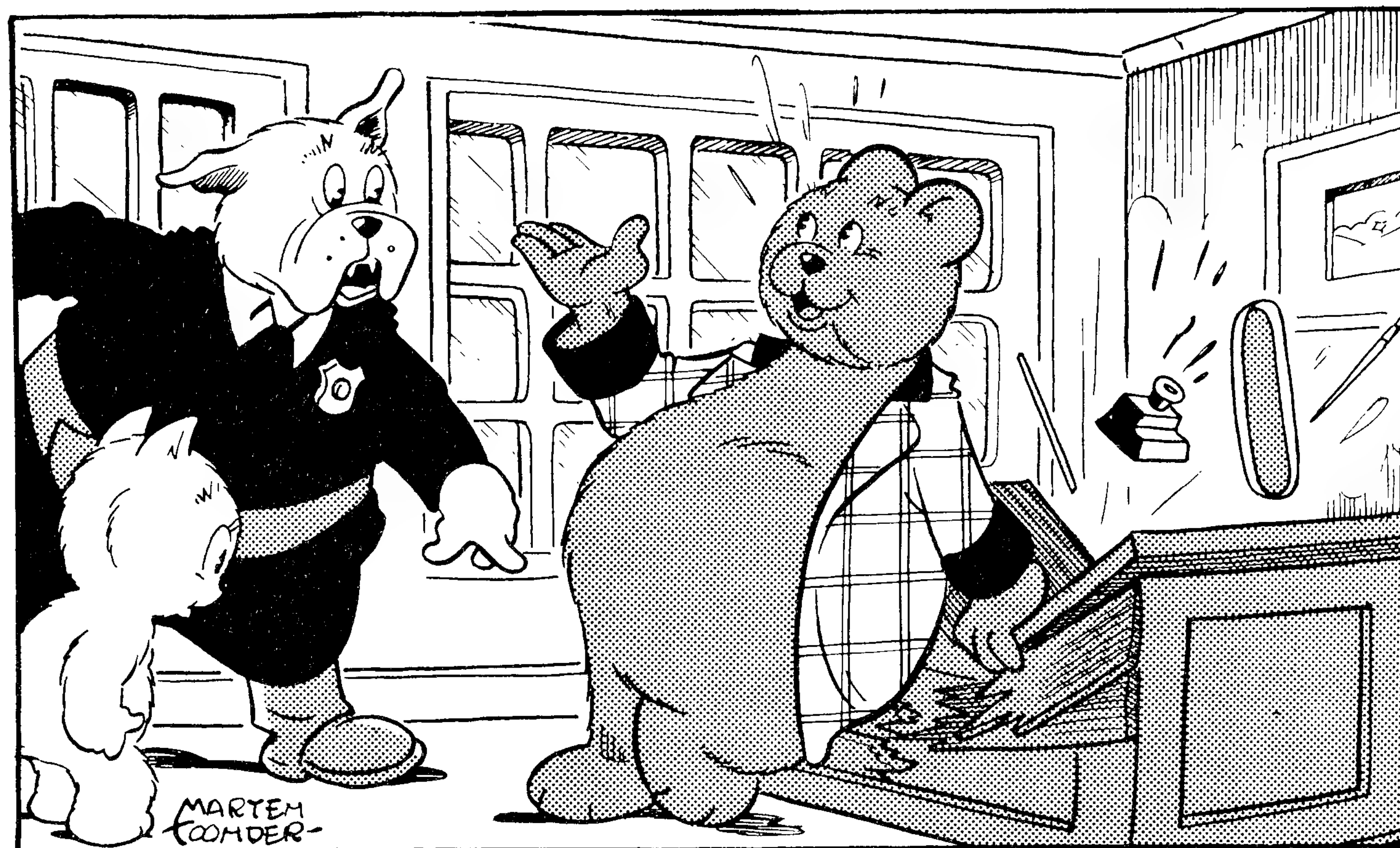

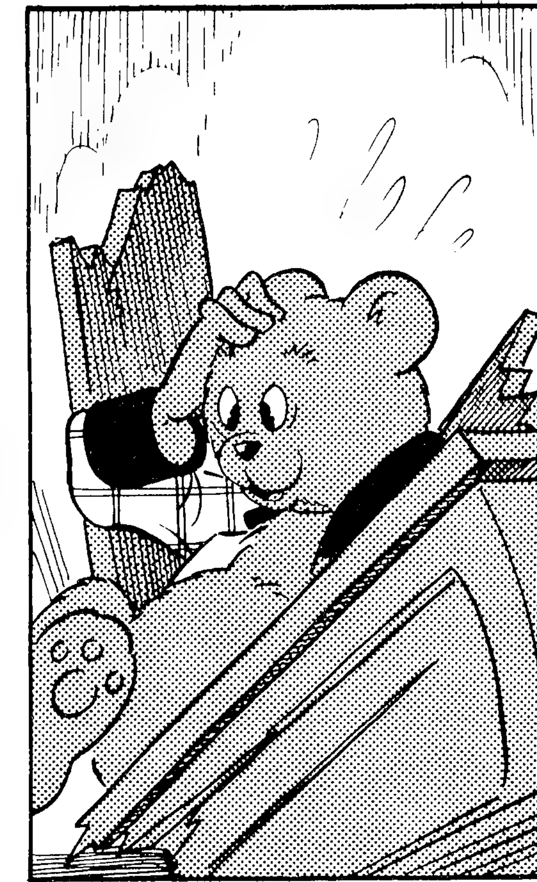

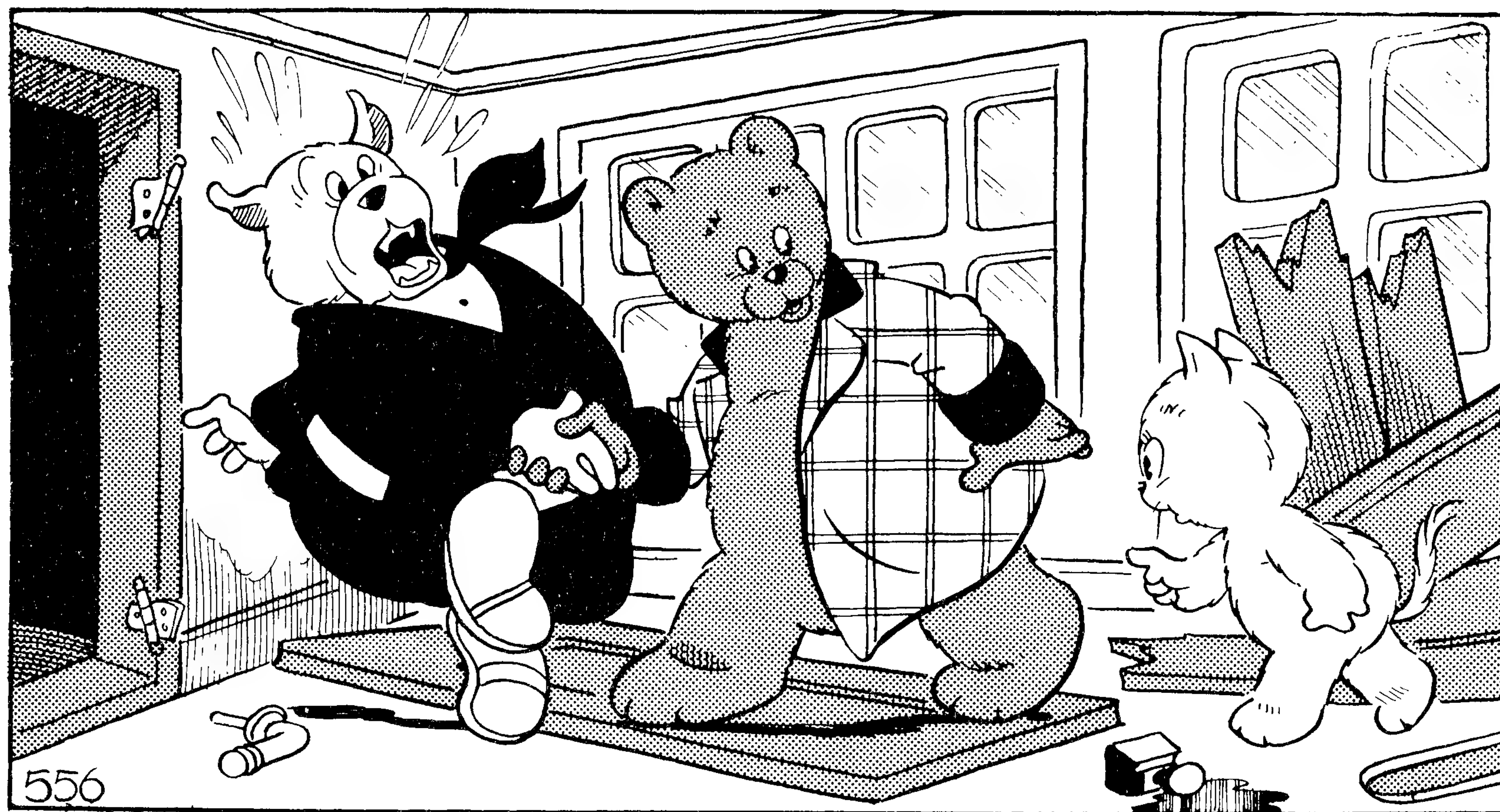
'Wel,' zei de commissaris, 'als jullie eenmaal door de bergreuzen gevangen zijn genomen, moet je te weten zien te komen, hoeveel het er zijn, waar ze wonen en wat ze verder nog van plan zijn, dat ligt voor de hand, niet waar? Als ik dat eenmaal weet, kan ik mijn maatregelen nemen, dan stuur ik er mijn mannen op af en reken de bende in, maar jullie moeten zelf maar zien...' Op dat moment klopte er iemand met een smidshamer op de deur, zo klonk het ten minste en daarna vloog diezelfde deur open. Dat wil zeggen, niet op de gewone manier, maar helemaal! De kruk viel naar binnen, de scharnieren vlogen uit hun hengsels, de wanden trilden en met een geweldige slag viel de deur naar binnen! In de opening stond heer Bommel! 'Neem me niet kwalijk, heer commissaris!' zei hij. 'Ik weet nog niet hoe sterk ik geworden ben!'

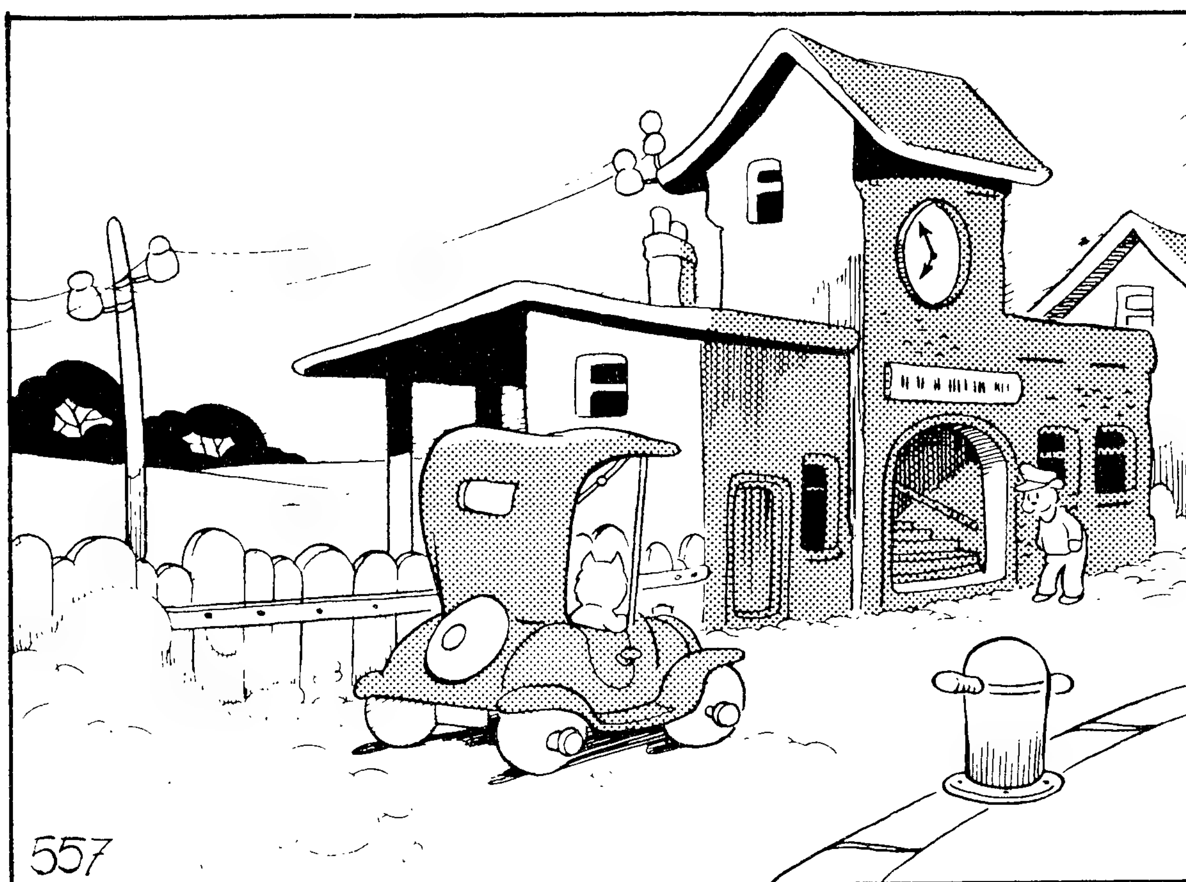

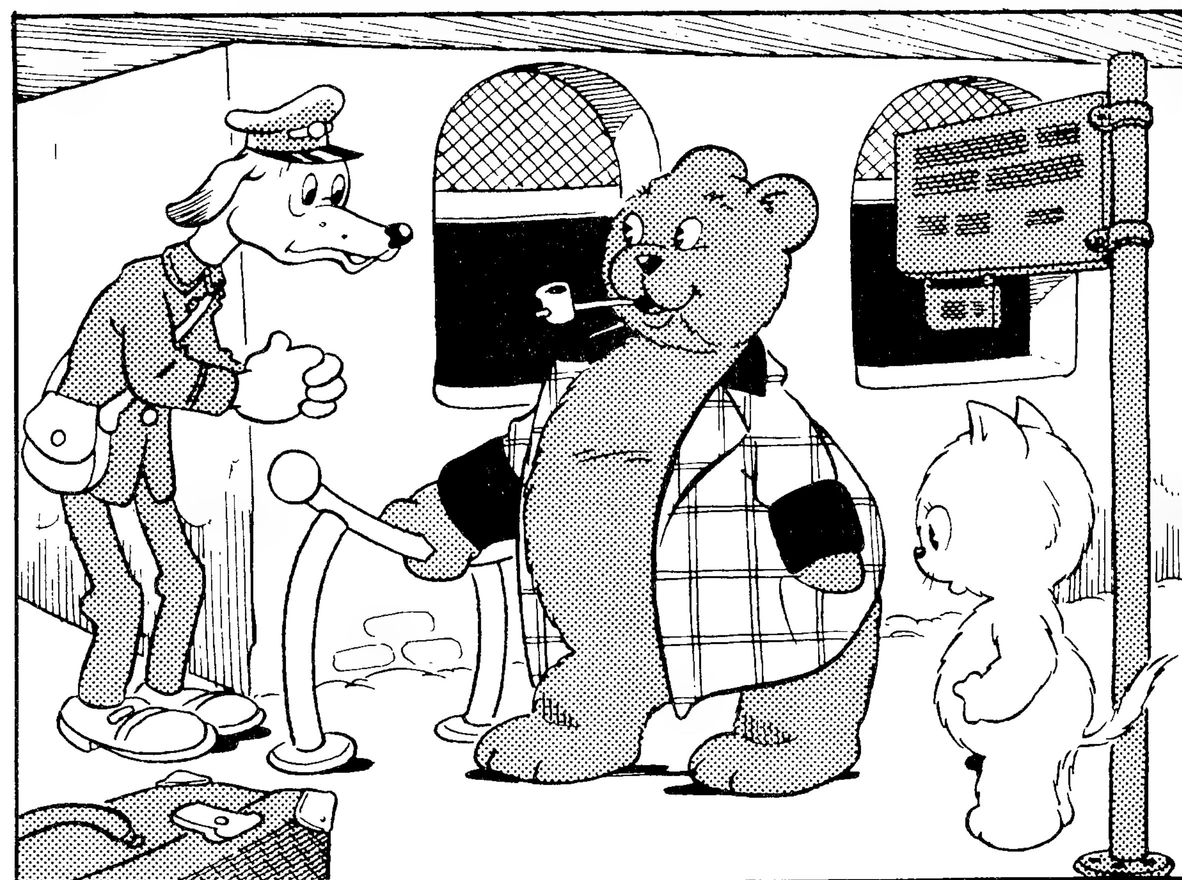
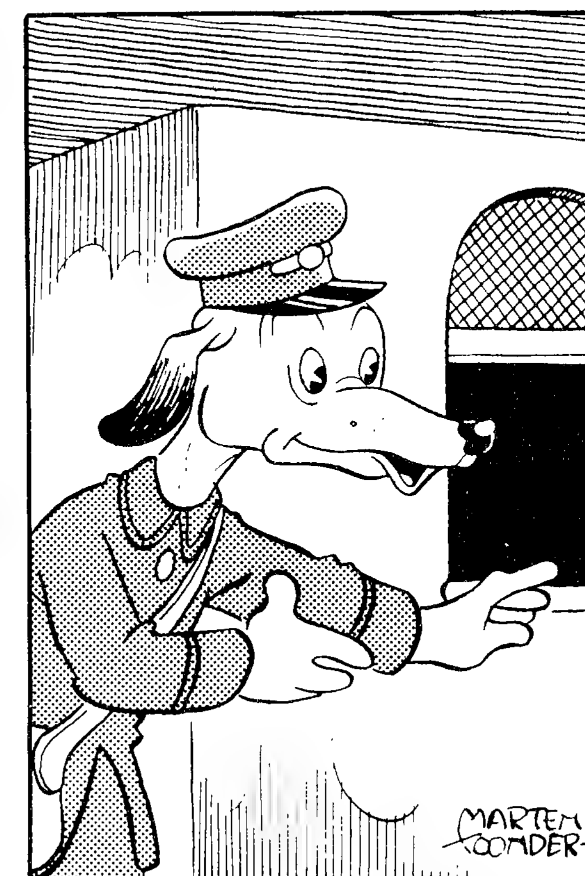
Ja, heer Bommel stond met een vriendelijke glimlach op de drempel en toen hij z'n arm boog, scheurden zijn mouwen haast door de geweldige spierballen, die hij gekregen had. 'Ik ben, geloof ik, erg sterk geworden!' zei hij, terwijl hij naar binnen stapte en op het bureau van den commissaris ging leunen. 'Ik heb zo het gevoel, dat er nu geen reus meer bestaat, die het tegen mij kan opnemen! Kom mee, Tom Poes, dan gaan we die bergreuzen een pak klappen geven, de schurken! Een Heer van mijn stand vecht niet graag, maar wanneer hij onrecht ziet, komt zijn bloed in opstand! Wee, de treinrovers! Mijn geweldige kracht zal hen verpletteren!!' Heer Bommel maakte een groot gebaar bij de laatste woorden en het bureau, dat toch al aardig doorzakte, bezweek. Met een verschrikkelijk gekraak viel heer Bommel tussen de planken...

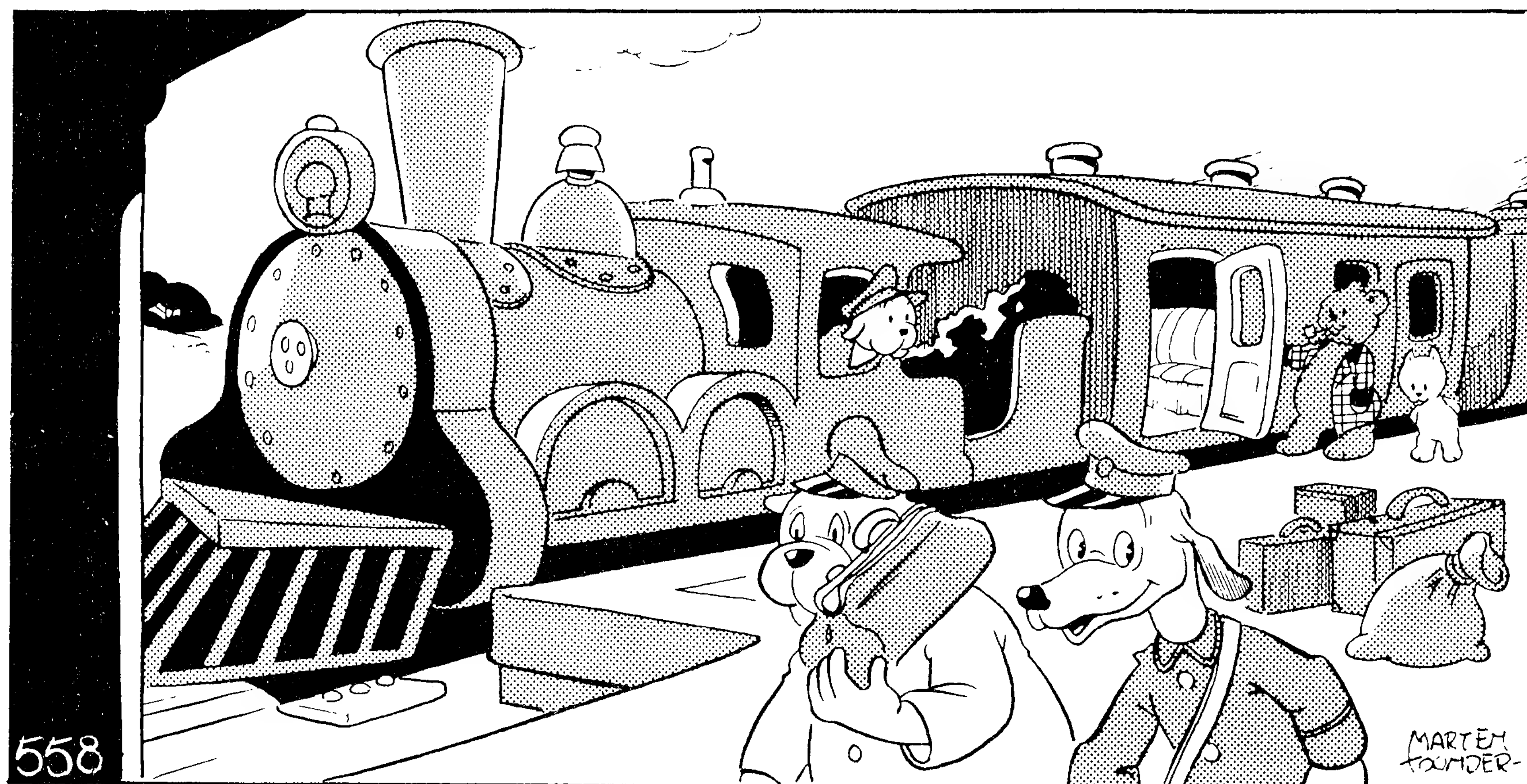

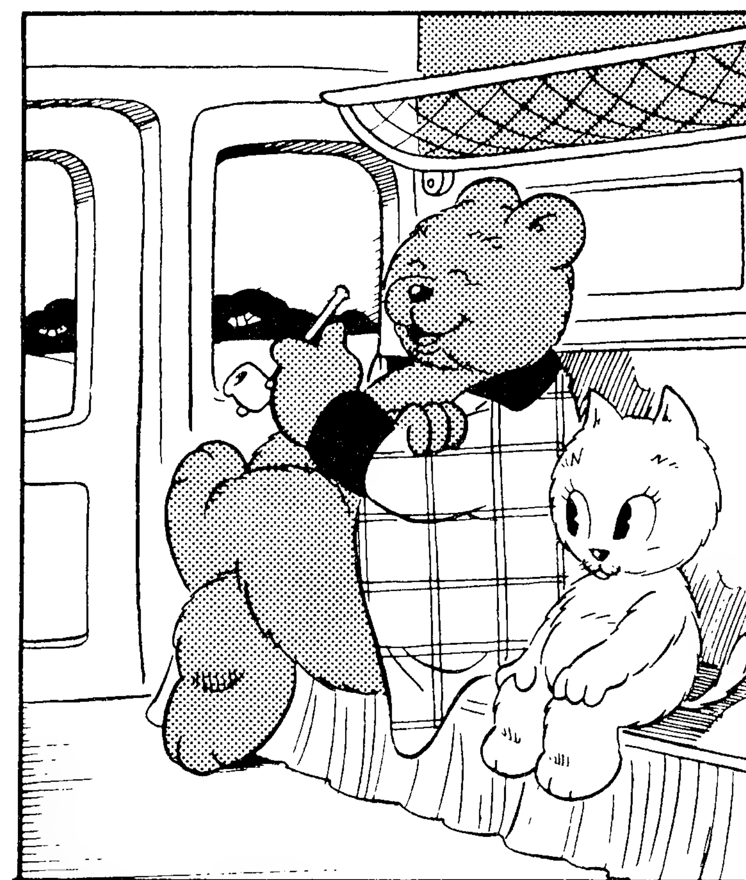
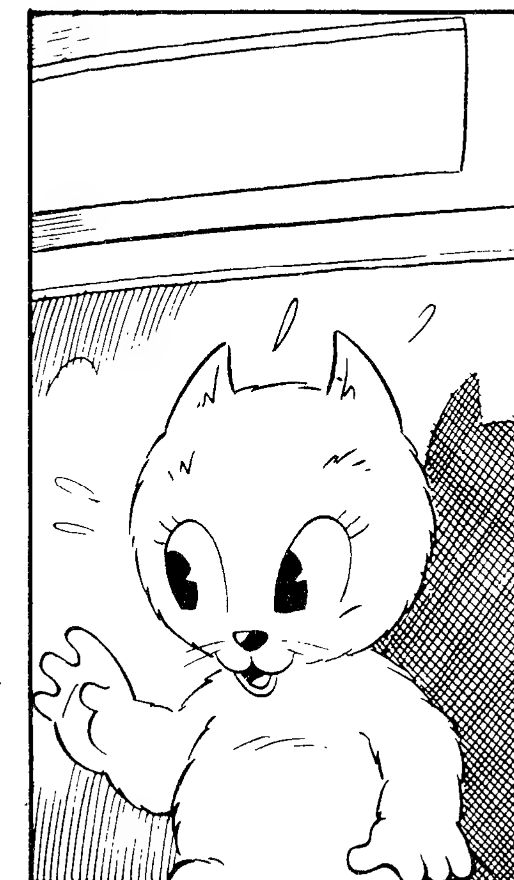
'Kom,' zei Bulle Bas, die het helemaal niet leuk vond, dat zijn deur en zijn bureau allebei al vernield waren, 'het wordt tijd dat jullie vertrekken! De extra-trein die jullie naar de Zwarte Bergen zal brengen, staat al te wachten! Maar denkt er aan, dat het gas over 24 uren uitgewerkt zal zijn! Jullie moeten er voor zorgen, dat jullie voor die tijd ontsnapt bent, want anders verliest heer Bommel zijn kracht en dan kom je niet meer los!' Tom Poes en heer Ollie gaven den commissaris dus een hand en de arme Bulle Bas sprong haast tegen de zoldering, toen heer Bommel een beetje te veel drukte. Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij ten slotte de Oude Schicht in de verte zag verdwijnen. 'Het werd tijd!' mompelde hij. 'Anders was het hele politie-bureau er aan gegaan!'

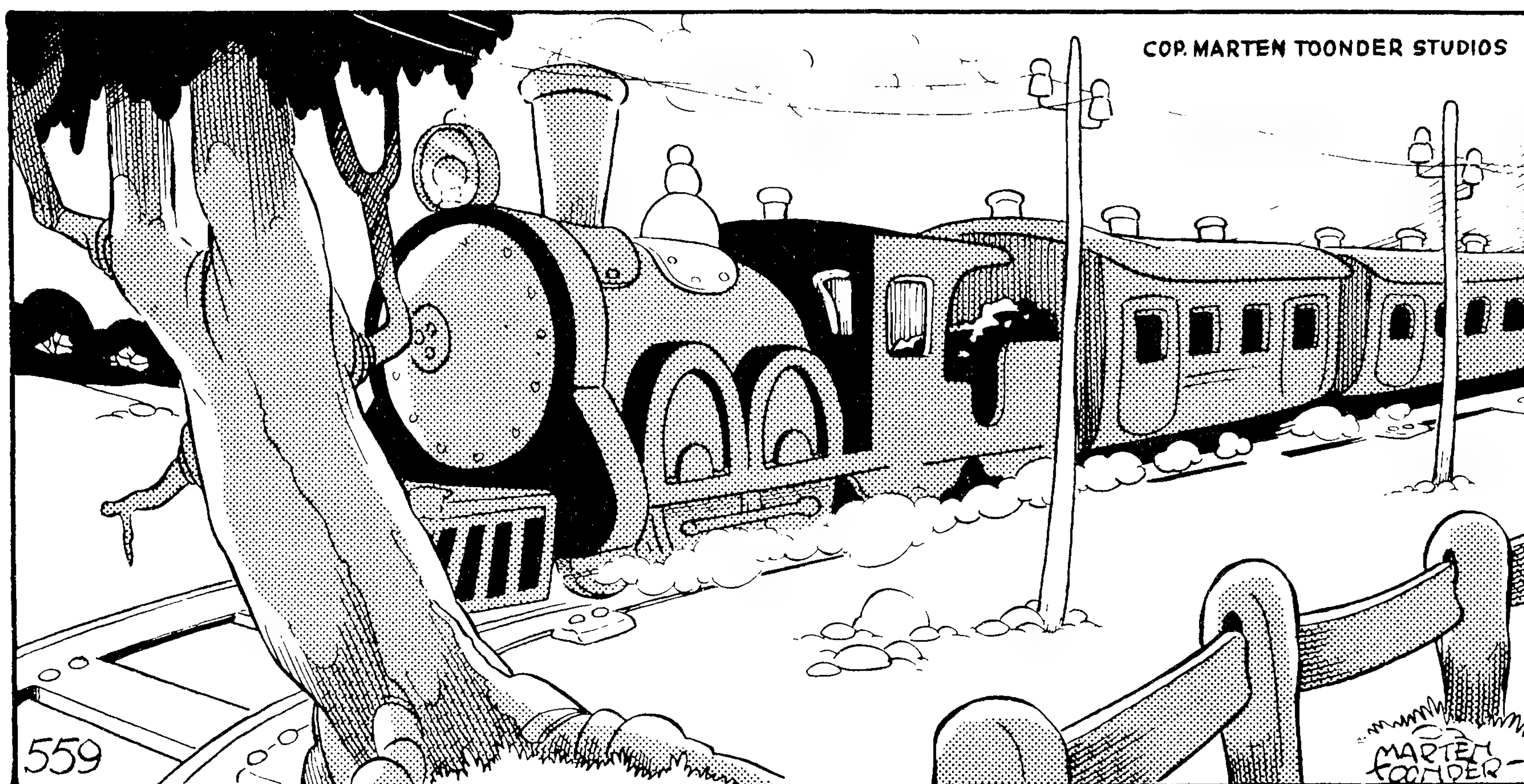

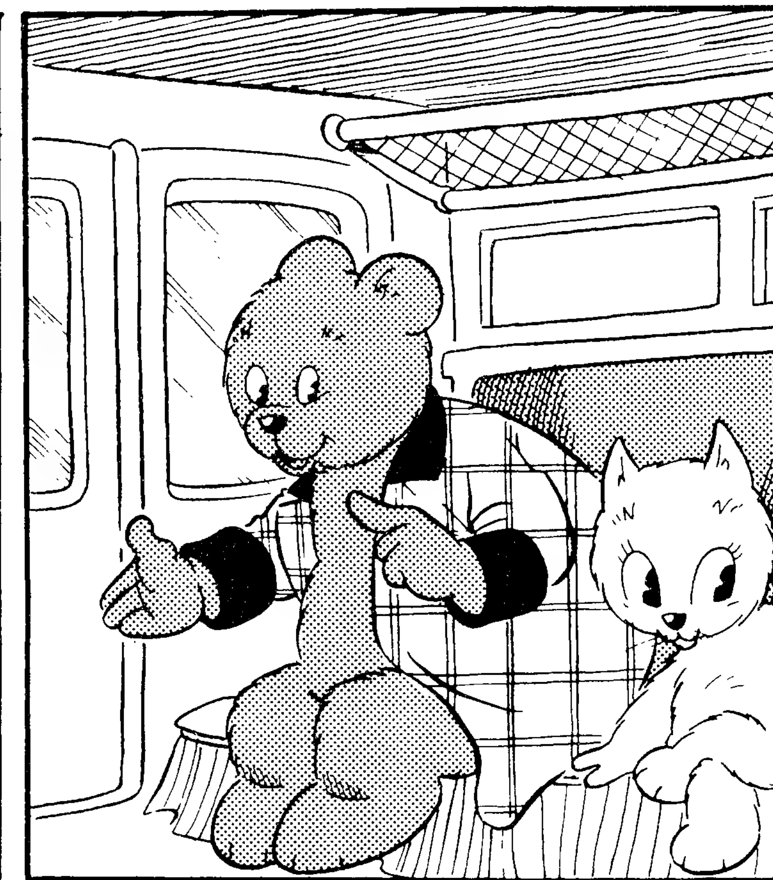
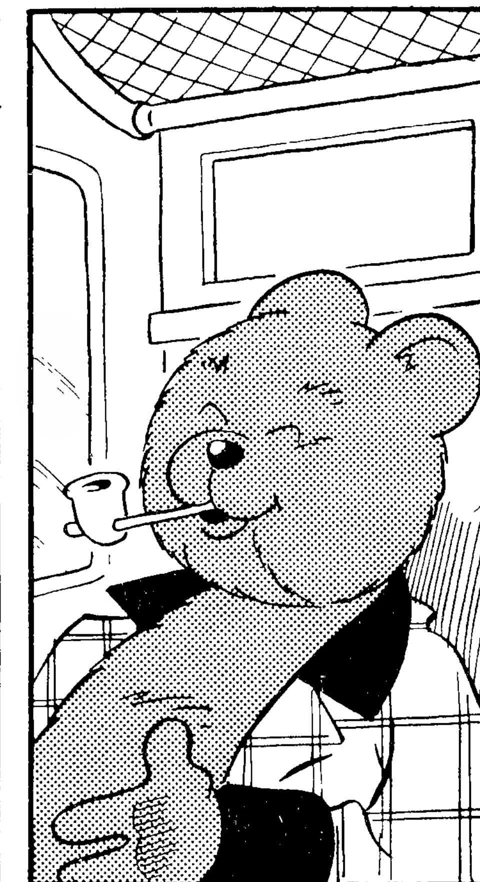
Heer Bommel stuurde de Oude Schicht zo vlug als hij maar rijden kon door de straten van Rommeldam en na een half uurtje stopte hij voor het stationnetje, waar de extra-trein op hem moest staan wachten. Tom Poes sprong vlug de trappen op en vroeg aan een conducteur, die daar toevallig stond: ‘Kunt u me ook zeggen waar onze extra-trein staat?’ ‘Extra-trein?’ vroeg de conducteur, ‘wat extra-trein? Waar heb je het over?’ ‘Wacht even Tom Poes!’ zei heer Bommel, ‘laat mij dit maar in orde maken! Dit is Tom Poes en ik ben heer Bommel, u weet wel, van Bommelstein! Wij hebben ons beschikbaar gesteld om de reuzen van de Zwarte Bergen onschadelijk te gaan maken, goede vriend! De slimheid van Tom Poes, verenigd met mijn onmetelijke kracht, zal de schurken zo verschrikken dat...’ ‘Pas op! Pas op! mijn hekje!’ riep de conducteur, want heer Ollie had dit met zijn krachtige hand haast dubbel gebogen. ‘Maar nu weet ik wel wat u zoekt!’ vervolgde hij. ‘Wanneer u Tom Poes en Ollie B. Bommel bent, moet ik u naar uw trein brengen! Volgt u mij maar!’

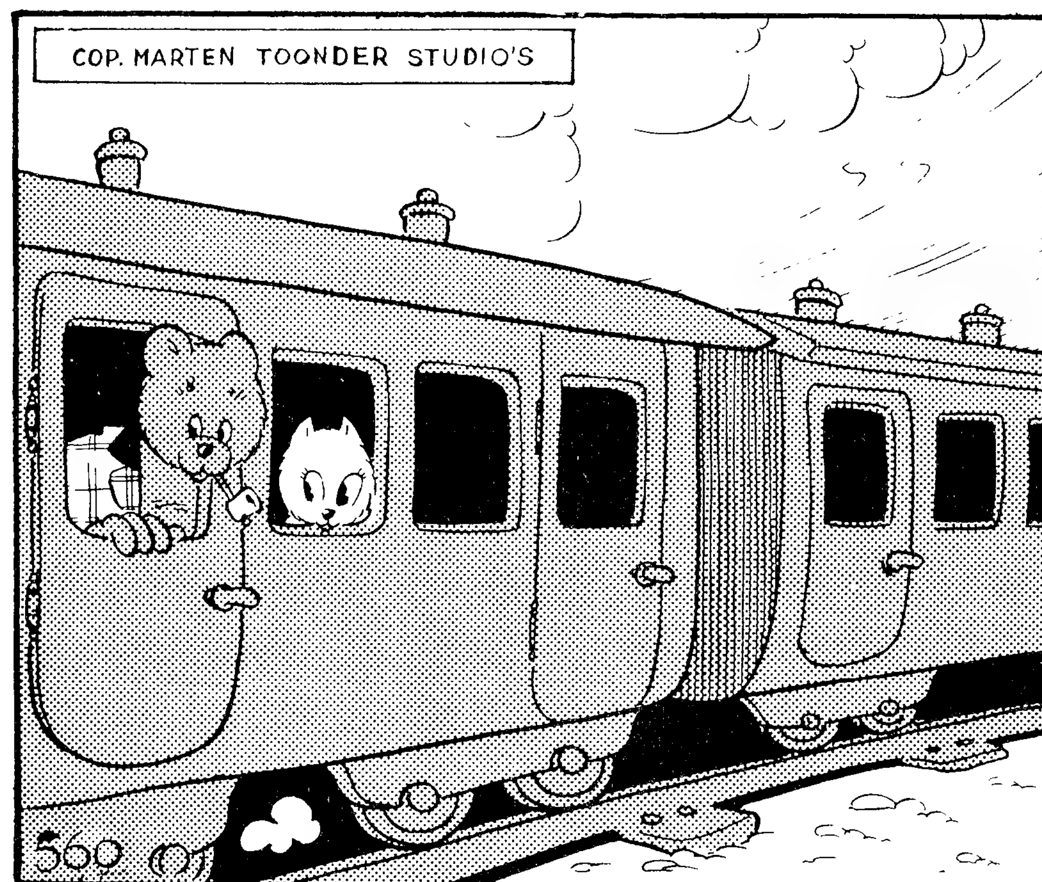

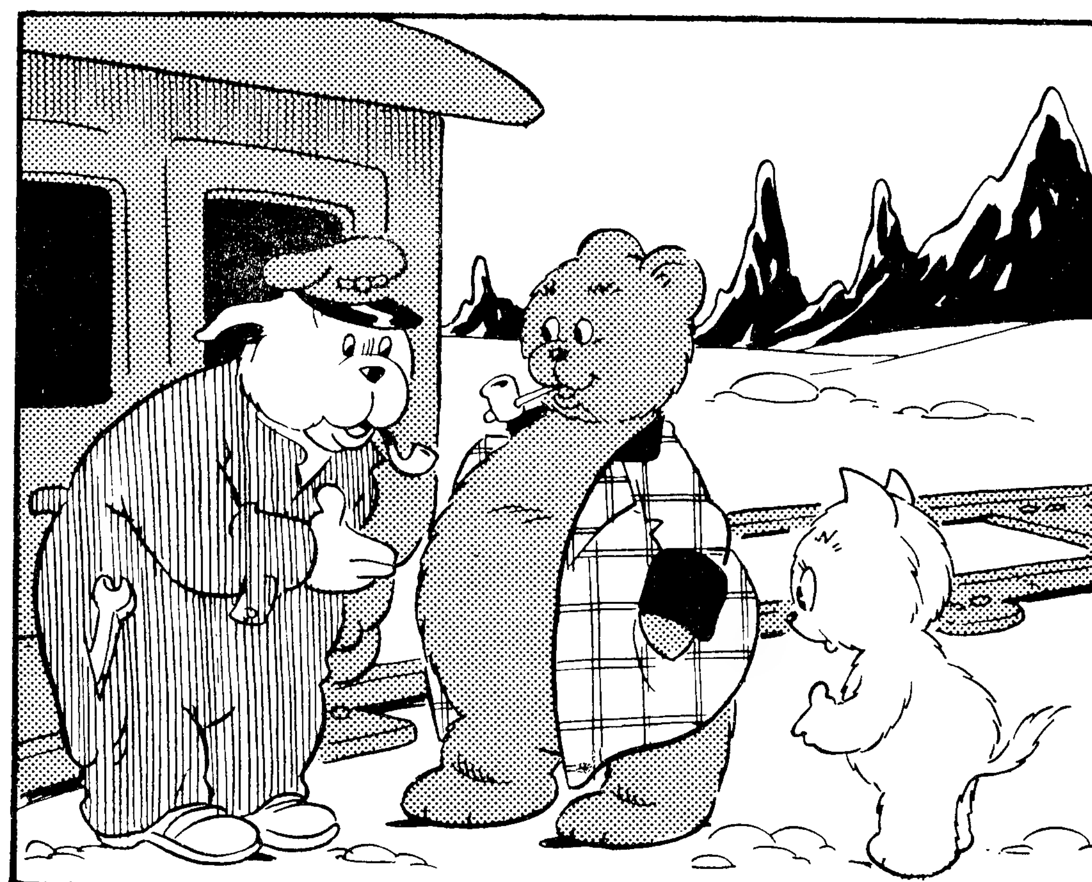
De conducteur ging Tom Poes en heer Bommel voor naar een oude trein, die uit een locomotief en twee wagons bestond en die aan het achterste perron zacht stond te puffen. 'Dit is hem!' legde hij uit. 'De machinist heeft opdracht om u tot aan de Zwarte Bergen te rijden en daar uit te stappen. U zult de trein zelf verder moeten brengen, want daar waren de meesten niet voor te vinden. Die reuzen zijn vreselijk gevaarlijk, moet u denken! En nu wens ik u een goede reis!' De conducteur liep terug naar het station en liet Tom Poes en heer Bommel bij de trein achter. 'Ik weet niet hoe jij er over denkt, Tom Poes!' zei heer Bommel, 'maar lieden van onze stand zijn niet gewend om in zo'n oude trein te rijden! Kijk eens wat een rare oude locomotief dat is! En straks moeten we nog voor machinist gaan spelen ook!' 'Dat is het enige niet, heer Bommel,' zei Tom Poes, 'als we maar op tijd zijn! Morgen om drie uur is uw kracht uitgewerkt en dan moeten we terug zijn!'

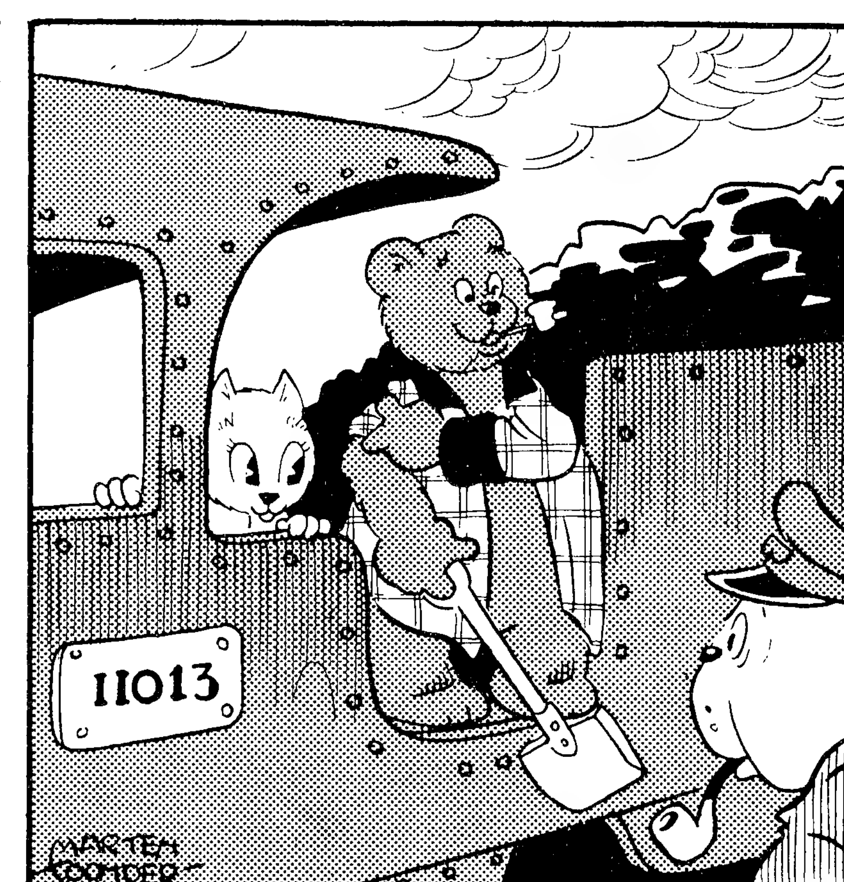

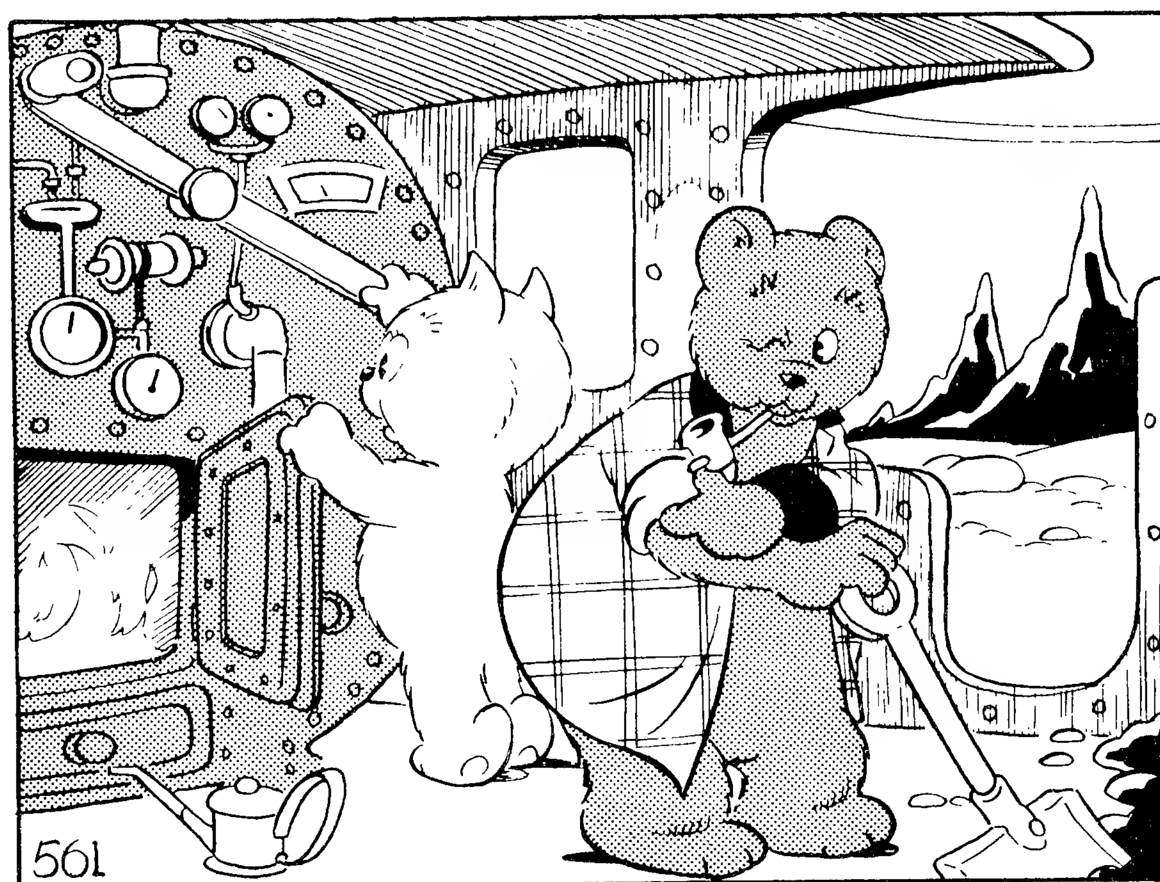
Zo vertrok de oude locomotief dus puffend en hijgend en hij sleepte met moeite de twee wagons achter zich aan. Maar toen zij eenmaal buiten de stad waren, ging het steeds beter en vlugger. 'Op het ogenblik rijden we even vlug als de Oude Schicht, wanneer hij verkouden is,' merkte heer Bommel op. 'Ik vind dit een extra-trein van niets, Tom Poes, ik had het me een beetje anders voorgesteld. Dit is toch niet de manier om een Ollie B. Bommel of een Tom Poes op reis te sturen!'
'Och!', zei Tom Poes, 'u moet denken, dat die reuzen natuurlijk alles wat in hun handen valt, stuk zullen maken! Het is geen wonder, dat de commissaris niet de mooiste trein beschikbaar stelt...' 'Denk je, dat ze alles stuk zullen maken, jonge vriend?' vroeg heer Ollie bezorgd. 'Dat ziet er dan niet best voor ons uit! Ik ben nu wel sterk en erg dapper, maar we weten niet eens, hoe groot die reuzen wel zijn! Ten slotte zijn er reuzen en reuzen! Sommigen zijn twee meter en sommigen 20 meter hoog! Maar je moet niet denken, dat ik bang ben, hoor!'
Op dat moment begonnen ineens de remmen te piepen en stond de trein stil!

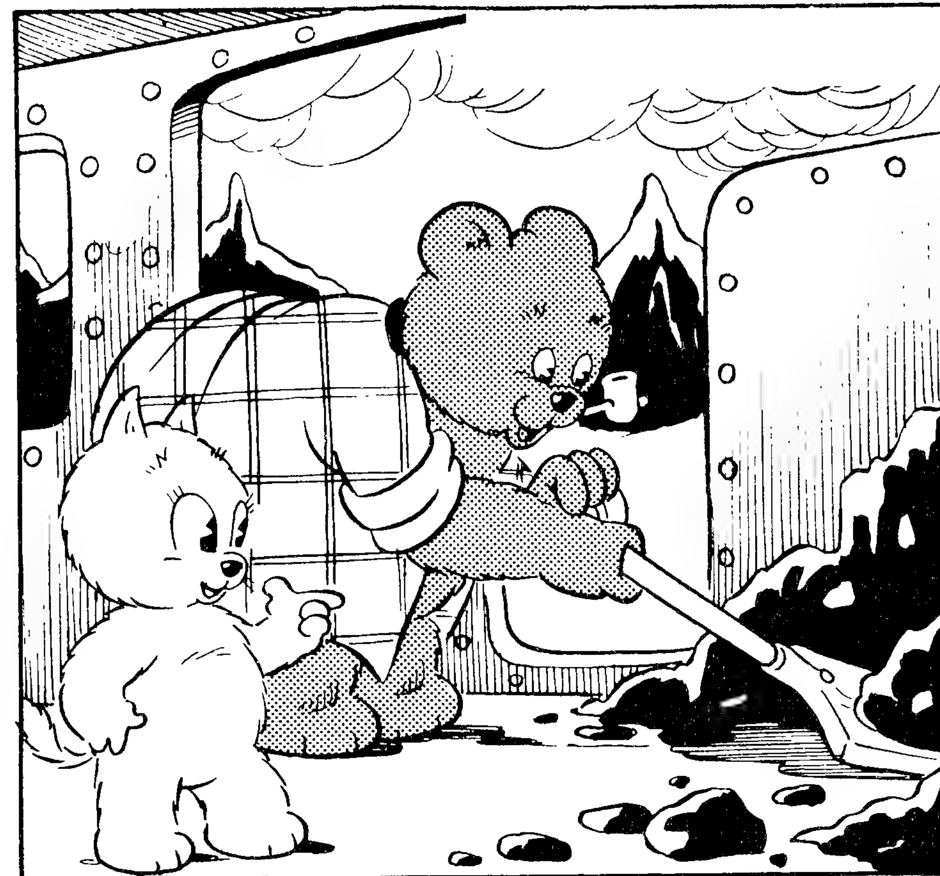
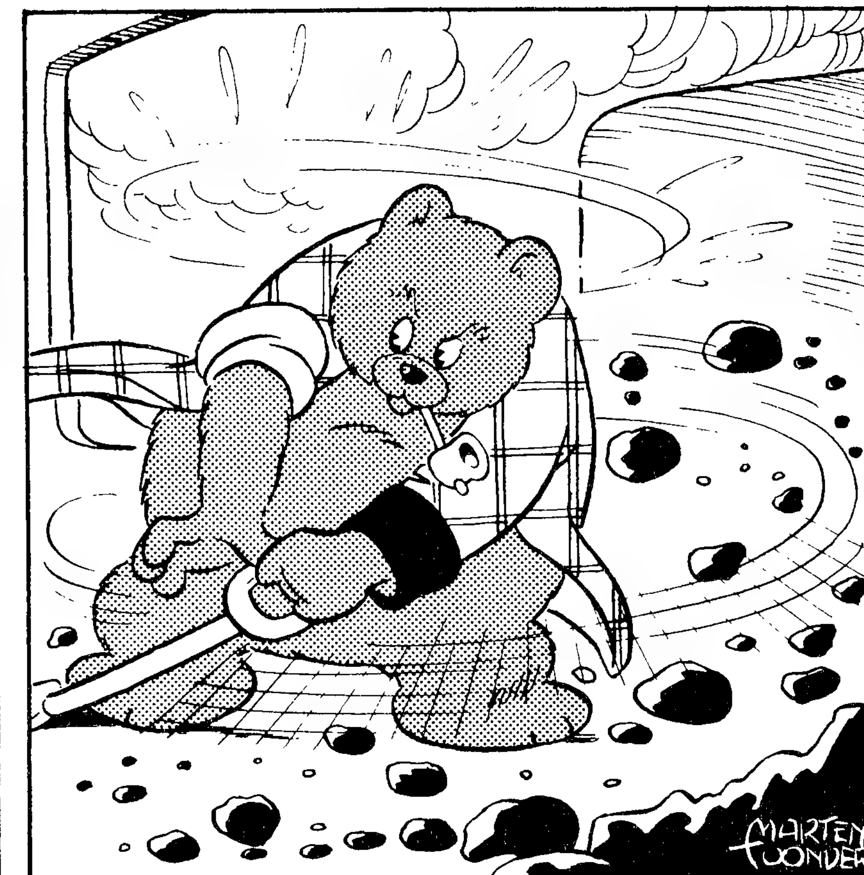

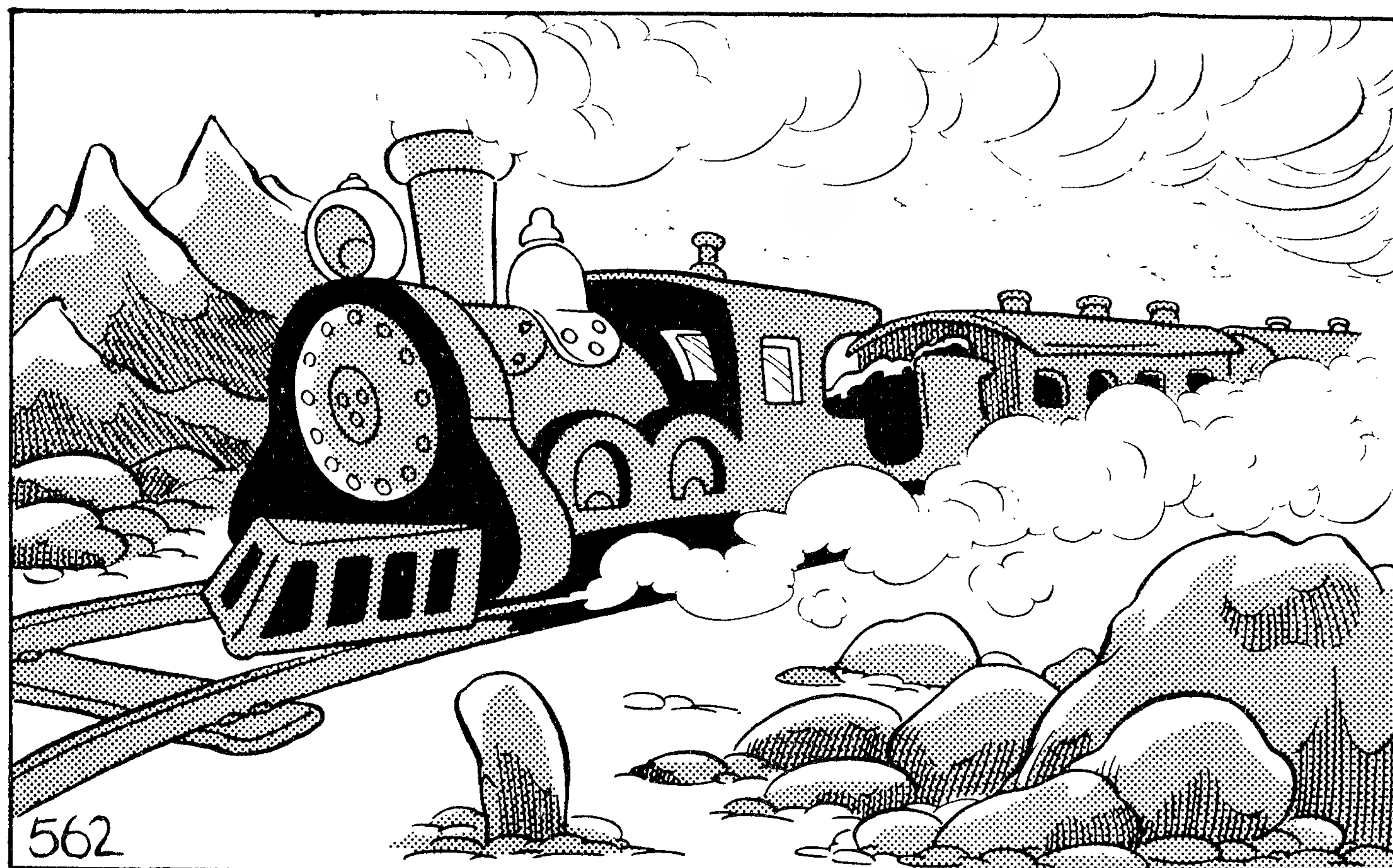

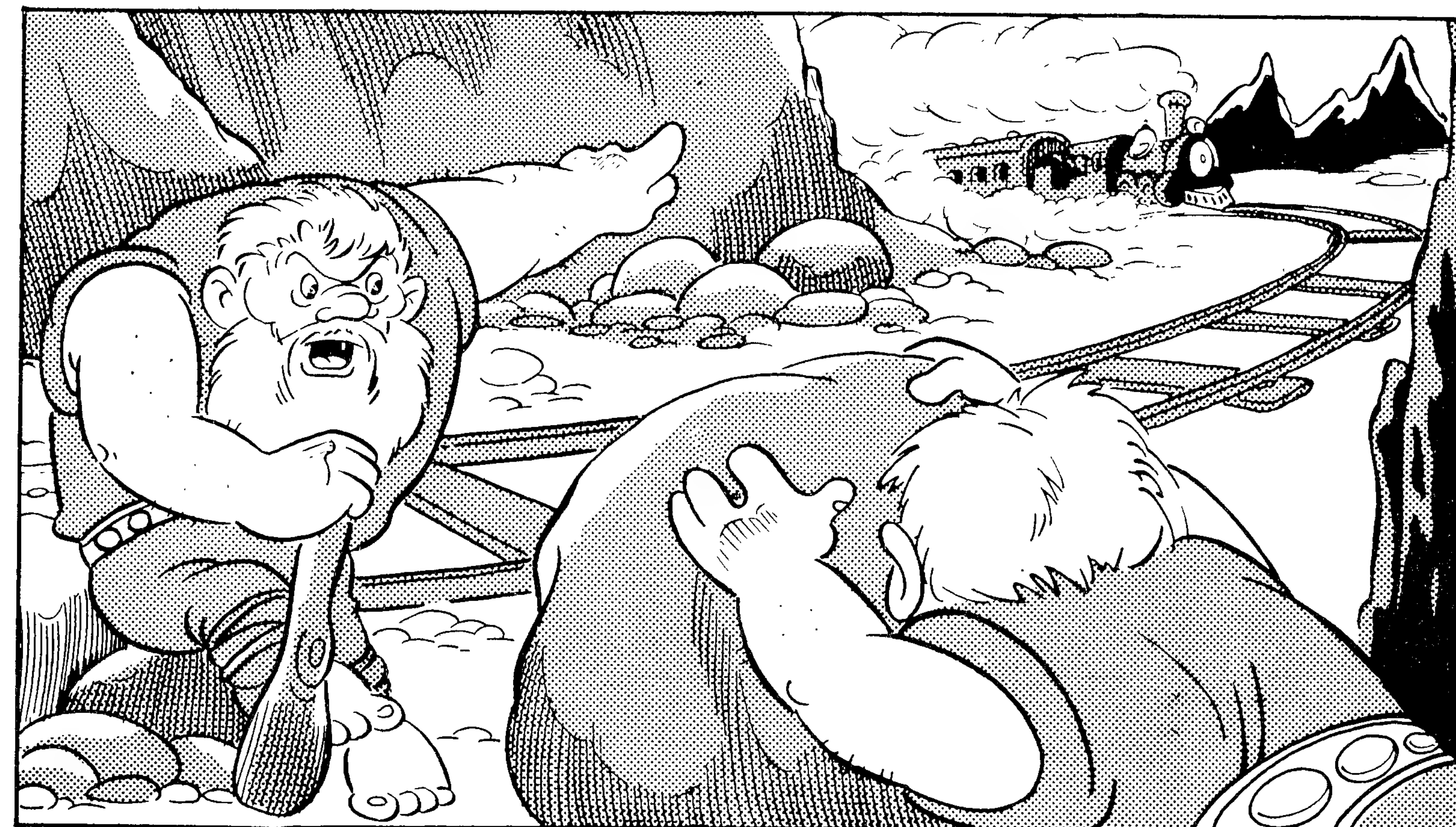
Je begrijpt, dat heer Bommel schrok, toen de trein ineens stilstond: 'Daar heb je het al!' riep hij. 'Daar zijn de reuzen!'
Hij stak zijn hoofd uit het raampje en keek om zich heen, maar er was in de hele omtrek niets te zien dan bergen, niets dan hoge zwarte bergen. 'Wat is er aan de hand?' vroeg Tom Poes, die uitgestapt was, aan den machinist. 'Hier schei ik er uit!' zei de machinist, 'ik ga niet verder mee! Jullie zijn hier bij de Zwarte Bergen en over een uurtje komen we bij de plek, waar de vorige overvallen zijn gepleegd. Jullie moeten zelf maar verder rijden!'
Er zat dus niet anders op. Heer Bommel klom op de locomotief en Tom Poes liet zich door den meester uitleggen hoe de verschillende kranen en handles werkten. 'Het komt in orde,' sprak heer Ollie, 'een Bommel staat voor niets! Als het moet gaat hij kolen scheppen zonder zijn gelaat te vertrekken! Vooruit Tom Poes, rijden maar!'

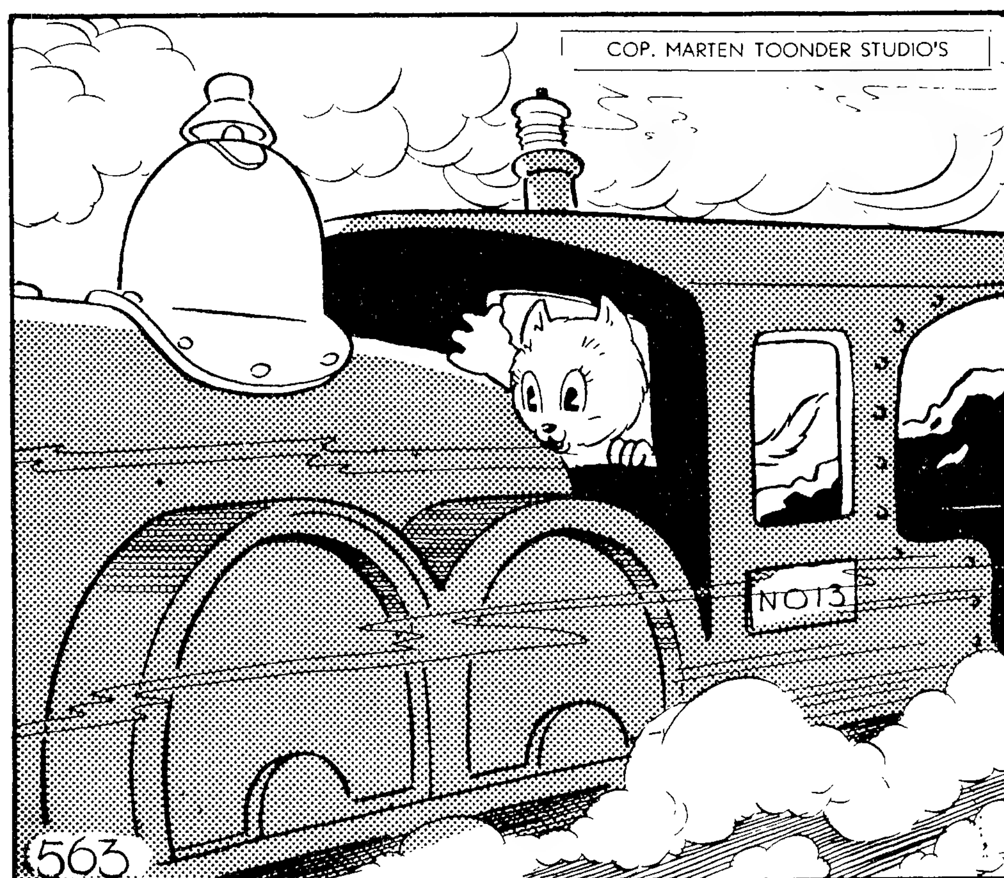

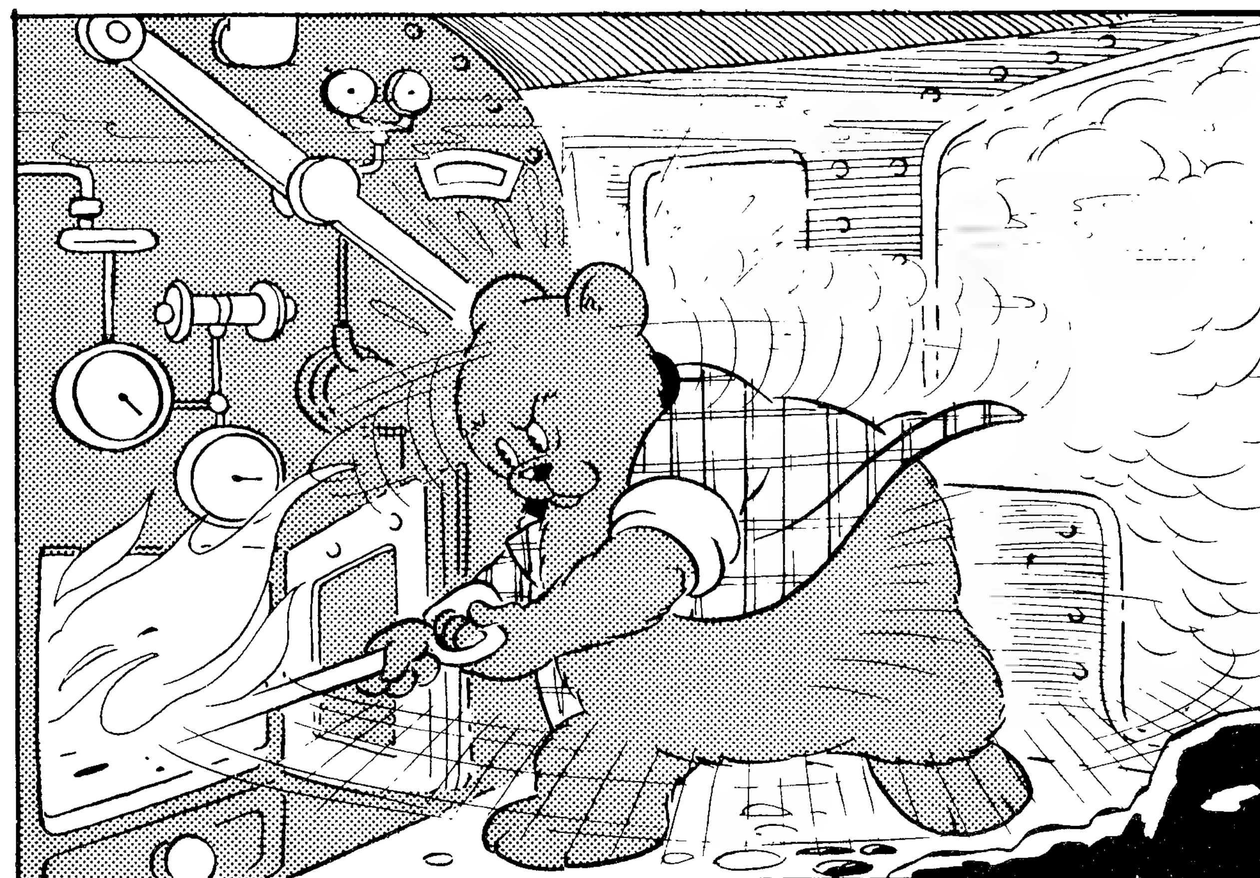
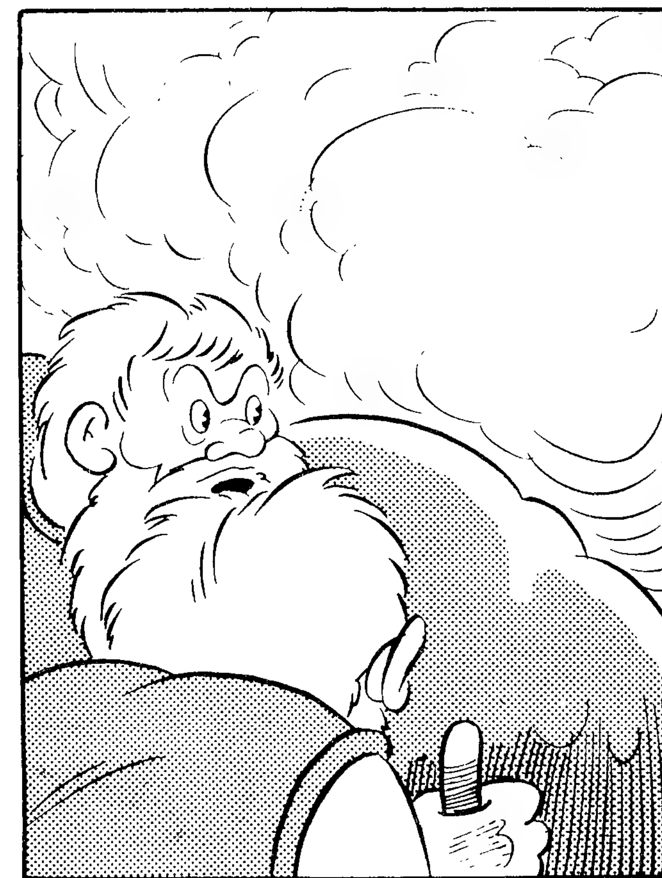
Tom Poes had van den machinist gehoord hoe hij de locomotief aan het rijden kon brengen en terwijl heer Bommel naar de kolenschop greep, trok hij aan een lange kruk en draaide de stoomtoevoer open. De trein zette zich hijgend en sissend in beweging en liet den machinist alleen achter. Heer Ollie stak met een nadenkend gezicht zijn schop in de kolen en wierp onverschillig een schepje op het vuur. 'Weet je wat, Tom Poes?' zei hij toen opeens, 'ik zal eens proberen, of we deze trein ook vlugger kunnen laten lopen. Ik ben ten slotte niet voor niets een der sterkste figuren van deze eeuw, en nu ik eenmaal stoker ben geworden, wil ik een goede zijn ook!' 'Ik vind het best!' zei Tom Poes, 'des te vlugger zijn we bij de reuzen! Maar dan ga ik drommels goed uitkijken heer Ollie, want die schurken laten natuurlijk de trein ontsporen, wanneer we niet opletten!' Heer Bommel begon dus te scheppen, en hij werkte zo hard, dat het vuur begon te brullen en te loeien, zo brandde het!

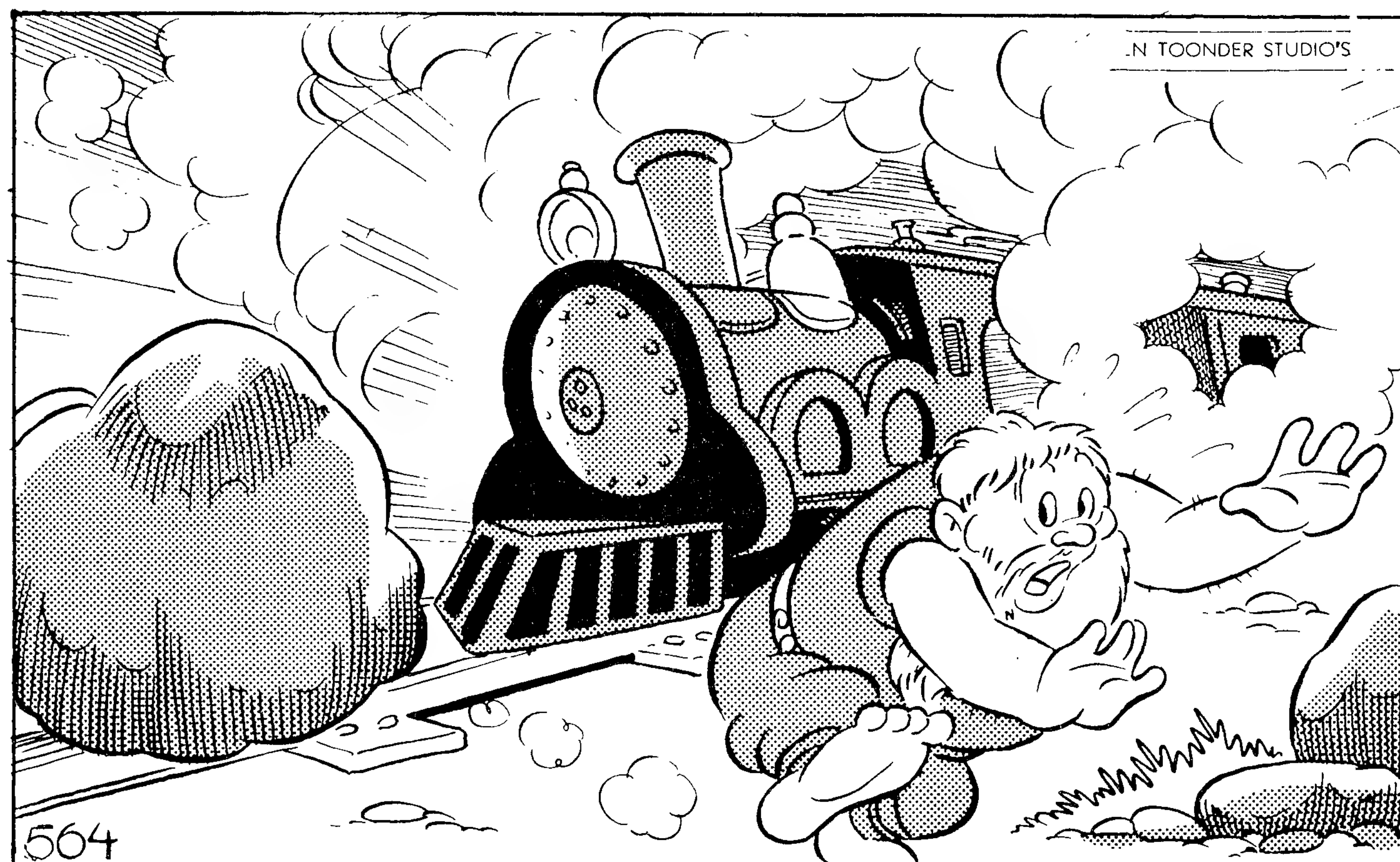

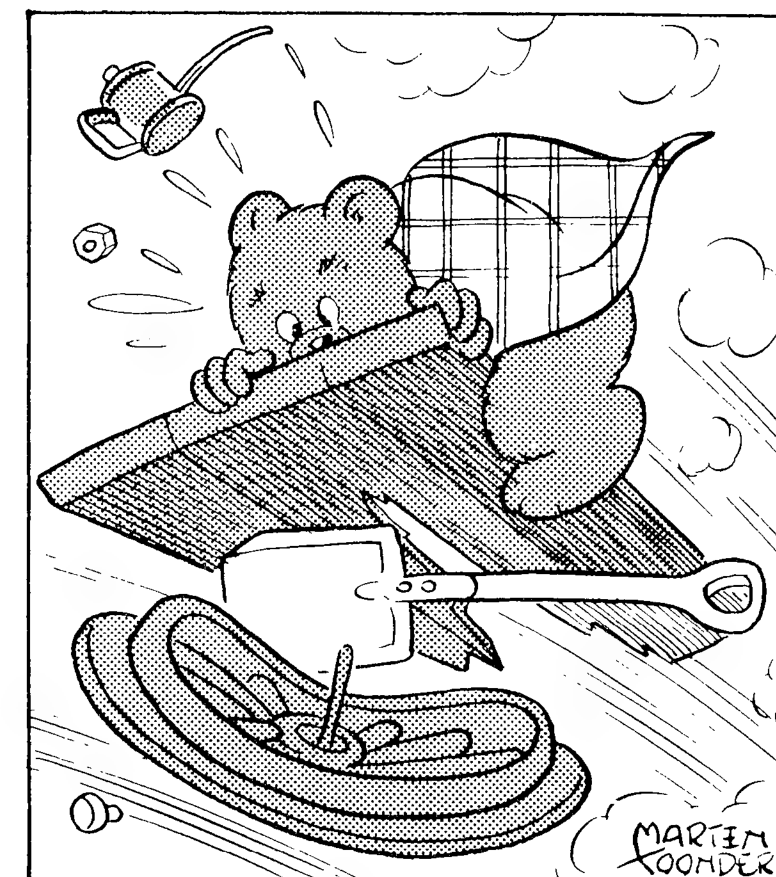
Nu, het was al heel gauw te merken, dat heer Bommel zijn reuzenkrachten gebruikte om het vuur te stoken, want het oude treintje, dat tot dusver alleen maar zo'n beetje gesukkeld had, vloog nu met een ontzettende vaart over de rails, dikke rookwolken uitblazend. Tom Poes, die zo'n beetje wist hoe je met een locomotief om moet gaan, kreeg het er benauwd van. 'Op zo'n manier krijgen we de trein nooit op tijd tot stilstand,' zei hij. 'Stel je voor, dat die reuzen daar om de hoek de rails hebben opgebroken...' 'Onzin!' zei heer Bommel, 'het gaat reusachtig, Tom Poes! Hupsa hoepla! Daar gaat-ie!' En hij gooide met frisse moed nog een paar scheppen kolen op het vuur... Om de hoek van de rotsen zaten intussen een paar vreemde gestalten, die in actie kwamen, toen de locomotief in het gezicht kwam. 'Daar komt-ie!' riep een van hen. 'Rrrol die rrotsblok op de rrrails! Hop!' Het waren natuurlijk de bergreuzen, die daar op de loer lagen!

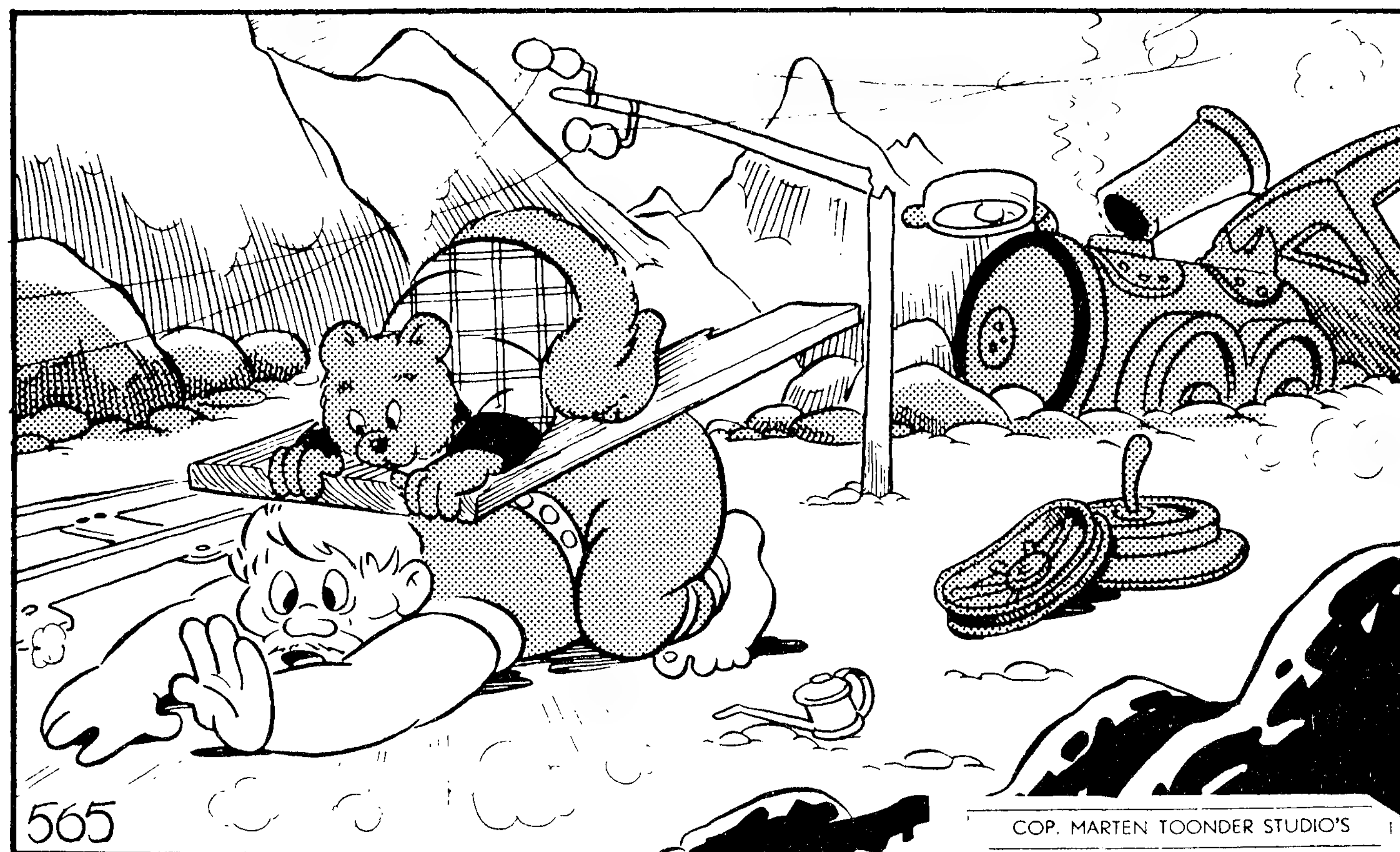
De bergreuzen hadden dus een groot rotsblok op de rails gerold en de oude extra-trein, die door heer Bommel gestookt werd, reed er met een razende vaart op af. Tom Poes voelde zich niet zo heel erg gerust. Ze waren nu al een aardig poosje in de Zwarte Bergen en het was te verwachten, dat er nu ieder ogenblik iets kon gebeuren. Nu, je weet, dat dat waar was, en toen Tom Poes zijn hoofd buiten het raampje stak, merkte hij het ook! Op nog geen honderd meter afstand lag er een geweldig rotsblok op de rails! 'Stop, heer Bommel! Stop!' riep Tom Poes, terwijl hij zo vlug als hij kon de stoom afdraaide en de remmen aanzette. Maar heer Bommel was zo ingespannen bezig met kolen scheppen, dat hij niets hoorde of zag. 'Eén, twee hup!! Eén, twee, hupsakee!', zong hij in zichzelf. En de ene schep na de andere verdween in het loeiende vuur. Nu, de trein was al oud en de kranen lekten en de remmen werkten niet zo goed en zo kwam het, dat de locomotief niet stopte, maar gillend en krijsend en stoom blazend op het rotsblok afstormde, waarachter de beide reuzen zaten.

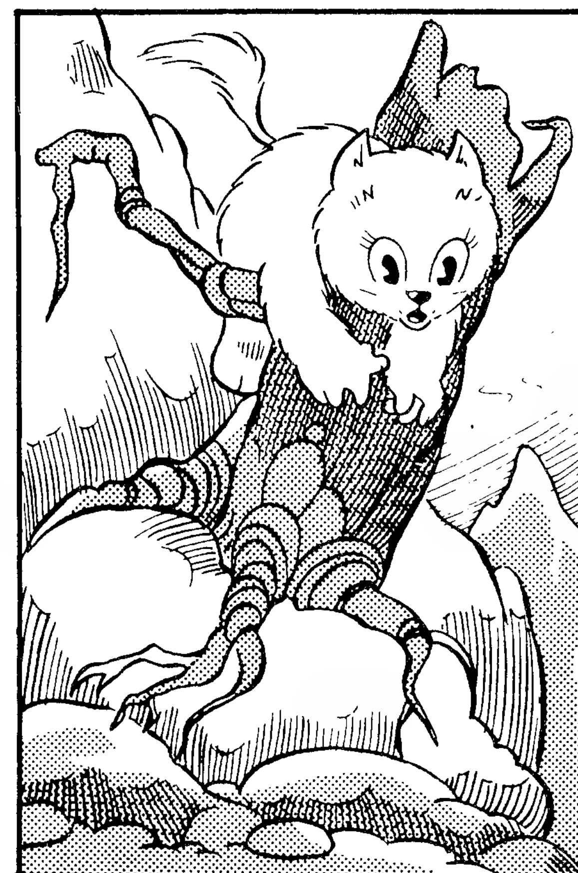

In het begin vonden de bergreuzen het wel een beetje vreemd, dat de trein niet stopte. Ze waren gewend, dat elke machinist de remmen aanzette wanneer hij een rotsblok op de rails zag en dan konden ze rustig en ongestoord de reizigers en de trein plunderen. Maar dit keer was het anders. In plaats van vaart minderen scheen het wel, alsof de trein steeds harder begon te rijden! Met een geweldige vaart stoof de locomotief op het rotsblok af en de beide reuzen maakten, dat ze wegkwamen! Ze begrepen wel, dat het niet zo erg veilig was om achter het rotsblok te blijven zitten. Daar hadden ze gelijk in, want de botsing was zo geweldig, dat de bergen er van trilden! In het begin was er niet veel anders te zien dan enorme rookmassa's en stukken staal en ijzer, die in het rond werden geslingerd.

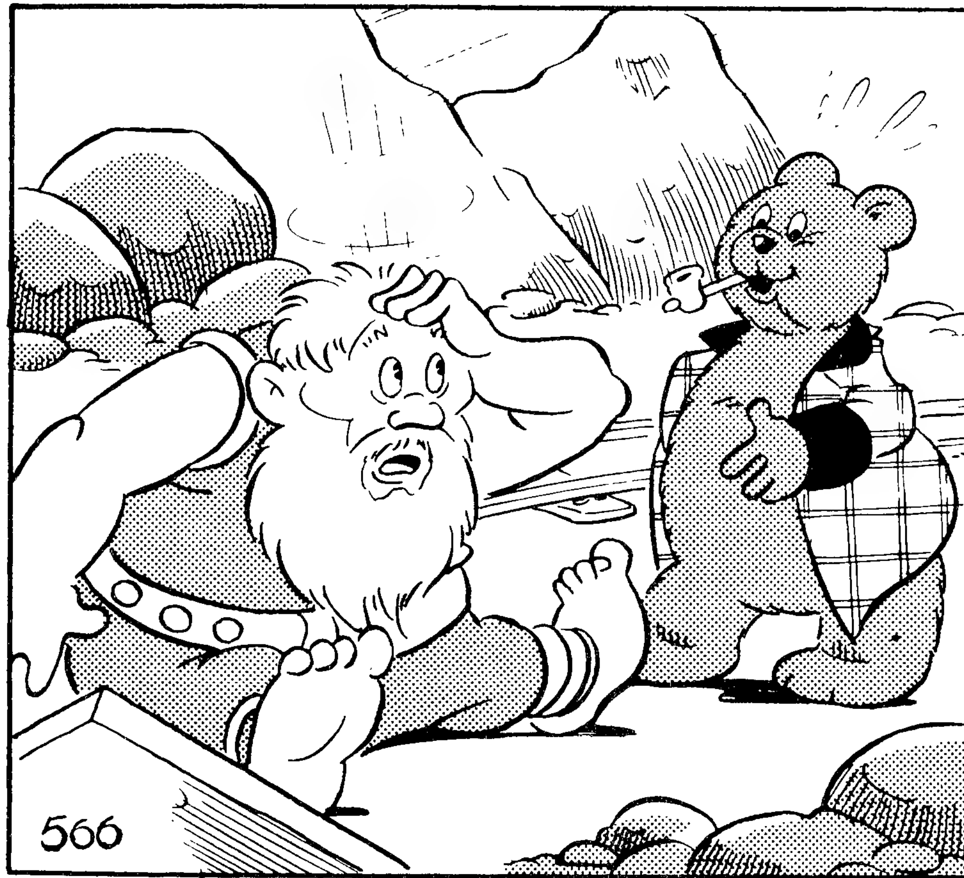
En nu wil je natuurlijk weten, wat er met Tom Poes en heer Bommel gebeurde! Wel, Tom Poes was nergens te bekennen, maar heer Ollie had zich, toen de botsing gebeurde, vastgeklemd aan een plank en zeilde nu door de lucht als een steen uit een katapult...

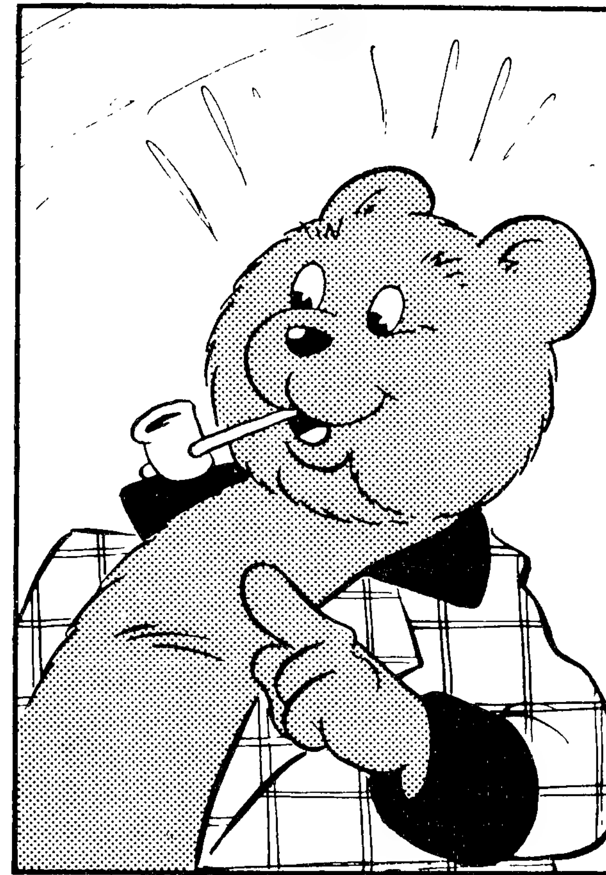
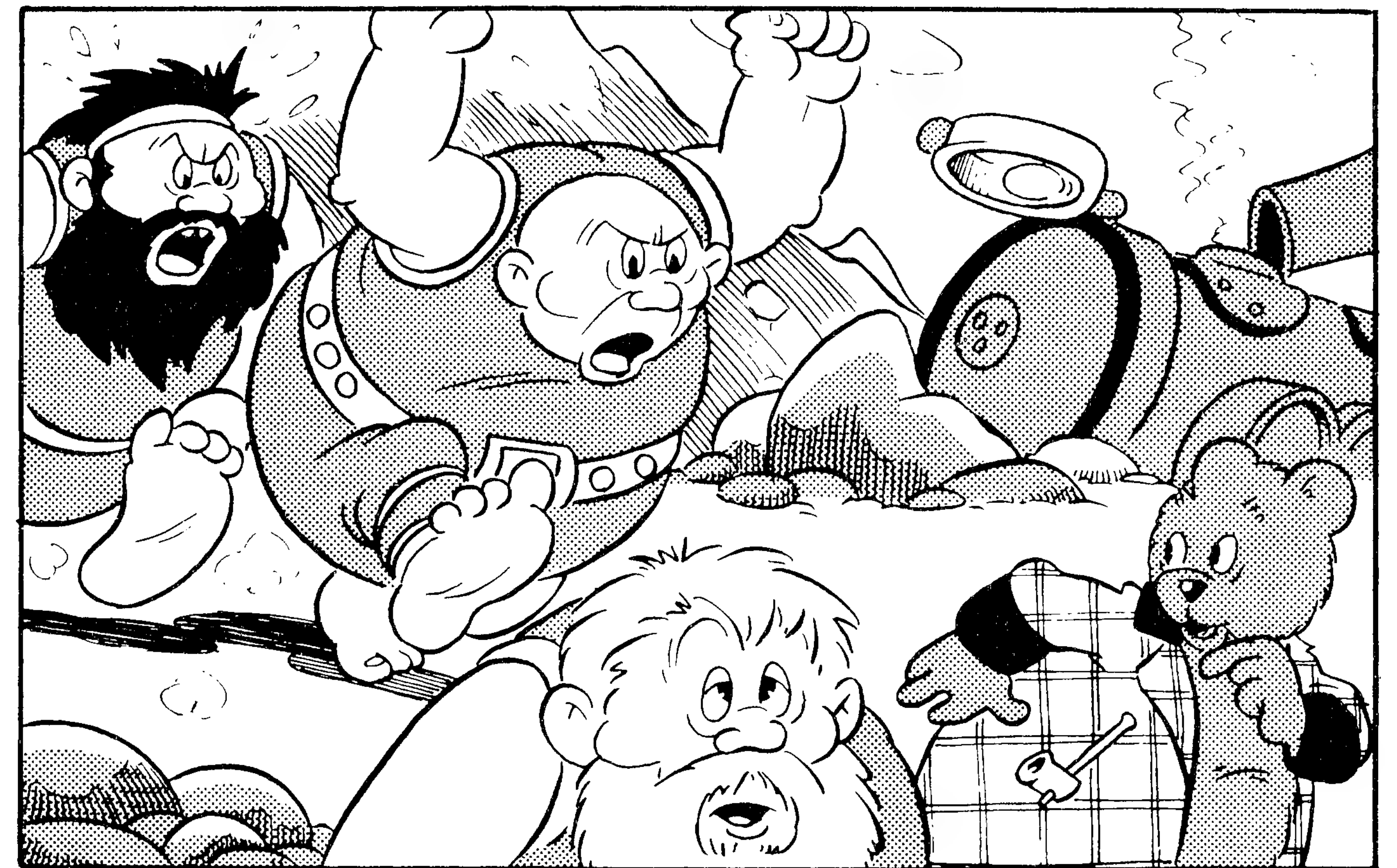

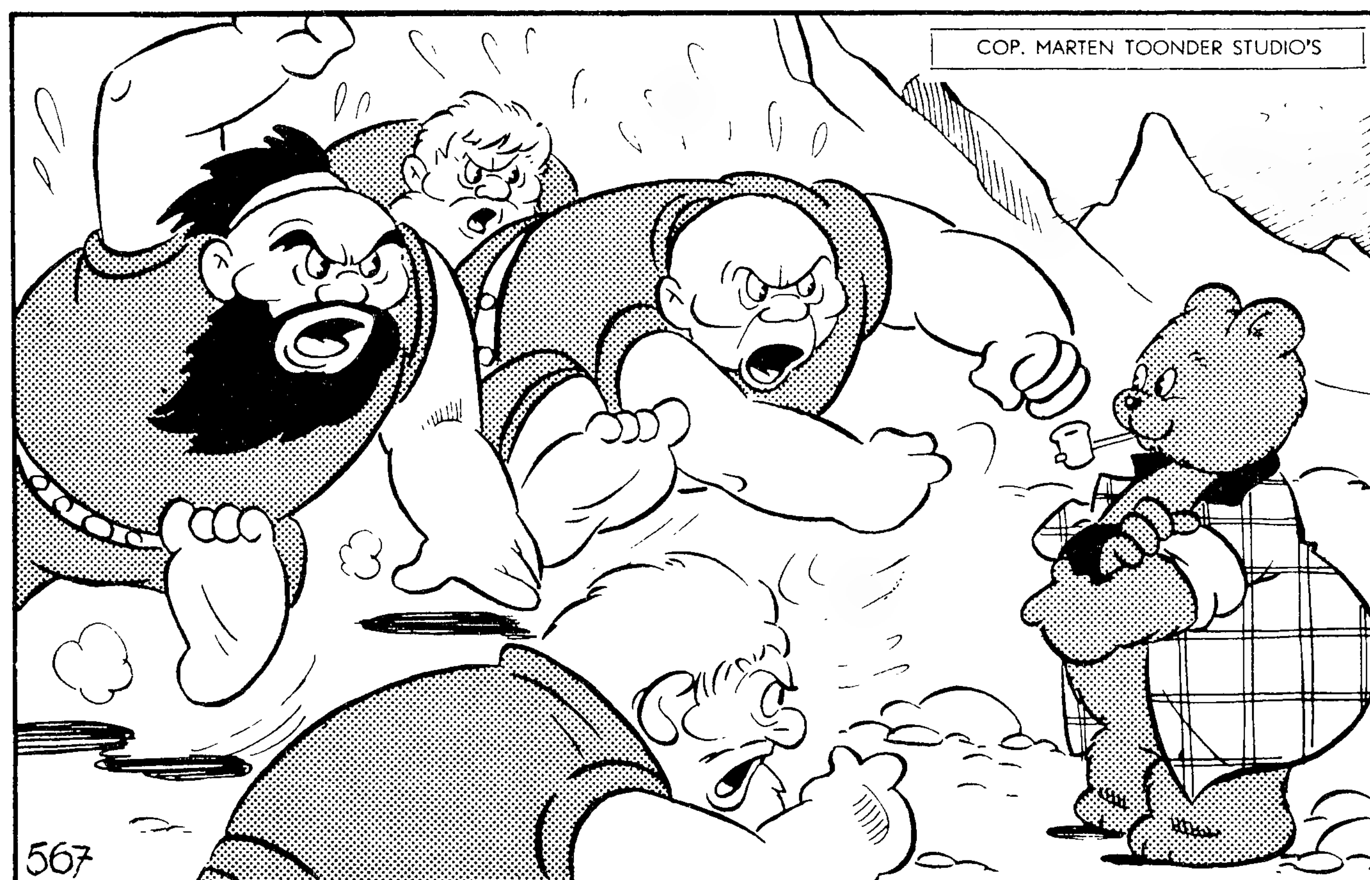

Ja, het was een geweldige paniek, toen de locomotief op het rotsblok reed. Heer Bommel werd met een geweldige snelheid op een plank door de lucht geslingerd en het zag er niet best voor hem uit, want de grond was erg hard en het valt niet mee om van een grote hoogte naar beneden te ploffen. Maar het ging goed, de plank raakte het hoofd van één van de vluchtende bergreuzen, die daardoor op de grond viel en heer Ollie kwam erg zacht op de dikke rug van de reus terecht. Nu, die voelde zich voorlopig niet zo erg prettig, dat begrijp je wel.

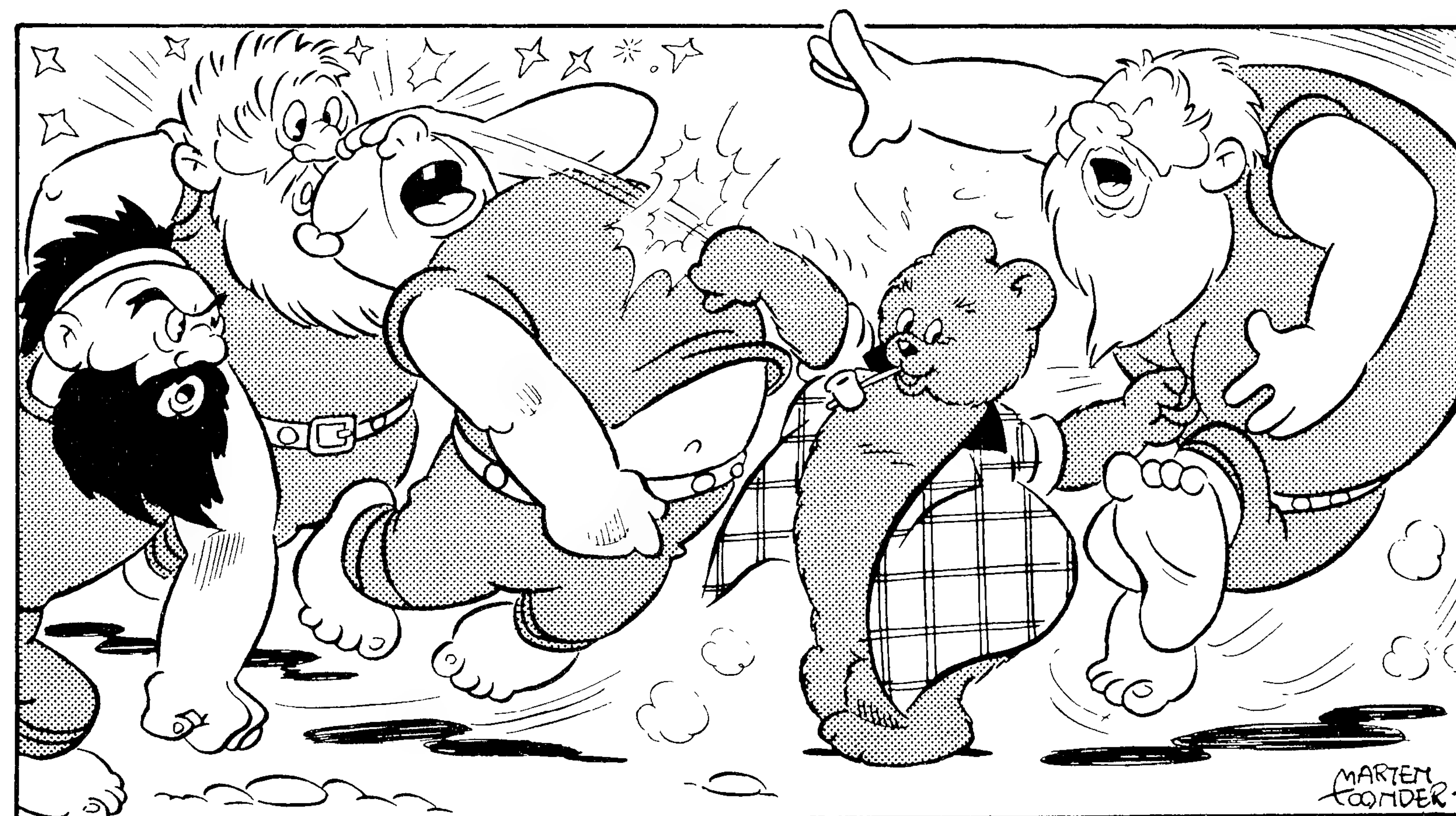
Tom Poes had niet zo veel geluk gehad als heer Bommel, hij werd hoog de lucht ingegooid en ergens boven bij een bergtop opgevangen door een kale, oude boom. Daar hing hij dus en hij vroeg zich bezorgd af, of hij weer op tijd beneden kon zijn om heer Ollie te helpen. En dat zou wel nodig zijn, want van achter de rotsen kwamen een paar andere reuzen te voorschijn, die niet vriendelijk keken...

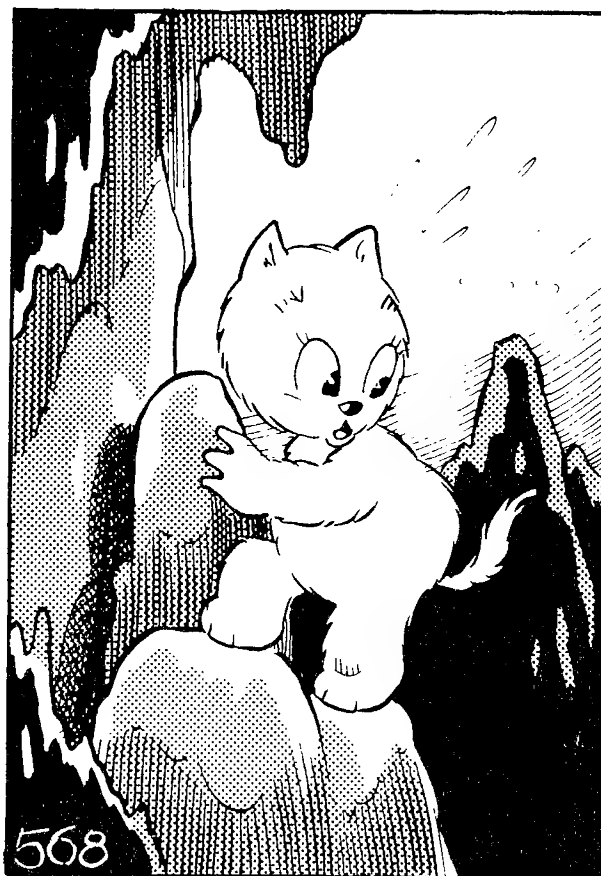

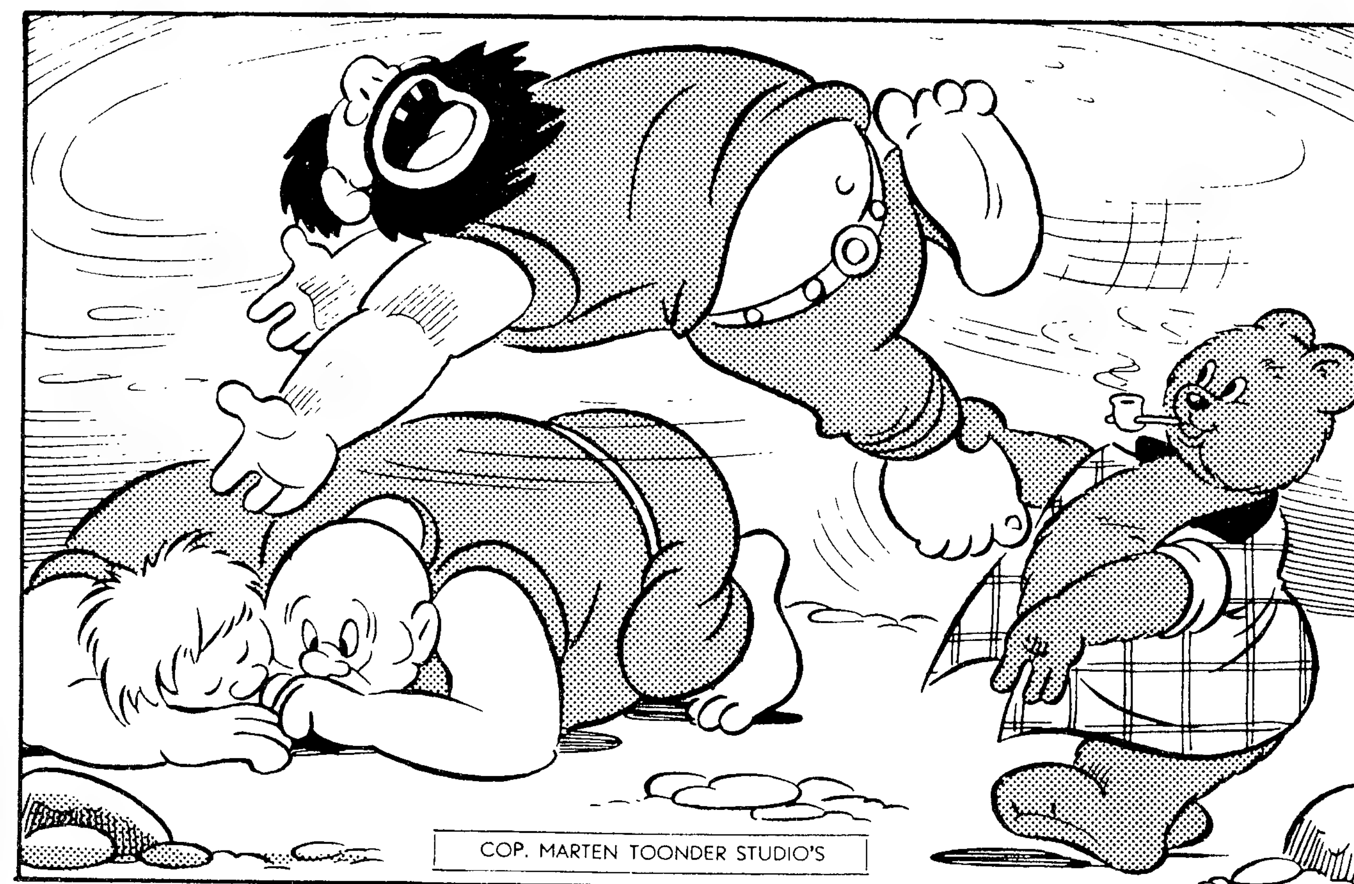
Heer Ollie was intussen naar beneden gegleden, hij klopte zijn jas een beetje af, stak een pijp op en zei: ‘Zo, jonge vriend, hoe voel je je nu? Niet zo lekker wel? Dat komt er van, wanneer je rotsblokjes op de rails legt! Een Bommel laat zich zo iets niet ongestraft welgevallen. En sta nu maar eens op, dan kunnen we kennis maken zoals het lieden van stand betaamt!’ Maar de reus voelde er nog steeds niets voor om in beweging te komen. De tik van de plank was nogal hard aangekomen, denk ik. ‘Blijf je liever liggen?’ vroeg heer Ollie vriendelijk. ‘Goed ik wil je niet overhaasten. Dan ga ik eerst eens kijken waar Tom Poes gebleven is, misschien heeft hij zich wel pijn gedaan en dan kan ik...’ maar hier werd hij gestoord, want de grond begon te dreunen en toen heer Bommel zich omdraaide zag hij drie boze reuzen in volle vaart op zich afkomen! ‘Tjonge,’ mompelde hij, ‘'k ben nu wel sterk, maar ik weet toch niet of ik wel sterk genoeg ben...’

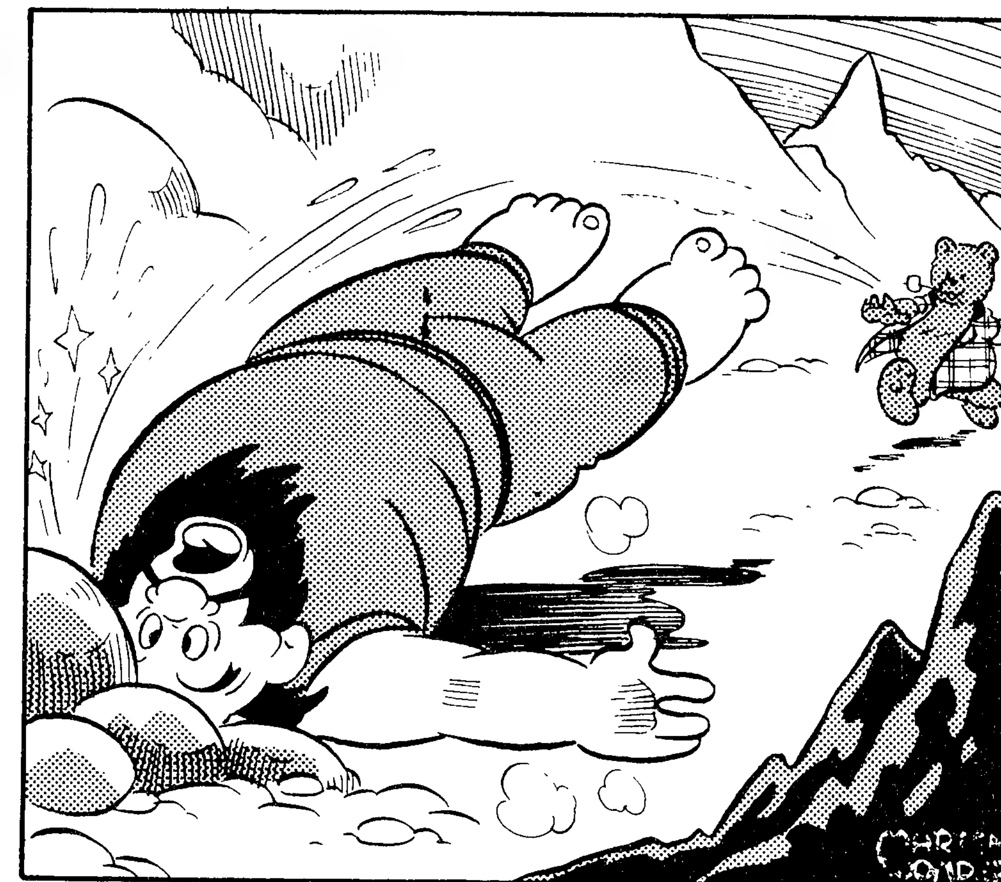

Toen heer Bommel een beetje van de eerste schrik was bekomen, begon hij zich gevechtsklaar te maken. En dat werd tijd ook, want de reuzen naderden in volle galop. 'Goed zo!', riep heer Ollie, terwijl hij zijn mouwen opstroopte, 'kom maar op, ventjes! Ik zal jullie leren om treinen te laten ontsporen! Ik ben Ollie B. Bommel en ik zal...' Maar tijd om verder te praten was er niet, want toen sprongen de reuzen van alle kanten op hem toe. Ik denk zo, dat heer Bommel toch wel even in de angst gezeten heeft, want hij wist ten slotte niet, of de uitvinding van professor Sim Pensée wel sterk genoeg zou zijn om het op te kunnen nemen tegen vier van die geweldige bergreuzen. Maar het ging allemaal goed; dat kun je op de tekening zien. De voorste kreeg een stomp op zijn neus, zodat hij schreeuwend tegen de achterste aantuimelde en de reus, die al eens een keer een plank op zijn hoofd had gehad, kreeg nu een tik op zijn maag. Die drie waren voorlopig onschadelijk, maar de vierde, die een zwarte baard had en er erg gevaarlijk uitzag, maakte zich nu gereed om de anderen te wreken...

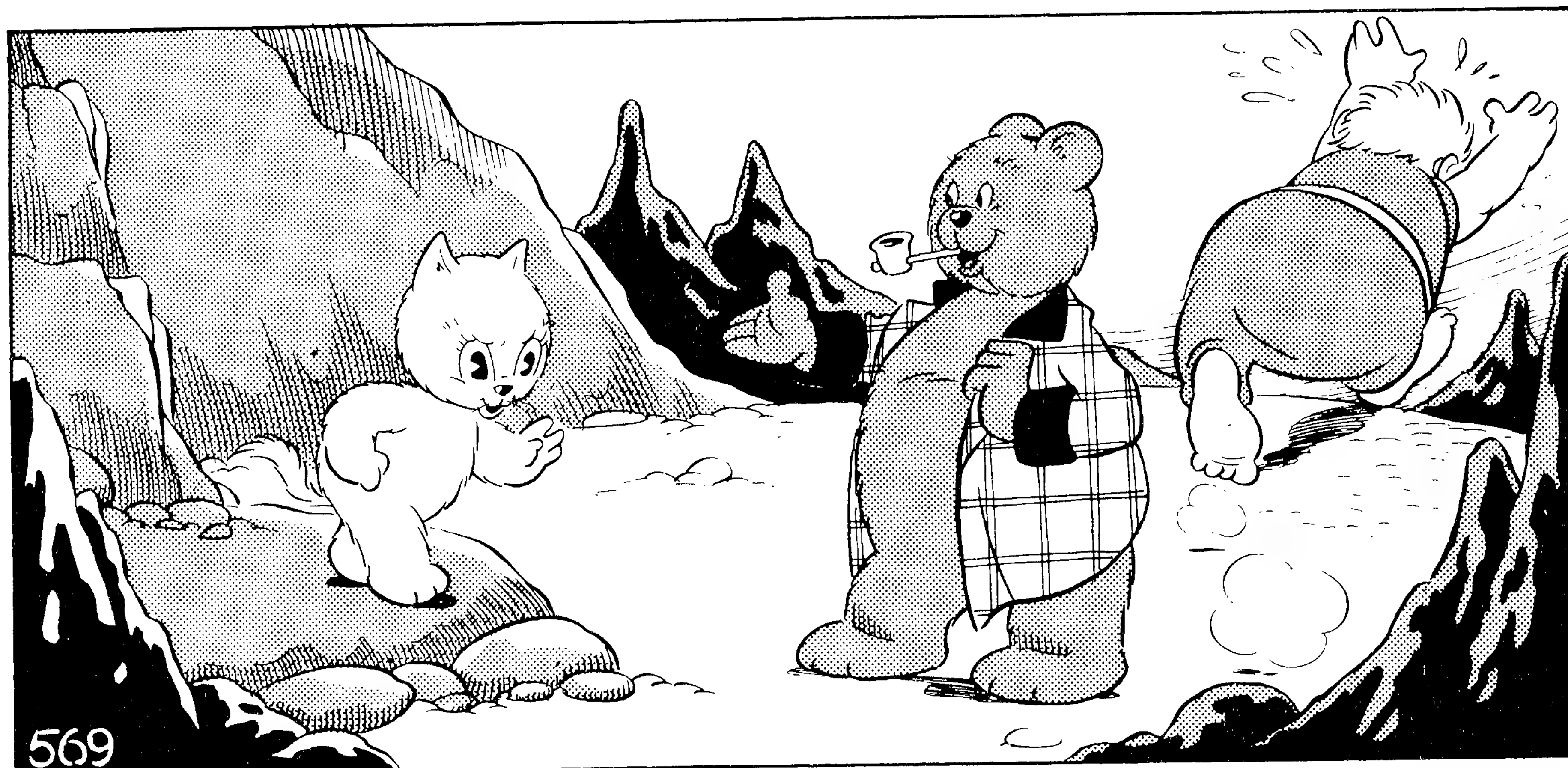

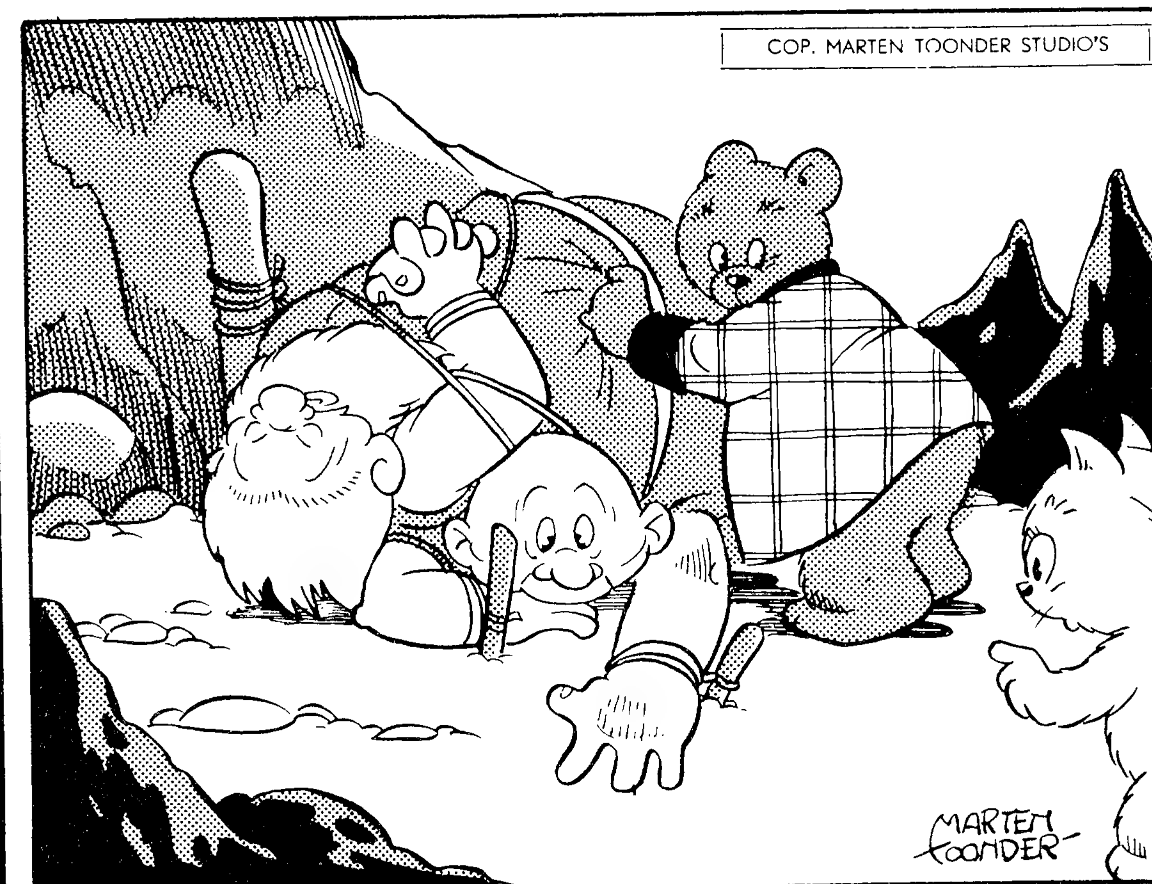

Tom Poes had zich eindelijk met veel moeite losgemaakt uit de takken van de oude boom en was bezig, voorzichtig naar beneden te klimmen. ‘Drommels!’ mompelde hij, ‘ik hoop, dat ik op tijd beneden ben, van hieraf gezien lijkt het, alsof heer Ollie een beetje ruw te werk gaat! Dat is erg onvoorzichtig van hem, hij had die reuzen beter kunnen overbluffen door ze te laten zien, hoe sterk hij wel is! Nu zijn ze natuurlijk niet erg vriendelijk meer en als er straks hulp voor hen komt, zijn we er bij!’

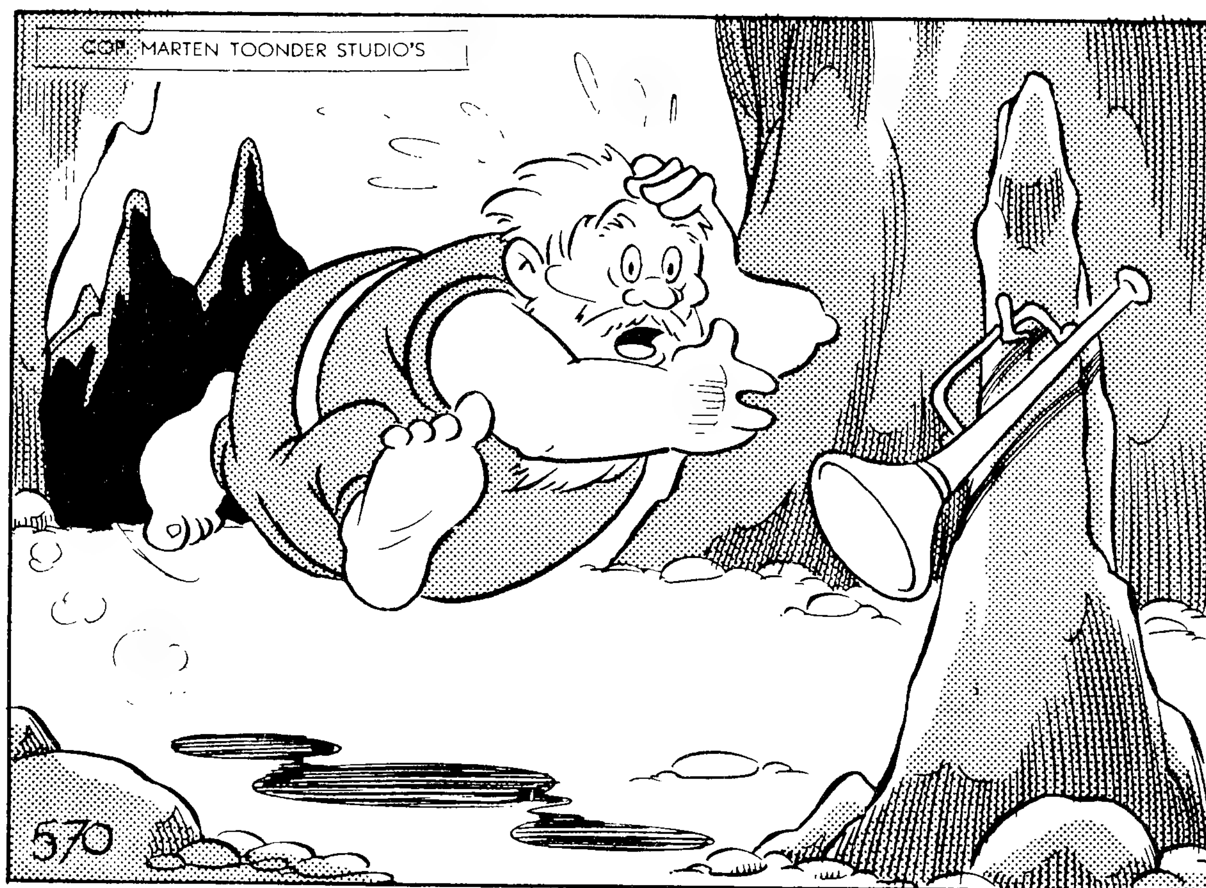
Nu, het was waar, dat heer Bommel niet voorzichtig te werk ging. Hij had den reus met de zwarte baard bij een voet gepakt en slingerde hem rond, alsof hij een vod was. ‘Ene... tweeë... hupsa!...’ riep hij en toen liet hij hem los. Je begrijpt, wat er gebeurde! De reus vloog weg, alsof hij uit een kanon geschoten was en kwam met zijn hoofd tegen een stapel stenen terecht. Het duurde een hele tijd, voordat hij weer zin in vechten had en toen het eenmaal zo ver was, was er al weer heel wat gebeurd, dat zal je merken...

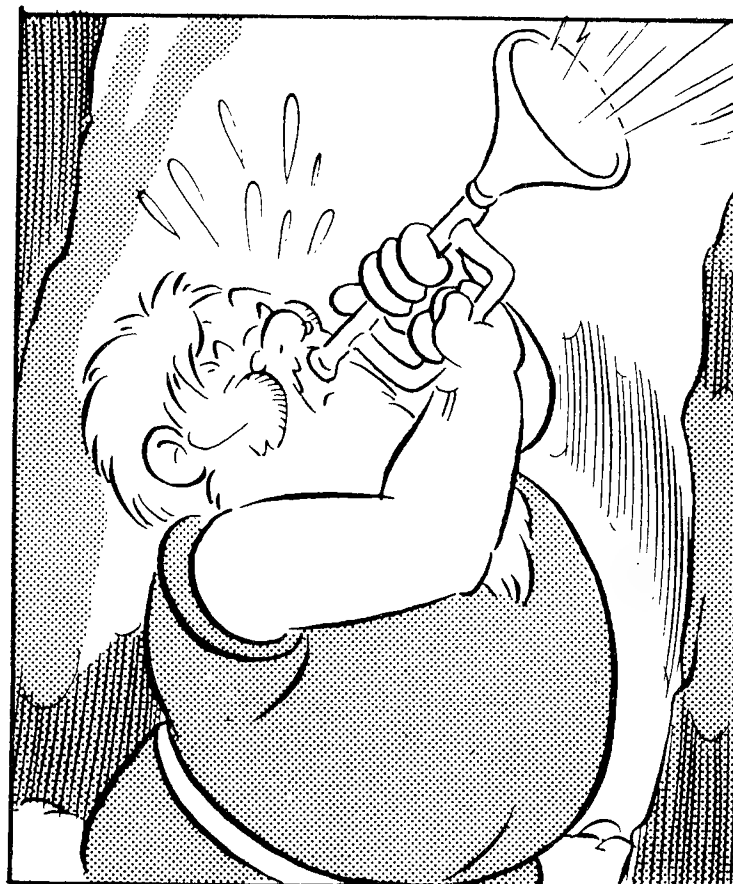

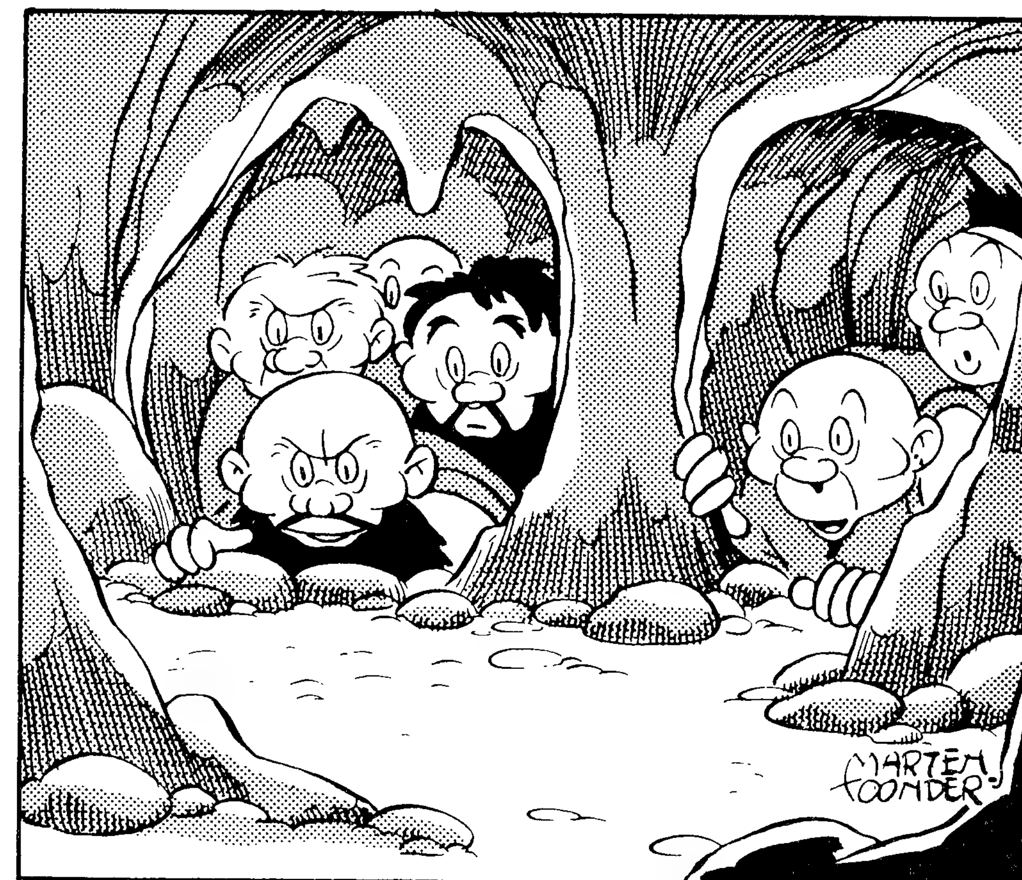

Tom Poes was intussen veilig de hoge rots afgeklauterd en zo vlug als hij kon naar heer Bommel gehold. Nu, zoals je gezien hebt, was heer Ollie klaar met de reuzen, drie er van waren bewusteloos en de vierde, die weer een beetje was bijgekomen, maakte dat hij wegkwam. Hij voelde zich dus erg tevreden over zichzelf en vond, dat hij een flinke kerel was. Het was dus helemaal niet leuk voor hem, dat Tom Poes direct begon te mopperen. 'U hebt het stomste gedaan wat u kon doen!', zei Tom Poes. 'U had alleen maar hoeven te zorgen, dat die reuzen ontzag voor u kregen en in plaats daarvan hebt u ze tot vijanden gemaakt! Die ene, die daar wegloopt, gaat natuurlijk hulp halen en komt straks terug met zijn vrienden!'

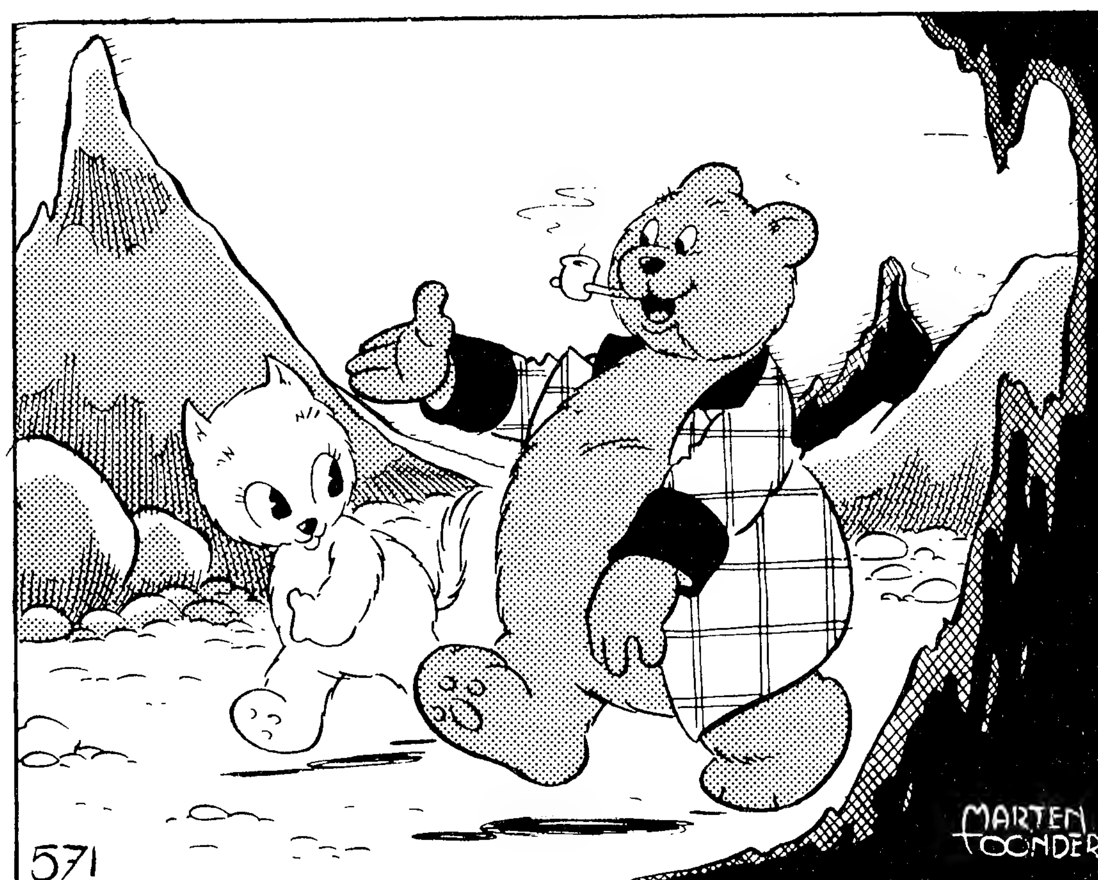
'Je valt me tegen, Tom Poes,' zei heer Bommel teleurgesteld. 'Ik heb nu toch bewezen hoe sterk mijn arm en hoe dapper mijn aard is. Laat hem maar terugkomen met honderd vrienden! Ik zal appelmoes van die ventjes maken. En help me nu maar even, dan ga ik deze kerels vastbinden, zodat ze niet lastig worden, als ze bijkomen!' En heer Bommel begon te werken, alsof de bergreuzen zakken aardappelen waren.

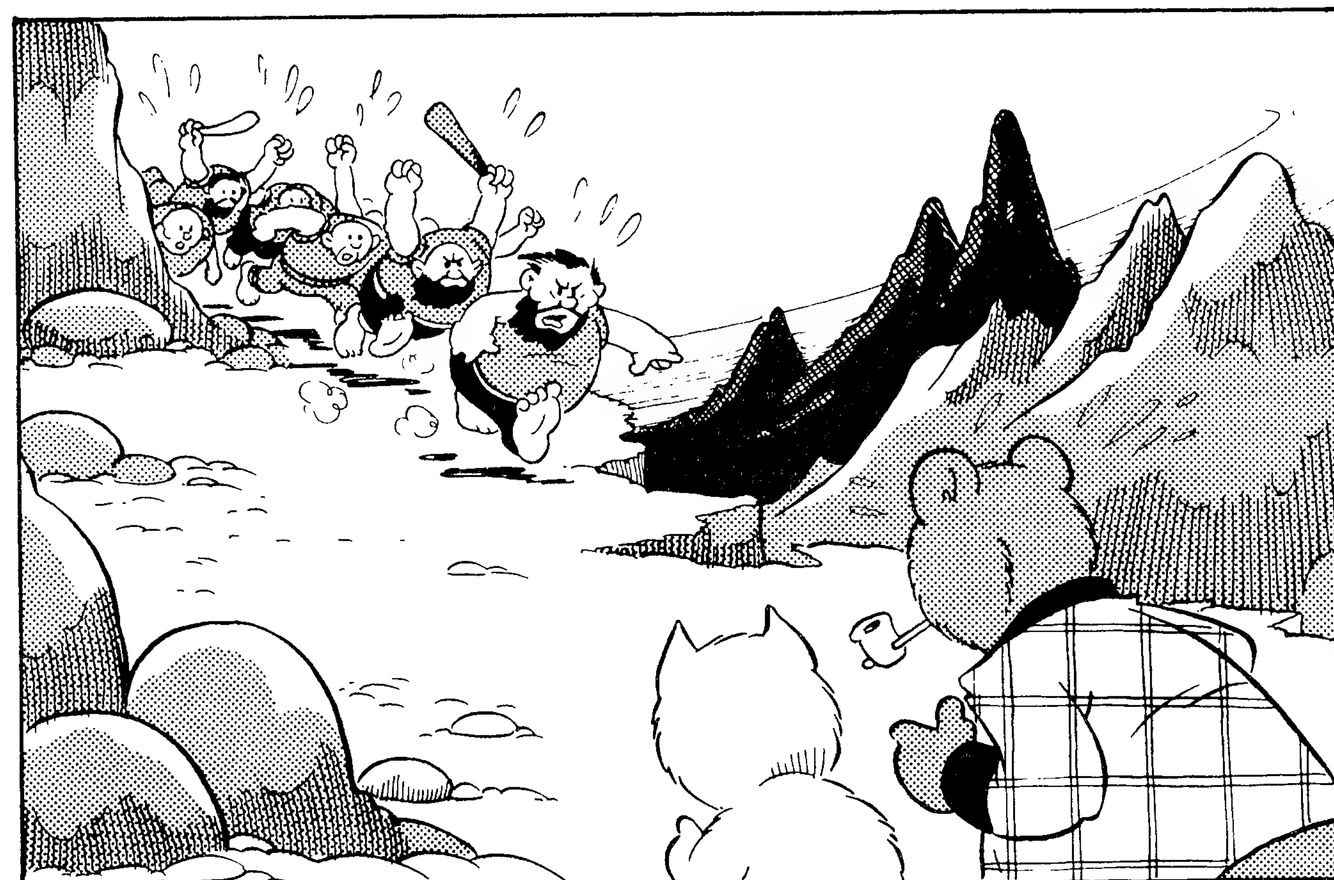
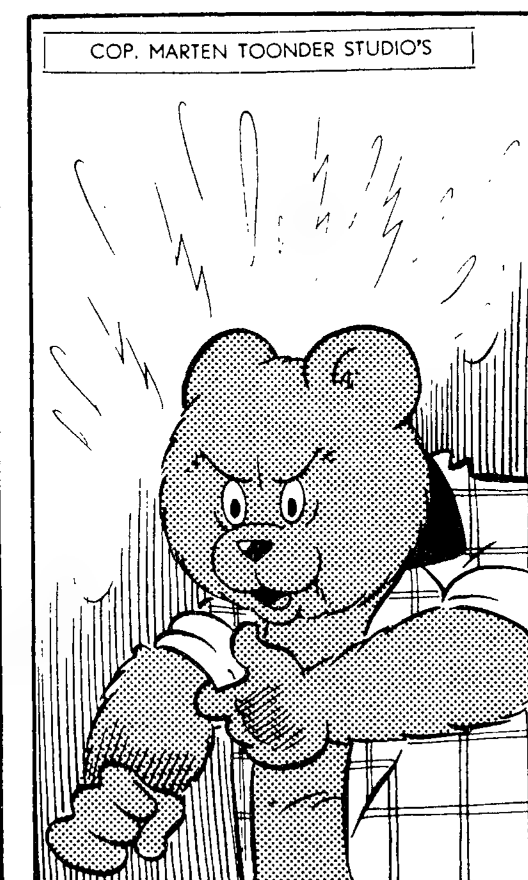

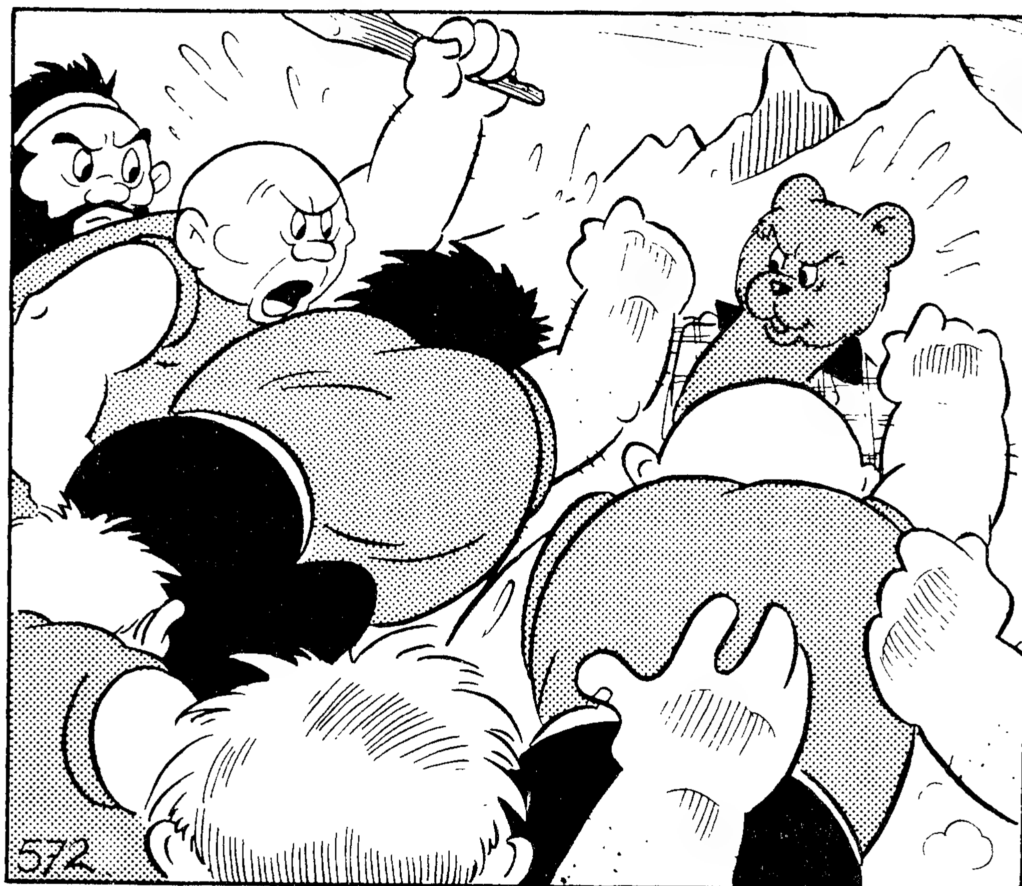

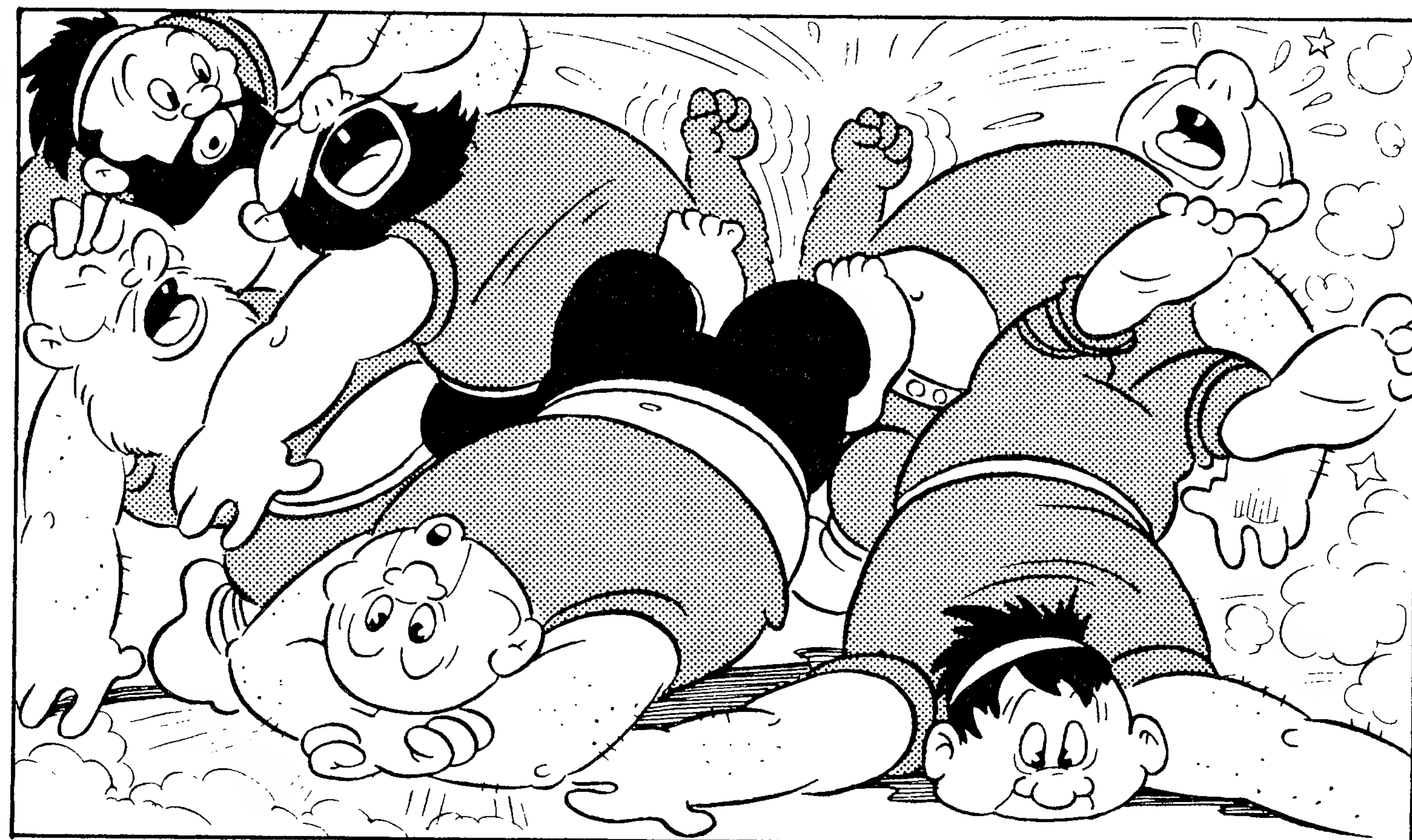
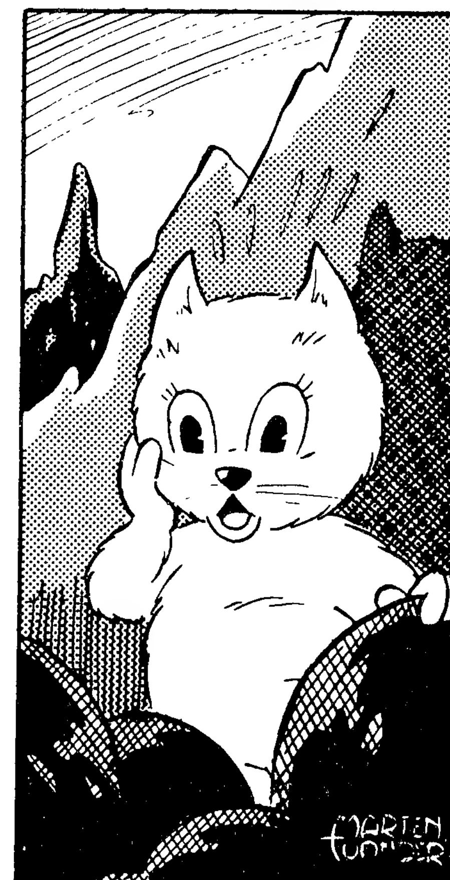
De reus, die ontsnapt was, maakte benen, dat verzeker ik je! Hij was ontzettend geschrokken, want nog nooit van zijn leven had hij iemand ontmoet, die sterker was dan hijzelf. Hij rende de bergen in, hijgend als een locomotief en de rotsen dreunden van zijn stappen. Ten slotte kwam hij op een open plek, de bergwand week daar een eindje terug en vormde zo een soort kom. In het midden daarvan stond een hoge spitse rots, waaraan een trompet hing. Het zag er een beetje vreemd uit, want meestal hangen trompetten niet aan rotsblokken, maar de reus vond het helemaal niet vreemd; hij pakte de trompet, zette die aan z'n mond en blies zo hard, dat de bergen begonnen te trillen. Nu, het gevolg van dat lawaai was al gauw te merken. Uit alle gaten en spelonken in de bergen er om heen staken ineens de lelijke gezichten van reuzen, die nieuwsgierig waren, wie er alarm geblazen had. Want, zoals je al wel begrepen zult hebben, was dit de woonplaats van de bergreuzen en de trompet hadden ze daar neergehangen om elkaar te waarschuwen, als er gevaar dreigde. Ja, nu zag het er steeds minder leuk uit voor heer Bommel en Tom Poes.

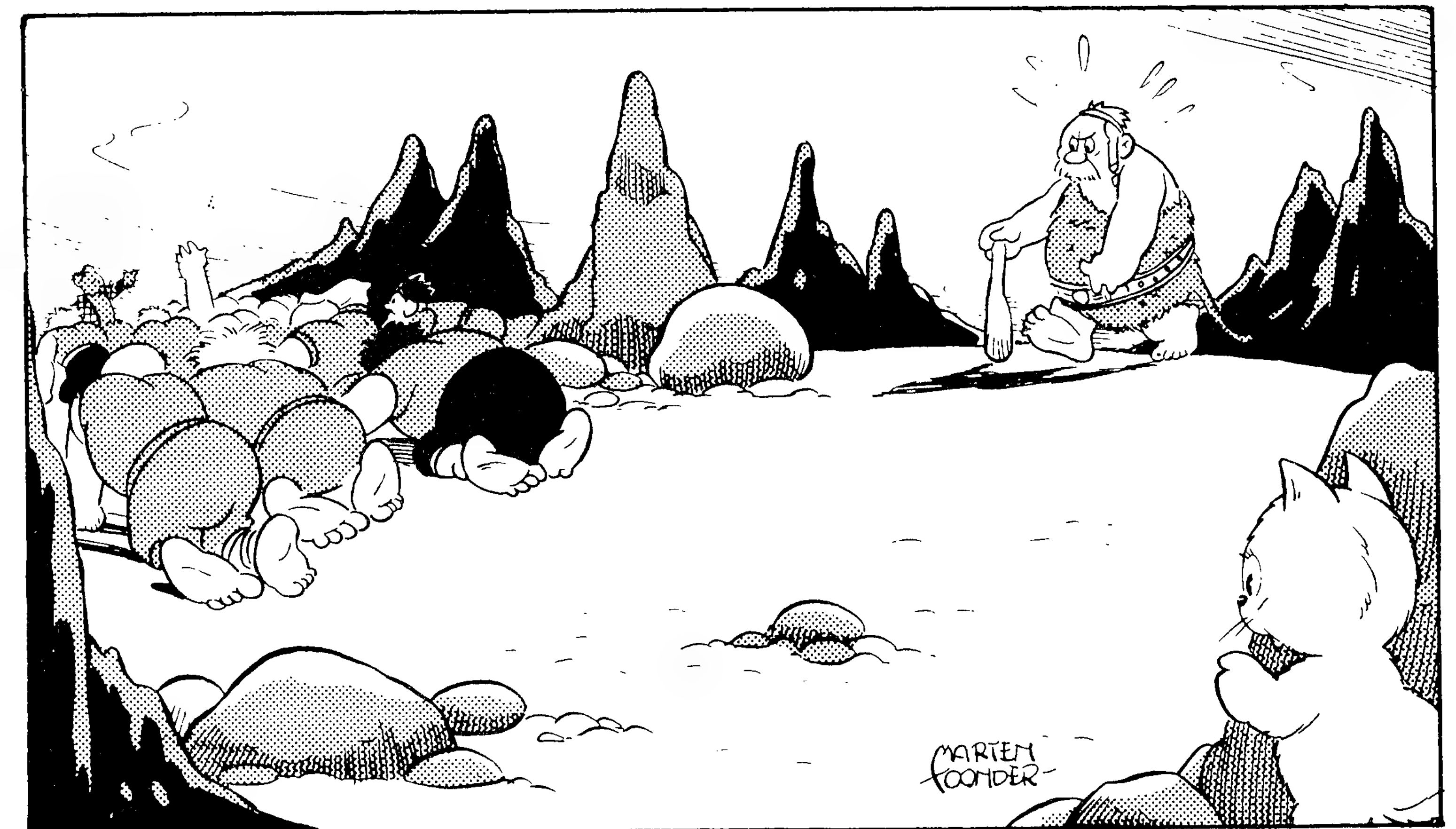
'Komaan,' zei heer Bommel, 'we gaan eens kijken waar deze jongens wonen en hun vrienden eens opzoeken. Ik heb er zin in nu maar gelijk met al die reuzen af te rekenen. Reuzen! Bah! Het mocht wat! Het lijken wel dwergen! Hoogstens zijn het gewone mensen, Tom Poes. Ik weet niet hoe jij er over denkt, maar voor mij zijn het gewone bergmensen, met dikke buiken! Zo denk ik er over! En nu er op los, jonge vriend! Wij Bommels zijn lieden, die van sport houden! Mijn vader zei altijd: Ollie, jongen, laat je door niemand voor de gek houden! Bijt van je af! Toon, dat je een Bommel bent!' 'Goed en wel!' zei Tom Poes, 'maar in dit geval lijkt het me toch wel goed om het voorzichtig aan te doen, heer Bommel! Een list is altijd beter dan geweld en ik zou...' maar Tom Poes kon niet uitspreken, de grond begon te dreunen en om een hoek van de rotswand verscheen een groot aantal reuzen, die in volle draf naderden en met vuisten en knuppels zwaaiden. 'Let op,' riep heer Bommel, zijn mouwen opstropend...

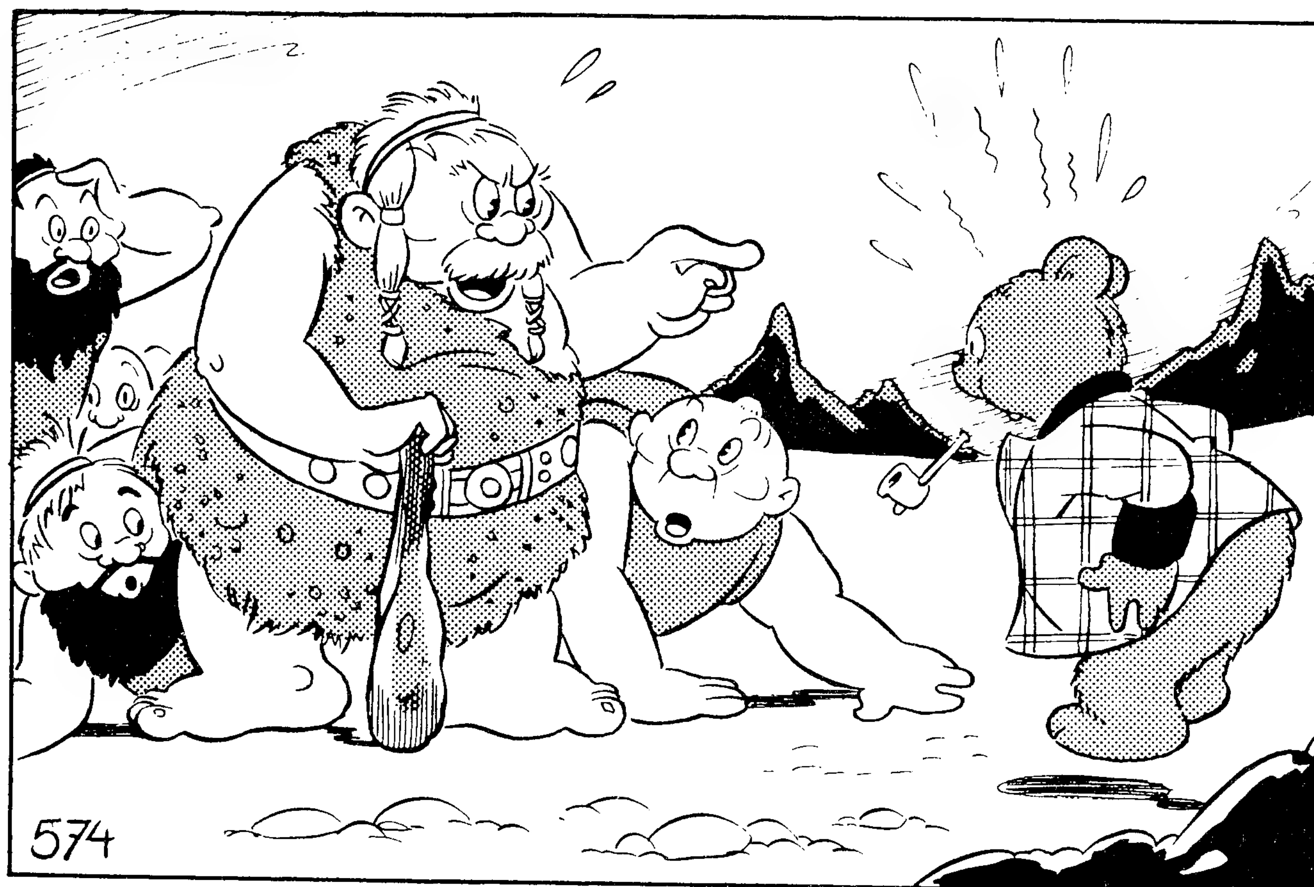
Nu, de bergreuzen gaven Tom Poes geen tijd om een list te bedenken: ze stortten zich als een lawine op heer Ollie en Tom Poes wist niets beters te doen dan zich achter een rotsblok te verschuilen. Ik ben nu wel sterk en groot, dacht hij, maar hier kan ik toch niet tegen op. Ik ben benieuwd hoe dit allemaal afloopt, ik heb zo'n voorgevoel dat het mis gaat!
Maar voorlopig had Tom Poes toch ongelijk; heer Bommel deelde links en rechts zulke klappen uit, dat de reuzen naar alle kanten de lucht in schoten en met builen en bloedneuzen op de grond vielen. Het leek veel op een fontein, waarvan heer Ollie het middelpunt was. Hoe is het mogelijk! dacht Tom Poes, die uitvinding is toch wel reusachtig! Maar hoe laat zou het eigenlijk zijn? Stel je voor, dat de kracht van heer Bommel ineens uitgewerkt raakt...

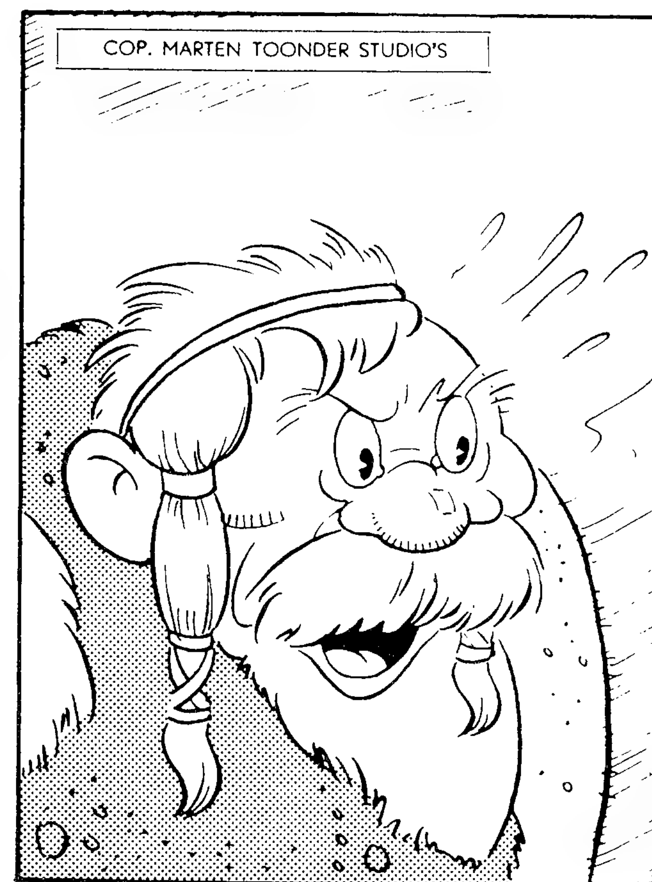

Nu, het gevecht was al heel gauw afgelopen. Een paar minuten lang regende het slagen en stompen en klappen en ploffen en suisden de reuzen als hagelstenen door de lucht, maar daarna werd het stil. Heer Bommel trok zijn mouwen weer omlaag, stak een verse pijp op en bekeek glimlachend de bergreuzen, die geknield en in onderdanige houdingen om hem heen lagen. 'Ziezo, ventjes,' zei hij, 'als jullie nog builen of blauwe ogen lusten, zeg je het maar. Ik heb nog een hele massa in mijn sterke vuist! Maar troost je, het is geen schande door mij overwonnen te worden! In mijn vaderland ben ik bekend als Ollie B. Bommel, de Sterke, de Heer met de IJzeren Vuist! Mijn kracht is vermaard over een groot deel van de wereld en alle kwade lieden sidderen voor mijn faam!'

Terwijl heer Bommel zo stond op te scheppen merkte hij niet, dat er een nieuwe figuur op het toneel verschenen was. Maar Tom Poes, die nog steeds achter zijn rots verscholen zat, zag het wel! 'Tjonge!' mompelde hij, 'de reus die daar aankomt is de grootste van het hele stel! Het zal de hoofdman wel zijn!'

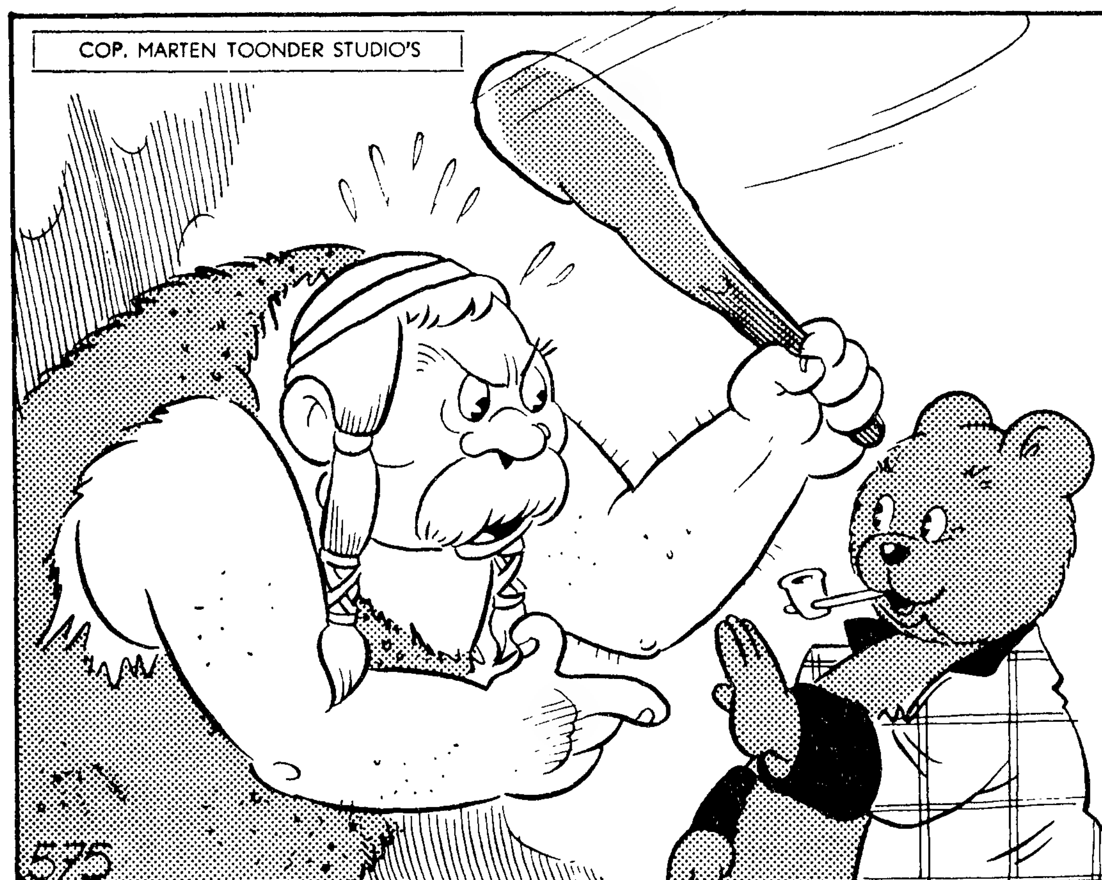

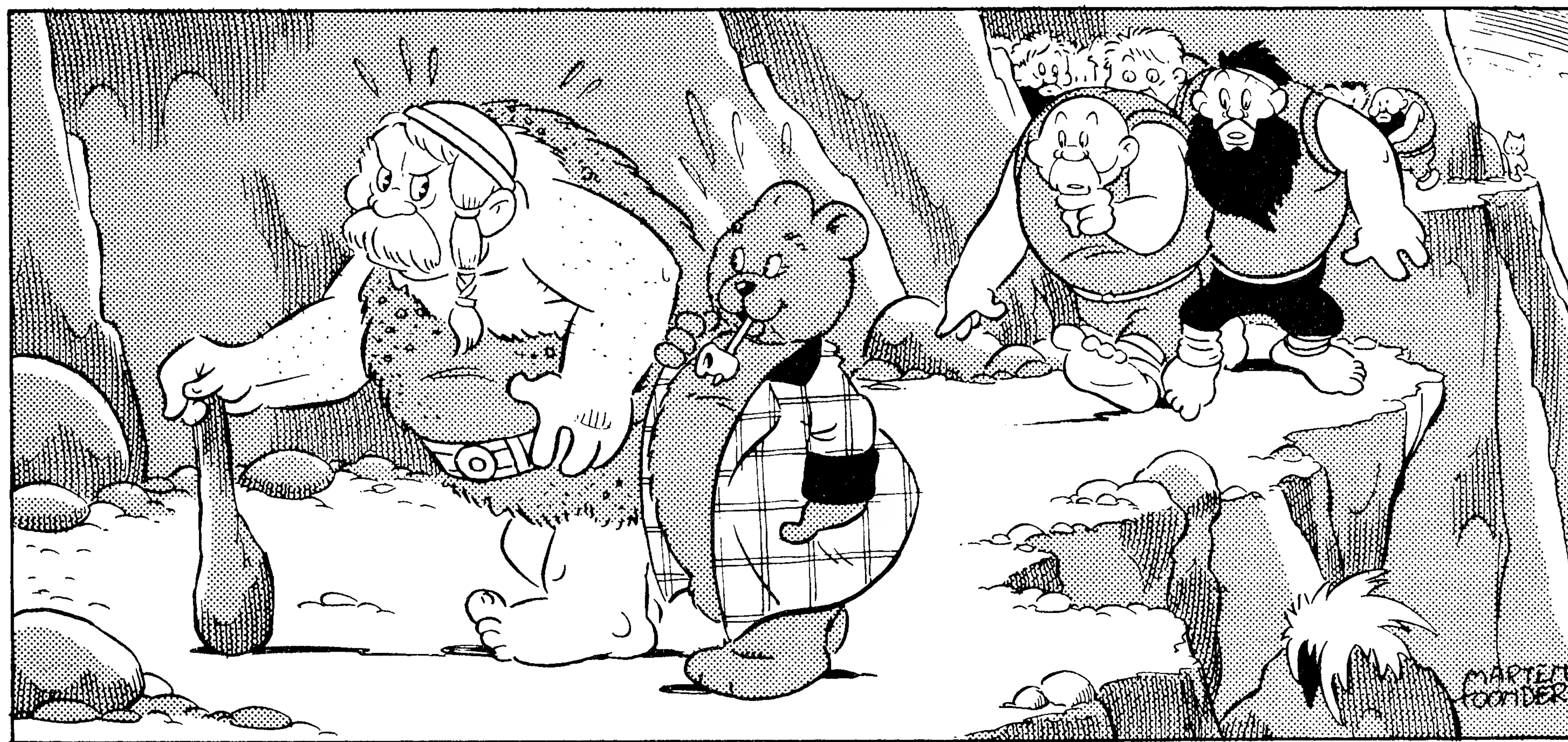

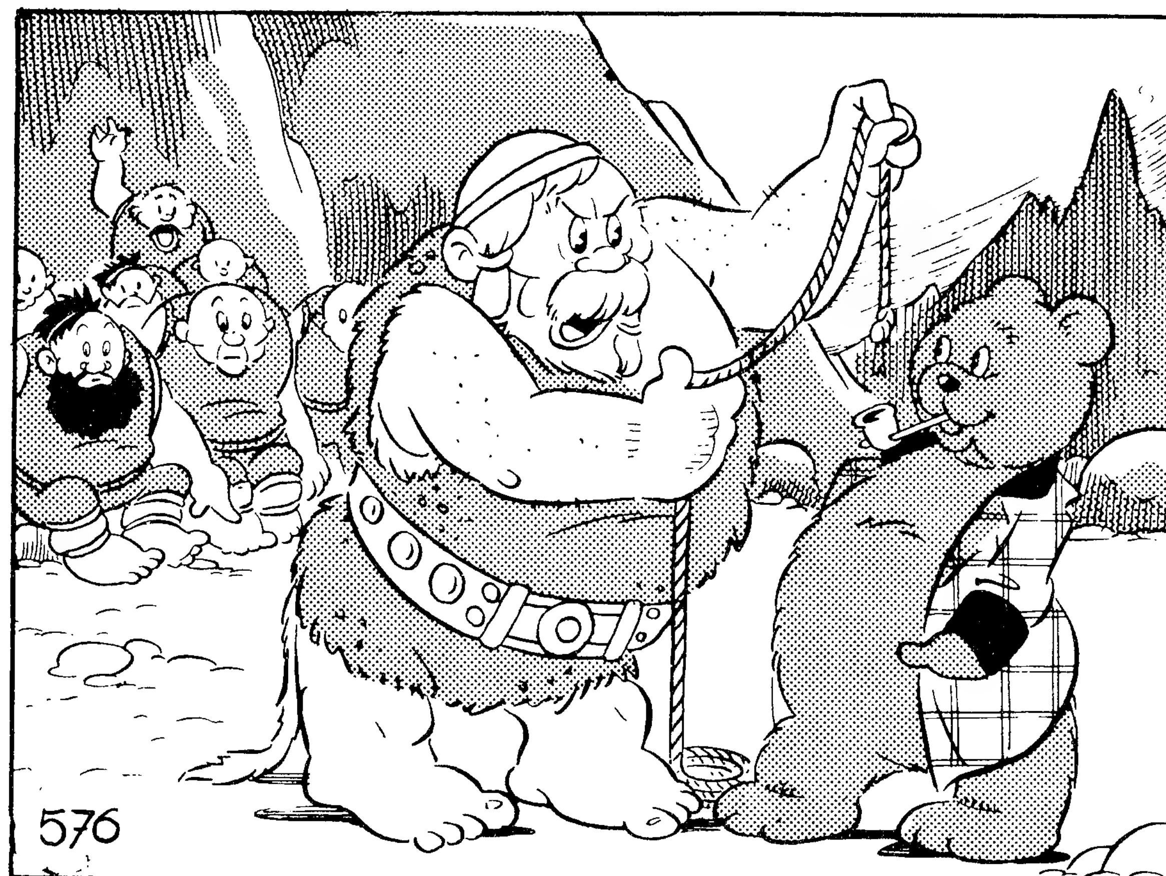
Ja, de reus die daar nieuw verschenen was, moest wel de hoofdman zijn. De andere bergmensen maakten ten minste eerbiedig voor hem plaats, zodat hij in een rechte lijn op heer Bommel af kon lopen. 'Hmm, nggg, howwww!' riep hij, terwijl hij vlak voor heer Ollie bleef staan. 'Wat jij voorrr keerrrel? Zijn jij zo sterrrk? Meerrr sterrrk dan ikke? Ikke, de grrrote Bomdrrrom?' Heer Bommel was wel even geschrokken, dat begrijp je wel, maar hij liet natuurlijk niets merken. 'Aangenaam, heer Bomdrom!' zei hij vriendelijk. 'U bent zeker de hoofdman van dit stelletje onbeschaafde lieden? Dat dacht ik wel, men voelt als heer onmiddellijk aan, wie lieden van stand zijn. En waarmee kan ik u van dienst zijn?'

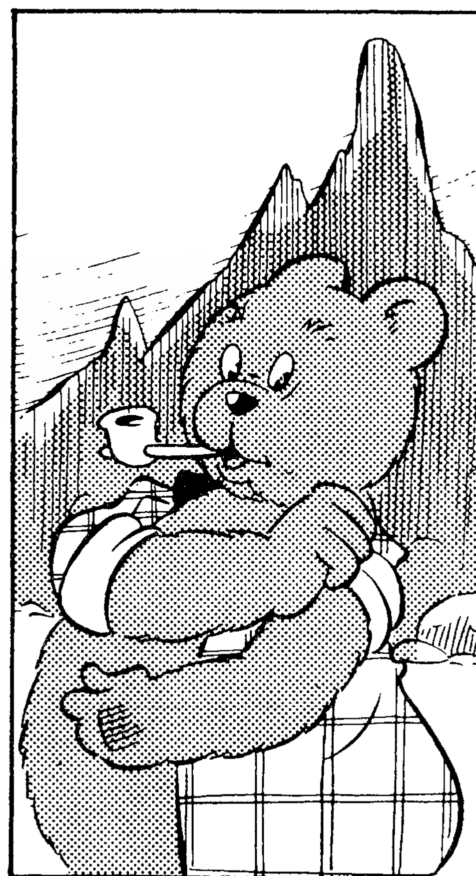
'Hmmm ngggggg!' sprak heer Bomdrom, 'jij slaan mijn mannens, wat? Jij maken mij boos! Jij durrrven veel, wat? Mij wil zien, wie sterrrkerrr, jij of ikke! Jij met mij vechten! En als jij winnen, jij hoofdman, en als ik winnen ik maken zandkorreltjes van jou!'

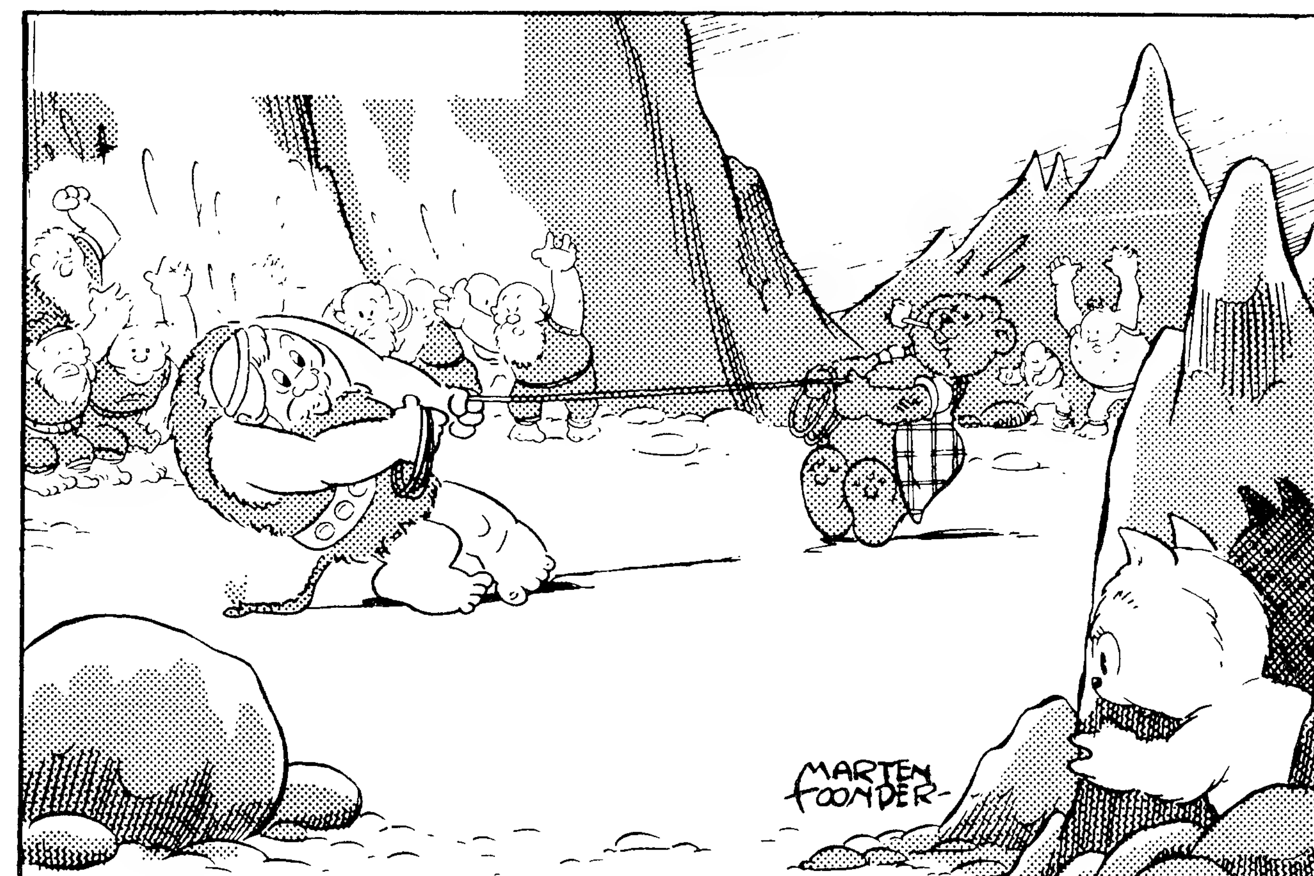

'Aha!' zei heer Ollie, 'nu begrijp ik u! U wilt met mij vechten en wie van ons beiden dan wint, wordt hoofdman van de bergreuzen en gooit den ander er uit! Uitstekend! Een sportief aanbod! Dat is iets voor een Bommel. Ik doe mee!' 'Jij prrraten veel prrraatjes!' zei de hoofdman en hij zwaaide dreigend met zijn knuppel. 'Ik wil weten, hoe sterrk jij bent! Wij gaan een wedstrrrijd houden! Drrrie dingen, touwtrrekken, bijl gooien en steen optillen! Jij alle drrrie winnen, jij hoofdman!' 'Goed zo,' zei heer Bommel, 'een driekamp noemen ze dat, geloof ik! Eerst dus touw trekken, kom mee, jonge vriend, ik brand van verlangen om jou over de streep te krijgen!' De hoofdman zette zich zwijgend in beweging en keek heer Ollie dreigend aan. De bergreuzen, die tot dusverre vol spanning hadden toegekeken, volgden op een kleine afstand en een eindje daar weer achter sloop Tom Poes. 'Tjonge!' dacht Tom Poes, 'ik ben bang, dat heer Bommel niet op zijn tijd let! Ik zou wel eens willen weten, hoe laat het is...'

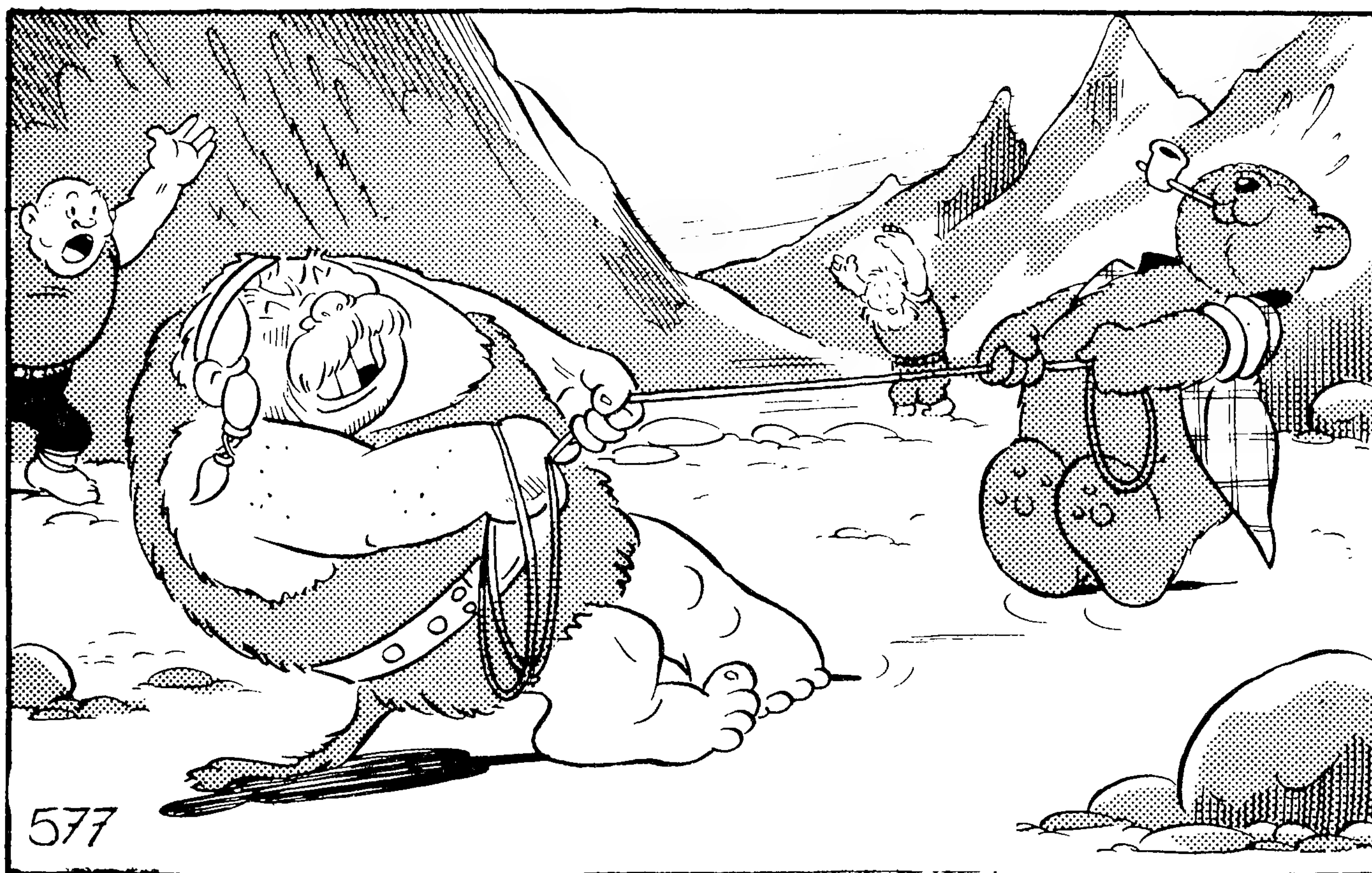

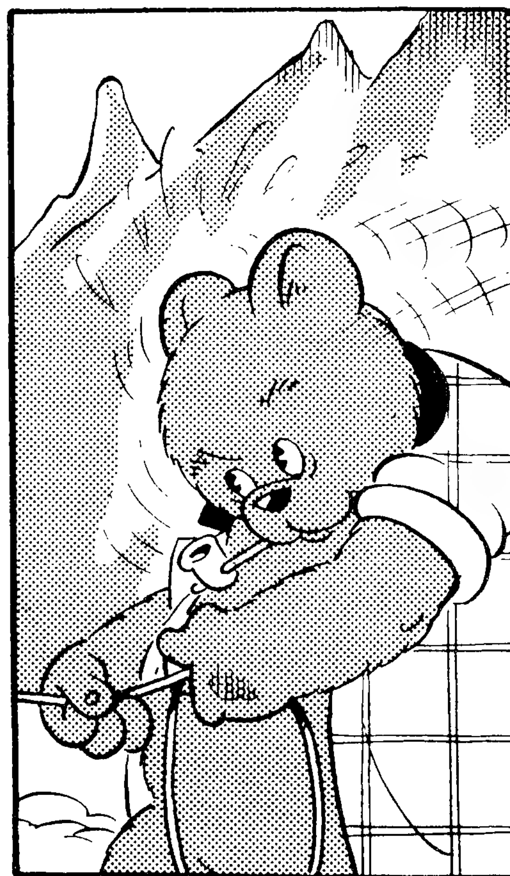
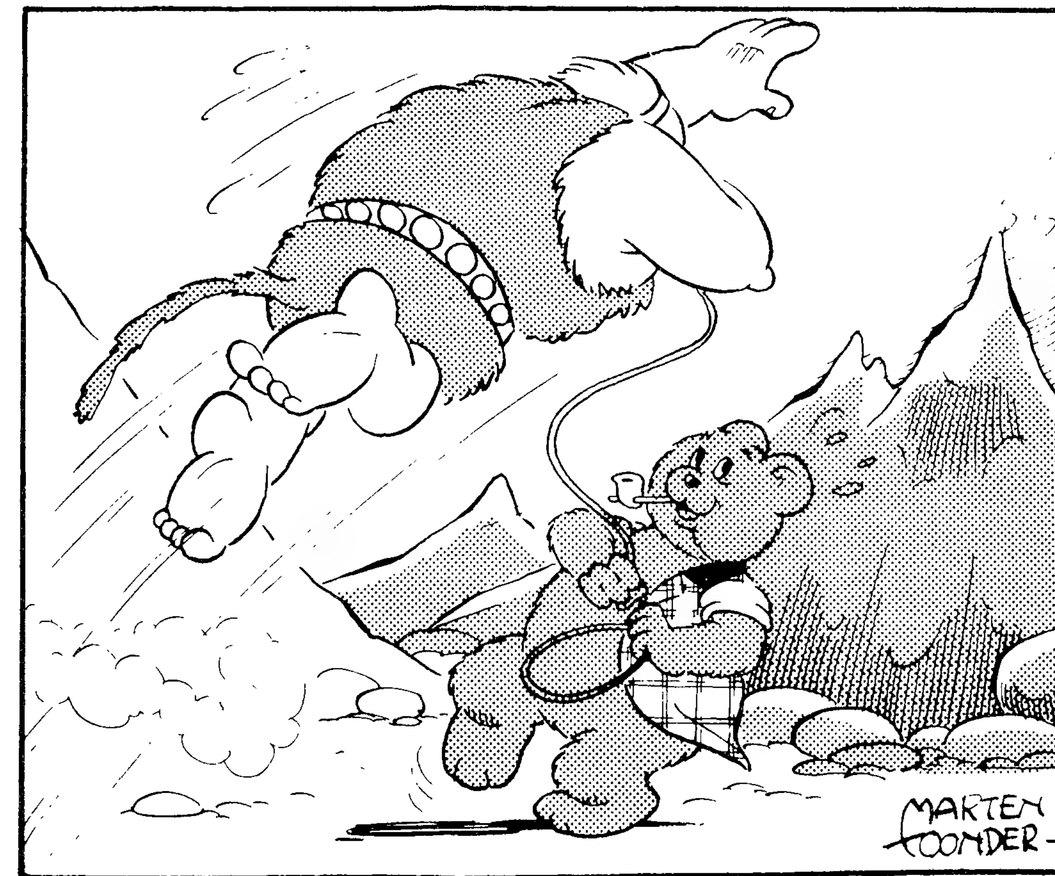

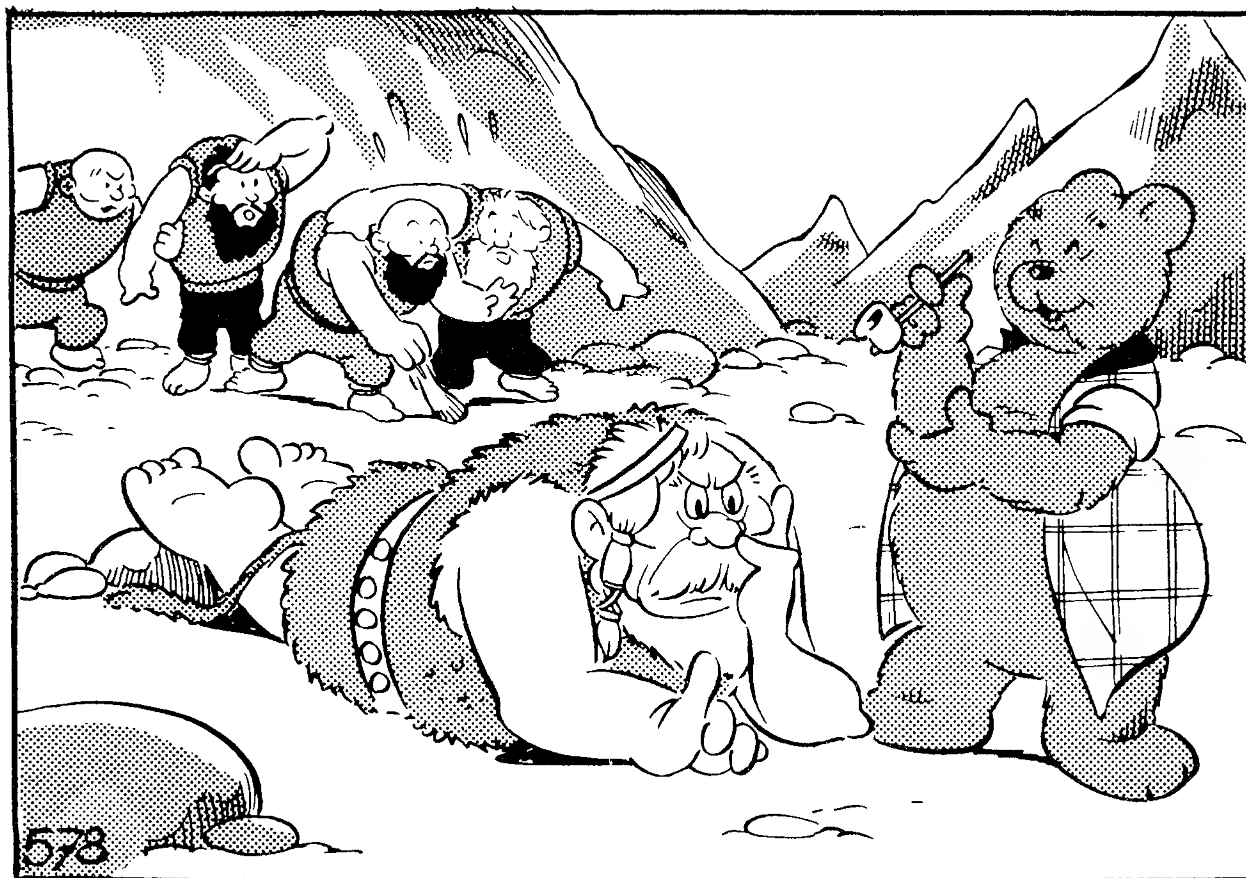
Heer Bommel werd door den hoofdman op een open plek tussen de bergen gebracht, de reuzen gingen er om heen zitten en toen haalde de hoofdman een dik stuk touw te voorschijn. ‘Hier een strrreep,’ zei hij, ‘jij gaan daarr staan en ik hierrr, allebei een eind van die touw en dan trrrekken!’ – ‘Begrepen!’ zei heer Bommel, ‘geef maar hier, jonge man, en houd je goed vast, want ik zal je zo’n ruk geven, dat je tegen de rotsen vliegt! Wacht, ik zal even m’n mouwen opstropen om m’n spierballen de ruimte te geven!...’

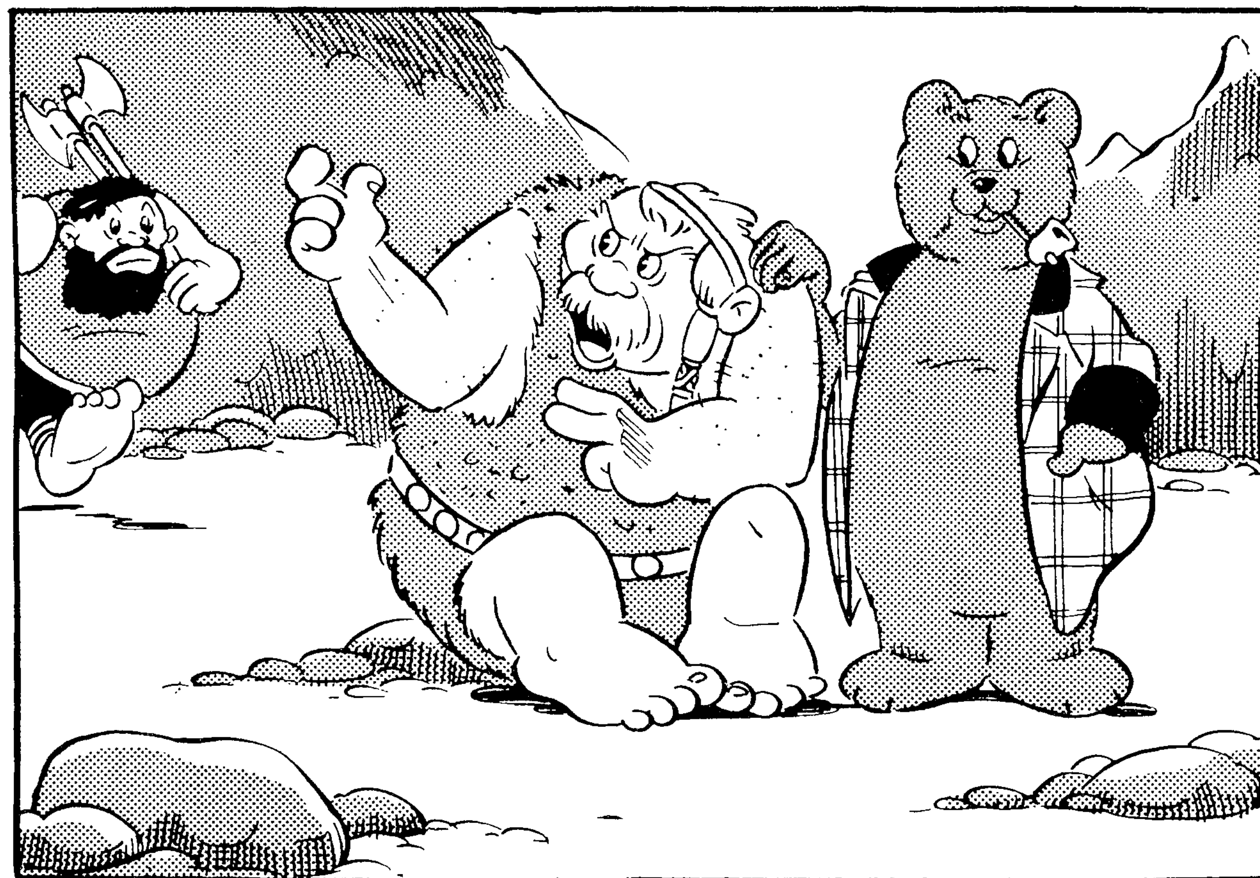
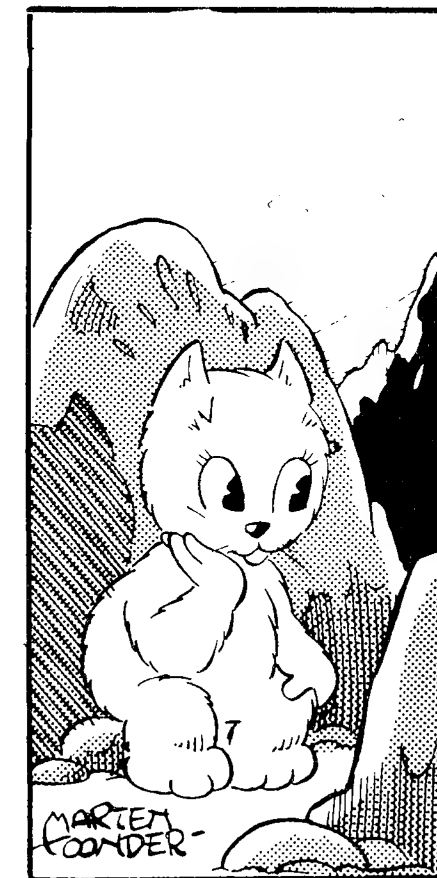
Tom Poes was weer achter een rots gekropen zonder dat hij door iemand gezien was... ‘Het bevalt me niets,’ dacht hij, ‘ik zit maar niks te doen, terwijl heer Bommel het ene gevaar op het andere stapelt. En toch kan ik het beste wachten tot hij het verknoeid heeft... Ai, daar beginnen ze!! Als heer Ollie nu nog maar kracht heeft...’

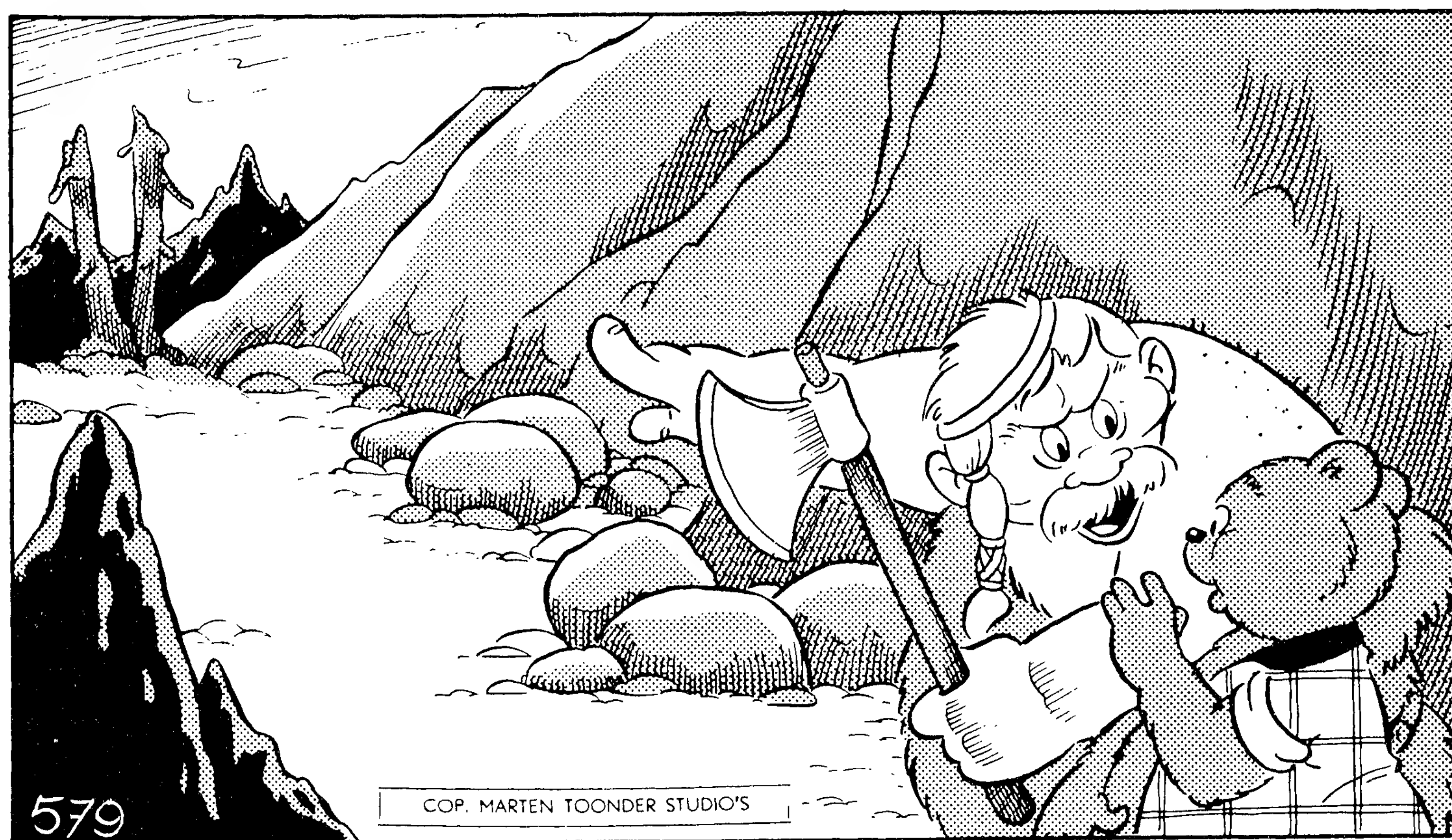

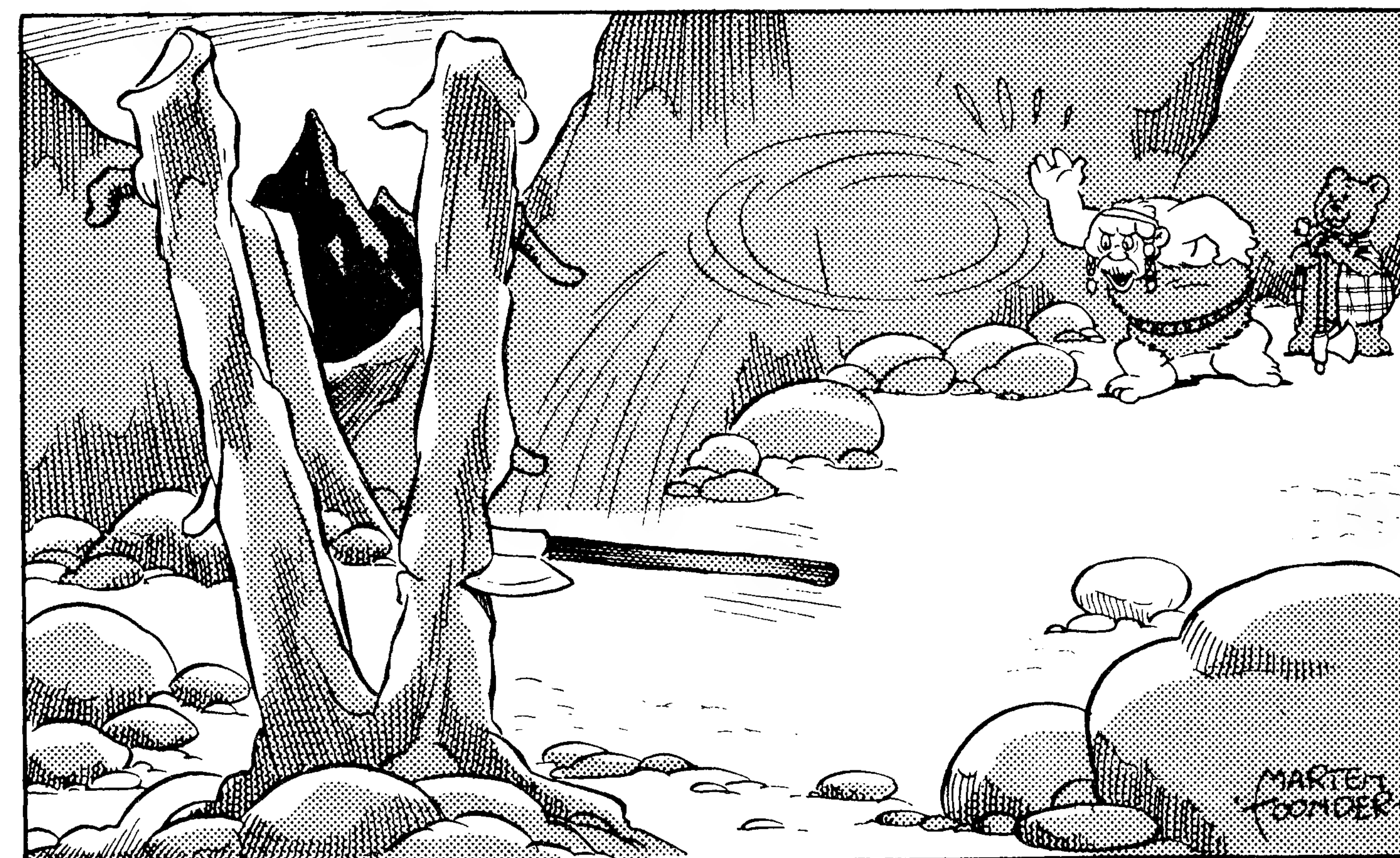
Heer Bommel en hoofdman Bomdrom waren dus aan het eerste gedeelte van hun wedstrijd begonnen; dat was het touwtrekken. Ze waren allebei erg voorzichtig, de hoofdman, die wel gezien had, hoe sterk heer Bommel was, spande zich in het begin niet al te erg in en heer Ollie, die helemaal niet wist hoe sterk Bomdrom was, begon ook al niet te vlug. Ze waren allebei bang om te laten zien, hoe sterk ze waren. Maar dat werd al gauw anders. De hoofdman van de bergreuzen was niet gewend om voorzichtig te zijn en hij begon al gauw harder te trekken, en toen hij merkte, dat er helemaal geen beweging in heer Bommel te krijgen was, zelfs zo hard hij kon. 'Goed zo,' dacht heer Bommel, 'dat kereltje denkt, dat hij sterk is, maar hij heeft nog geen kennis gemaakt met de ijzeren vuist eens Olivier B. Bommels. Daar gaat-ie dan.' En heer Bommel boog zich langzaam een beetje voorover, zodat Bomdrom struikelde en gaf toen een ruk... Nou, het gevolg kan je hierboven zien!

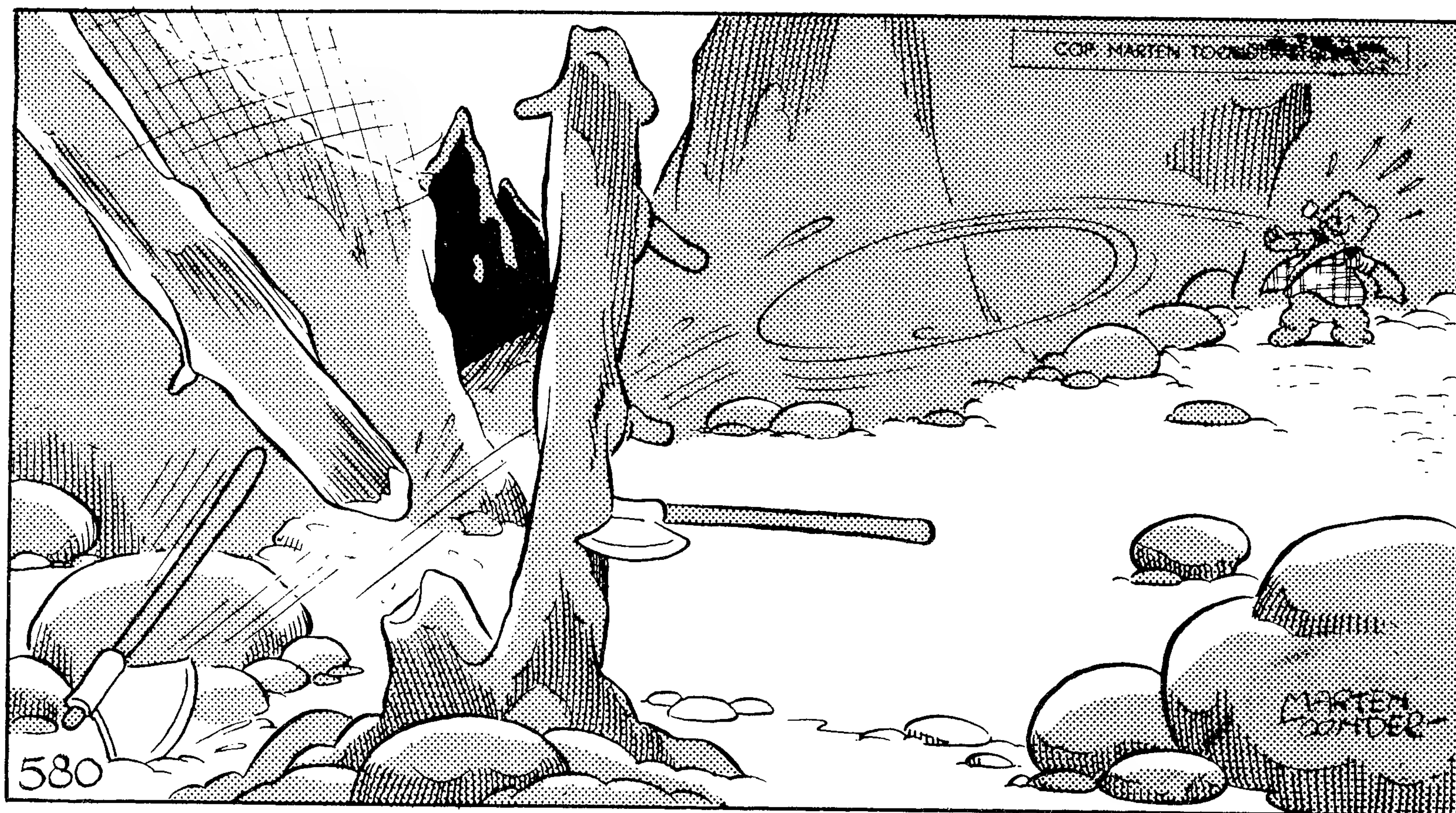

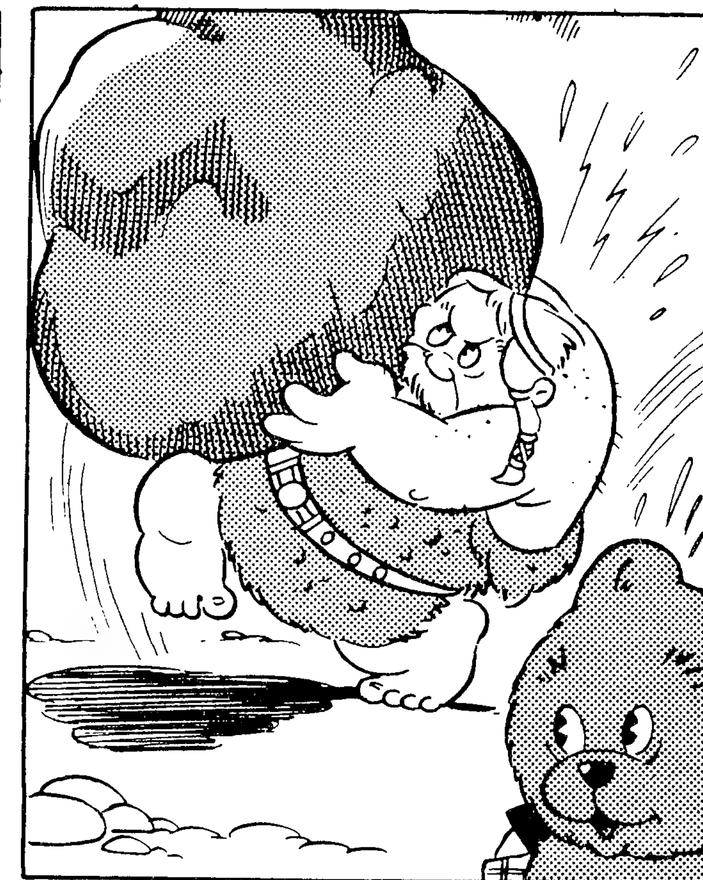
Hoofdman Bomdrom maakte een enorme smak, en hij bleef een poosje liggen, om op adem te komen. 'Ziehier!' zei heer Bommel, 'dat komt er van, jonge vriend! Je denkt zeker sterker te zijn dan een Bommel van Bommelstein! Ha! Laat me niet lachen! Maar wanneer je wilt mag je er nu wel mee uitscheiden. Wat mij betreft, wil ik je nu wel laten gaan, dan kan ik ineens hoofdman worden...'
'Grmm!' zei Bomdrom, die langzaam overeind krabbelde. 'Hwgggg! Niks! Wij vechten doorrr. Waarrr zijn die bijlen!! Brrreng twee bijlen! Wij gaan bijlen gooien, en kijken wie dat het verrrste kan! Kom mee!' Tom Poes had een zucht van verlichting geslaakt, toen heer Bommel het touwtrekken had gewonnen, maar toen hij hoorde, dat Bomdrom verder wilde gaan ging hij moedeloos op een steen zitten. 'Oef!' zuchtte hij, 'nu loopt het mis, want aan de zon te zien, zijn de 24 uren vast al om...'

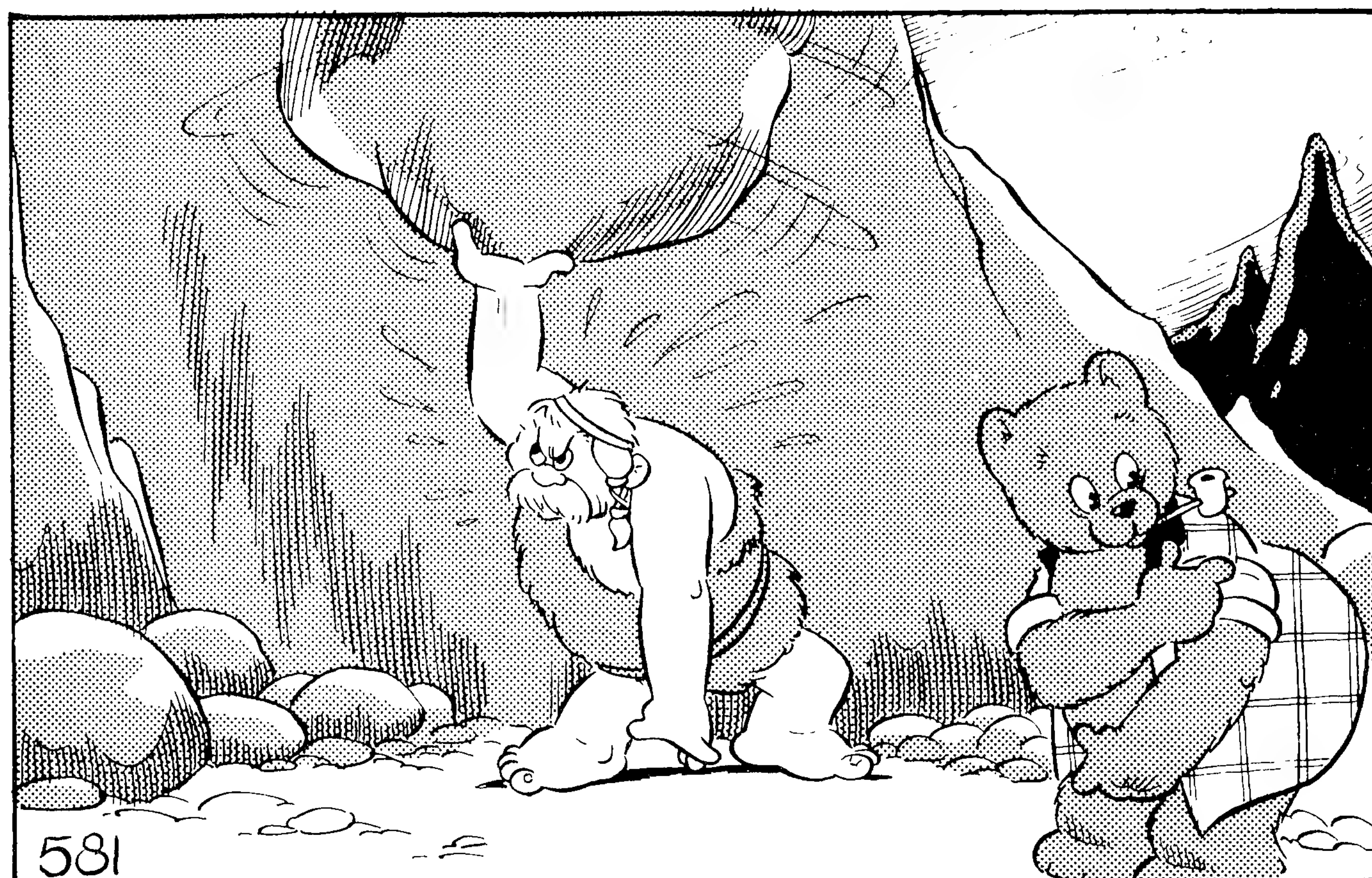

'Hwggg!' sprak hoofdman Bomdrom, 'hier zijn twee bijlens, jij één en ikke een! En daar staan twee bomens. Wij gaan gooien; rrrang boem, heel verrr in die bomens.' 'Als het meer niet is!' zei heer Bommel. 'Dat bijltje in die bomen gooien? Een kleinigheid, jonge vriend; ga je gang maar, doe jij maar eerst!' Bomdrom greep een van de bijlen vast en tilde hem op, alsof het een luciferhoutje was. 'Jij denken niet moeilijk hè?' vroeg hij. 'Bijl gooien vrrreselijk moeilijk! Bijlens zijn verschrikkelijk zwaarrr! Alleen berrrrrgrrreuzen uit de oerrrberrrgen kunnen bijlens gooien!' 'Dank je,' zei heer Bommel. 'Een Bommel kan het ook, al komt hij niet uit de oerbergen! En schiet nu maar een beetje op, en laat zien wat je kunt!'
Bomdrom tilde nijdig zijn bijl op, zwaaide hem rond boven zijn hoofd en liet hem toen ineens los. Nu, het was een knappe worp, de bijl kwam precies in de boomstam terecht en bleef daar trillend steken...

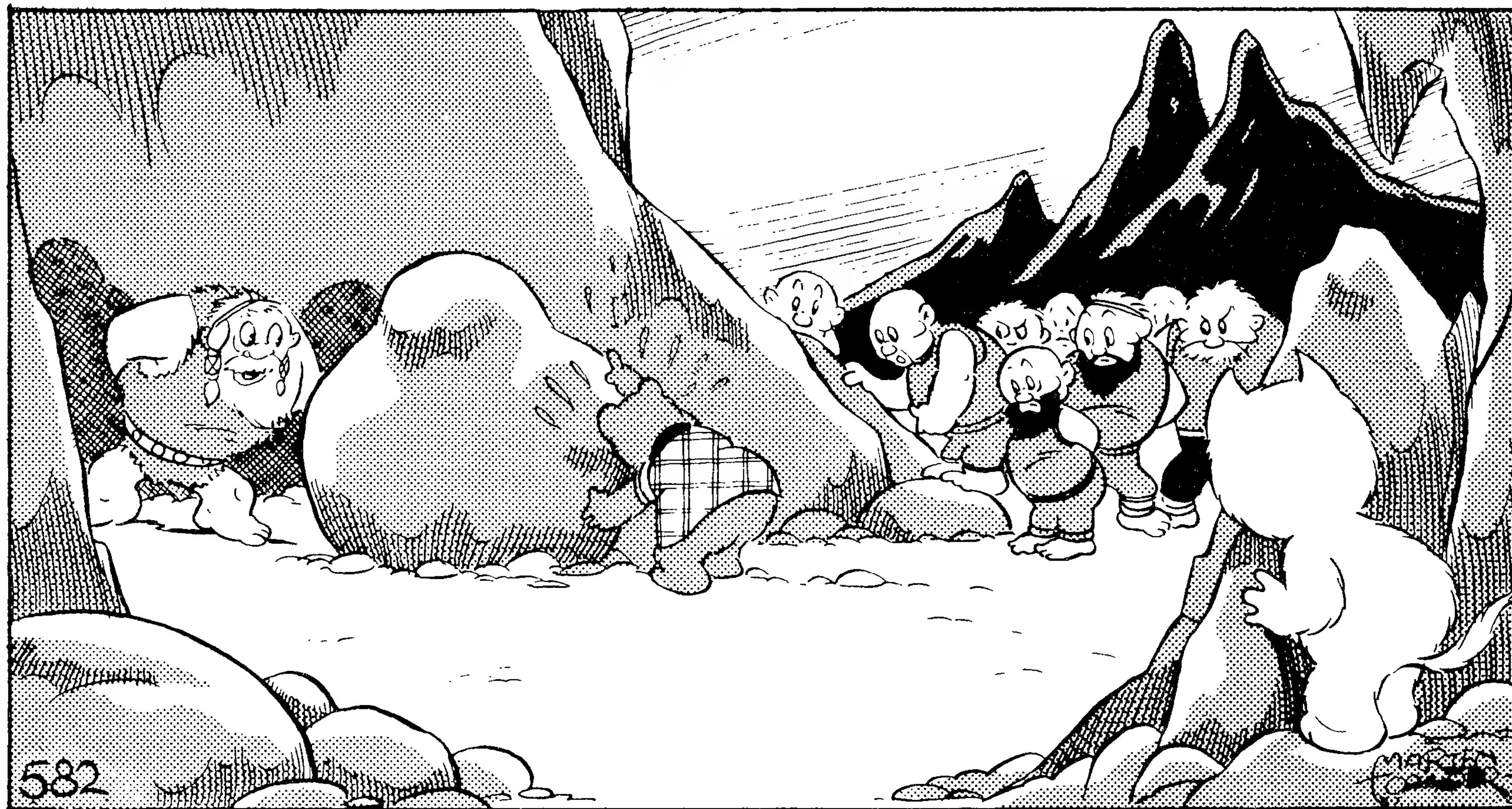

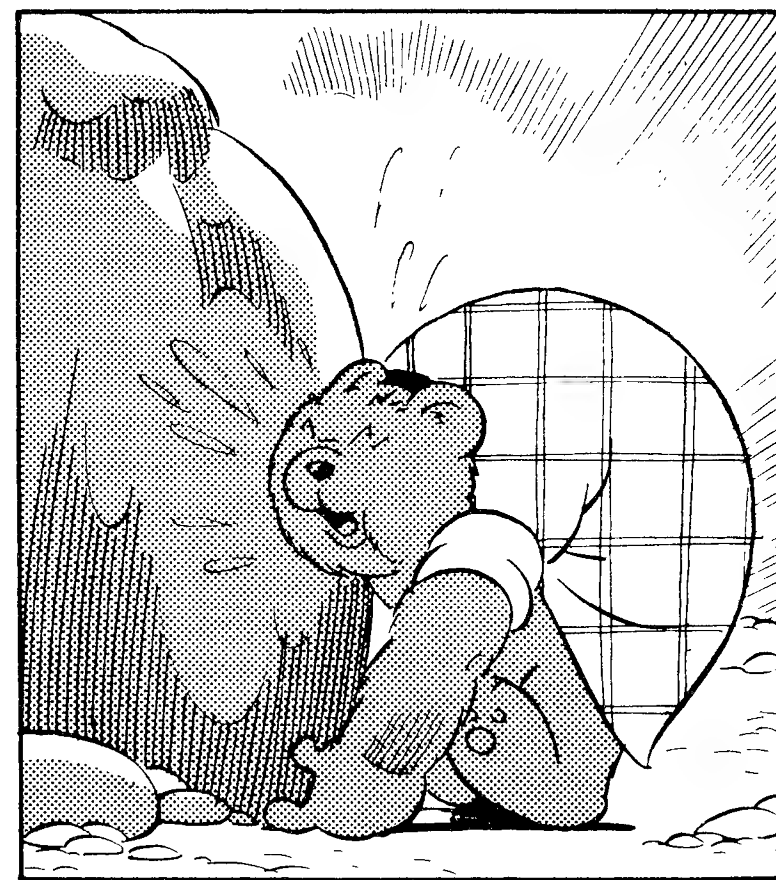
'Nu ik!' riep heer Bommel en greep de tweede bijl, 'één... twééééé... hupsa!' Ja, de worp van Bomdrom was mooi geweest, maar die van heer Ollie was nog veel mooier, want de bijl raakte de boom niet alleen, maar hij hakte de hele stam middendoor!! 'Dat is dat,' riep heer Bommel. 'Lust je nog iets, jonge vriend? Je bent de langste tijd hoofdman van de bergmensen geweest. Of wil je nog verder gaan?' Bomdrom werd erg kwaad, dat begrijp je! Hij had er niet op gerekend, dat die kleine, dikke beer zo sterk zou zijn. En daarom rende hij op een geweldig rotsblok af, tilde dat van de grond op, en hief het boven zijn hoofd. 'Jij... dit... ook... doen!' hijgde hij. 'Dan jij hoofdman!' 'Goed,' zei heer Bommel, 'is dat alles?' Maar opeens bleef hij aarzelend staan. 'Drommels!' mompelde hij, 'ik krijg zo'n vreemd gewoon gevoel... mijn kracht zal toch niet...'

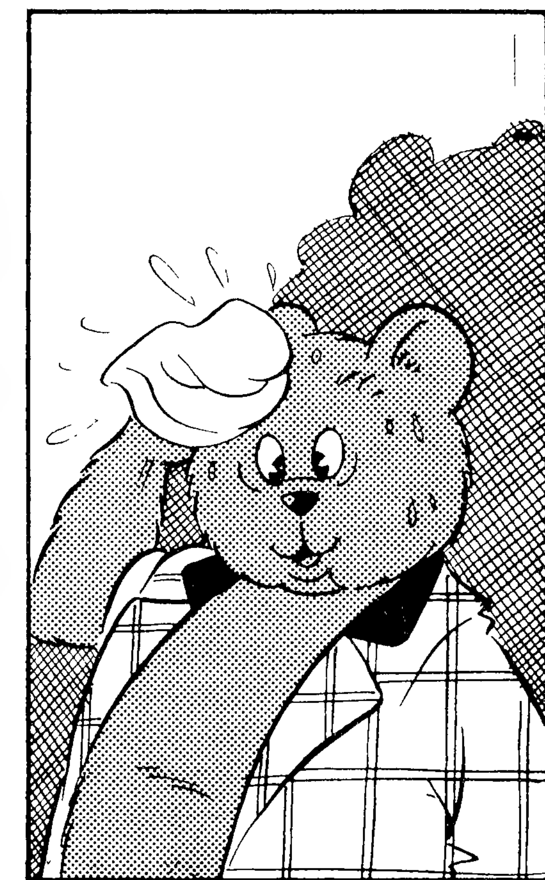

Heer Bommel rolde zijn mouwen zo hoog op als hij kon en keek intussen met een half oog naar hoofdman Bomdrom, die het rotsblok boven zijn hoofd hield, alsof het geen gewicht had. 'Heel aardig,' zei heer Ollie, 'heel aardig, jonge vriend! Je hebt in je jeugd zeker veel aan sport gedaan, is het niet? Maar zet nu dat kiezeltje maar weer neer, dan zal ik je eens laten zien, hoe een Bommel daarmee om weet te springen.' Bomdrom smakte het rotsblok op de grond, zodat de stofwolken in het rond vlogen en keerde zich met een zegevierende grijns om. 'Ja, laat zien,' riep hij. 'Jij laten zien hoe Bommels dat doen! Alleen hoofdmannens kunnen dit! Laten zien!' Intussen waren de andere bergreuzen van alle kanten naderbij gekomen en stonden nu in een halve kring om Bommel en Bomdrom heen...

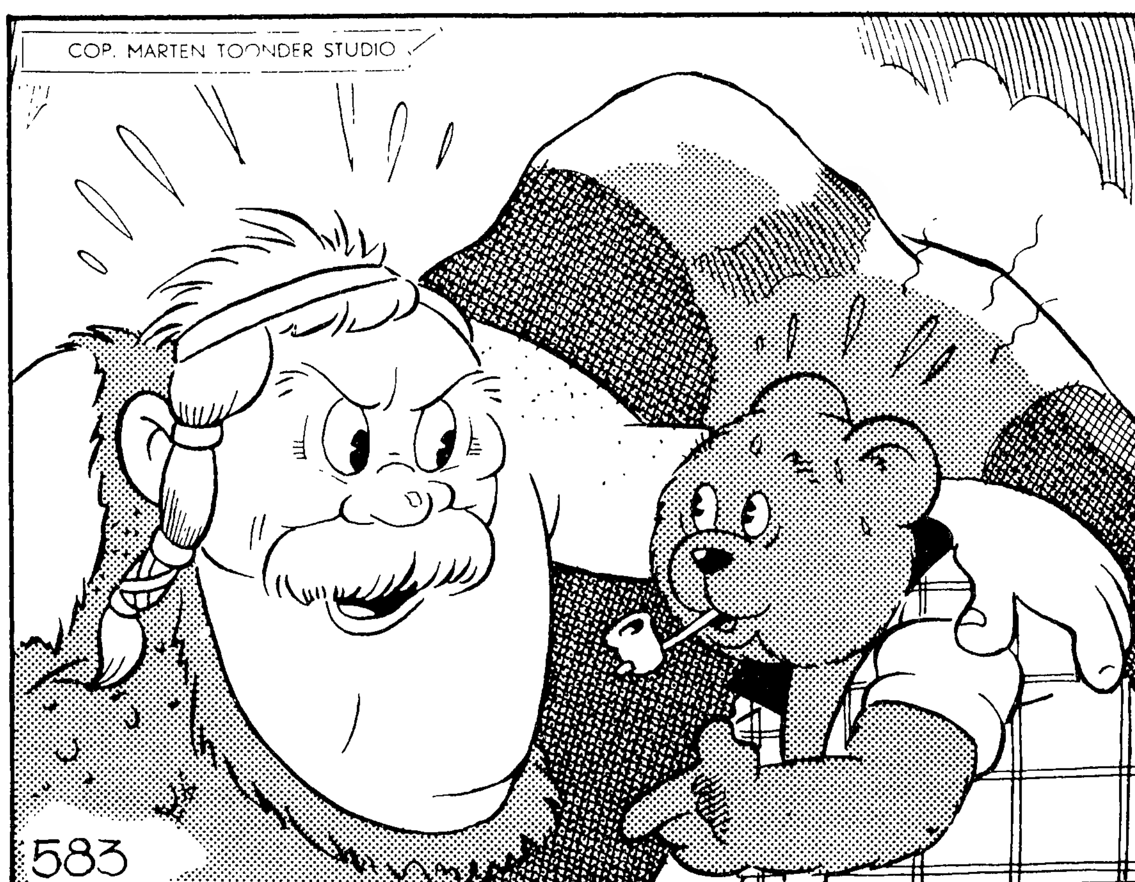

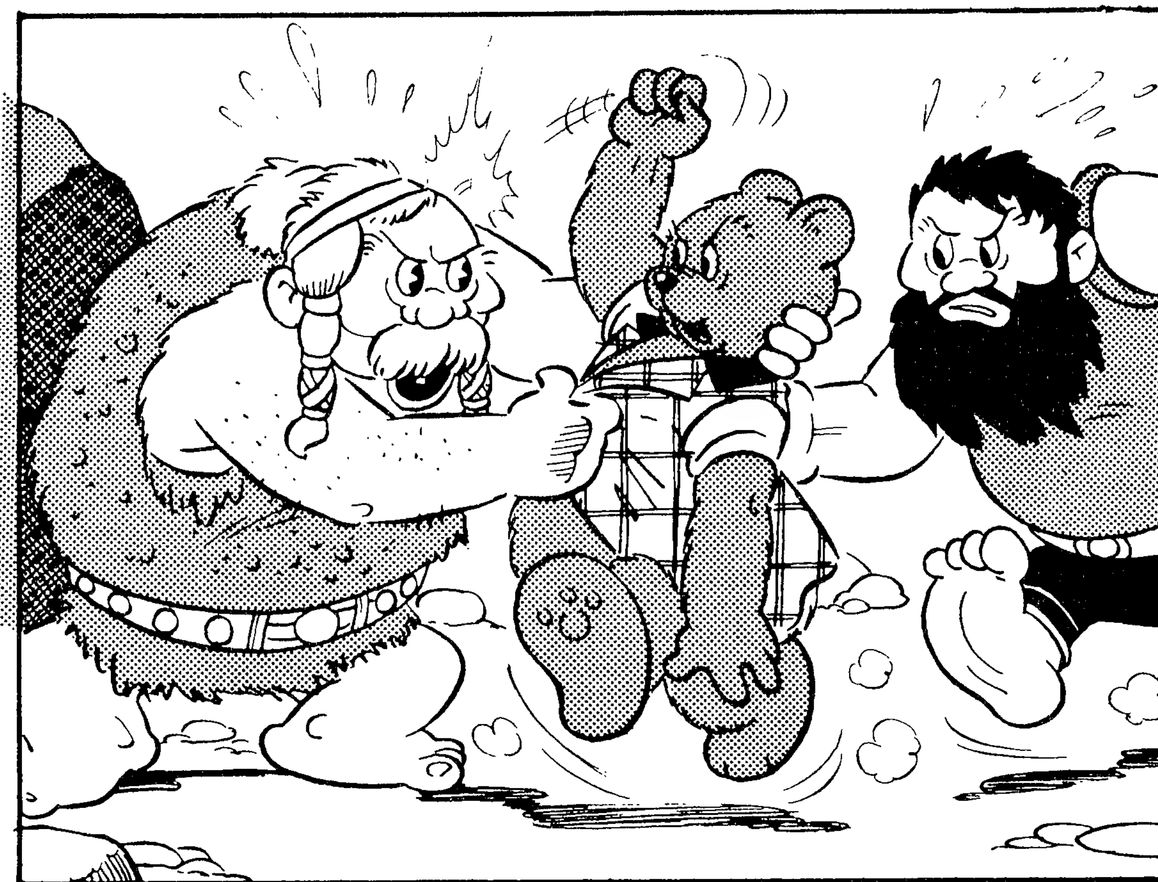

Tom Poes zag vanuit zijn schuilplaats, hoe heer Bommel langzaam op de steen toeliep, zijn handen aan zijn jasje afveegde en toen voorzichtig begon te duwen. 'Tjonge,' dacht Tom Poes, 'ik geloof, dat heer Bommel niet meer zo zeker van zijn zaak is... Het is natuurlijk afgelopen met zijn kracht, daar wil ik iets onder verwedden... Tjonge, ik krijg het er benauwd van... Wat zou er gaan gebeuren...?' Nu, het zag er werkelijk naar uit, dat heer Ollie zijn kracht kwijt was. Hij had zijn handen onder de steen geschoven en rukte en trok nu zo hard als hij kon. 'Hoe is het mogelijk...' bromde hij, 'geen beweging... wat die bergman Bomdrom kan, kan ik toch ook?... Een Bommel kan alles... ijzeren vuist... oef... oeie... stalen spieren... oeoeoe... oef...'

Maar er kwam geen beweging in het rotsblok en hoofdman Bomdrom kwam met een onaangename grijns op zijn gezicht dichterbij, gevolgd door de andere reuzen...

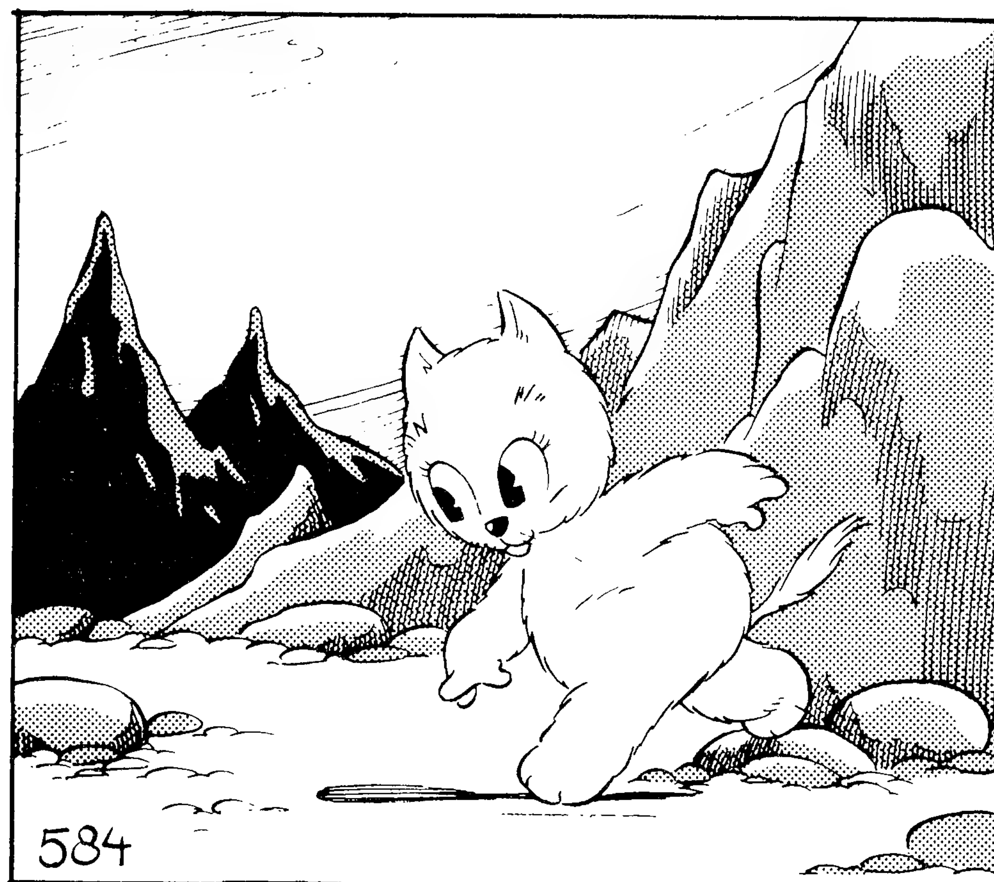

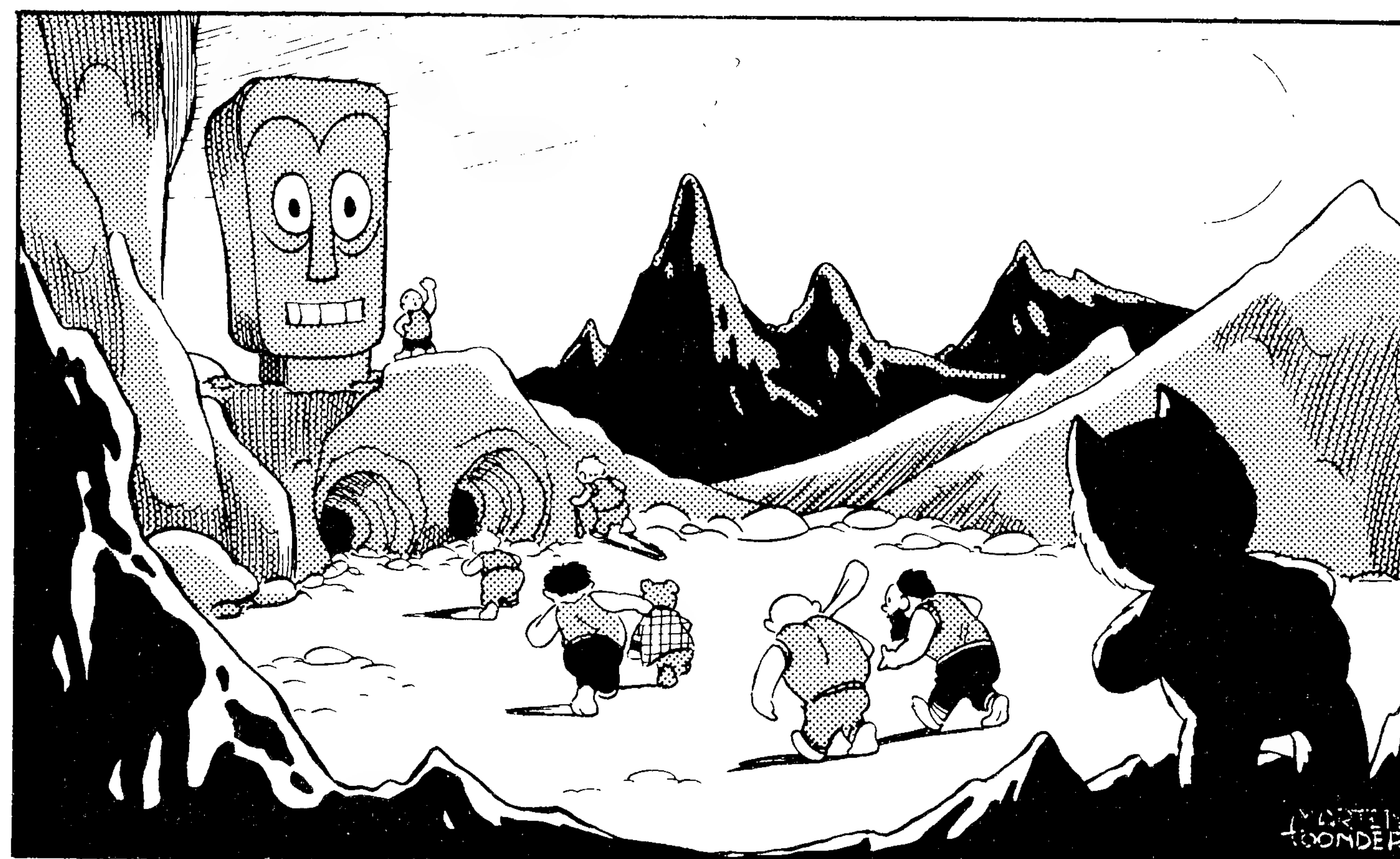

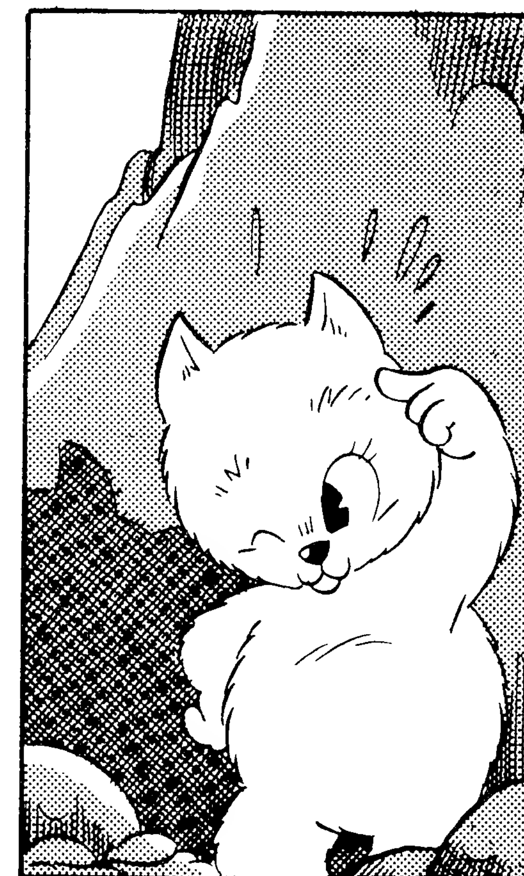

Hoofdman Bomdrom had met veel plezier gezien, dat heer Bommel de steen niet van zijn plaats kon krijgen. 'Hwggg-Brrr!' zei hij, terwijl hij dichterbij kwam. 'Jij niet kunnen optillen, hè? Ha! Dat kunnen alleen hoofdmannens!' 'Wacht even!' riep heer Bommel, 'mijn kracht is tijdelijk verdwenen, goeie vriend! Ik moet even naar professor Sim Pensée om wat nieuwe te halen! Wacht hier maar even op me, dan...' 'Niks wachten!' riep Bomdrom, 'niks wachten! Jij hebben deze wedstrijd verrrloren en nou zal ik jou krrijgen!' En met deze woorden pakte hij heer Ollie beet, alsof hij een bundel oude kleren was, en schudde hem heen en weer. Heer Bommel ging natuurlijk vreselijk te keer, dat begrijp je! Hij sloeg als een dolle om zich heen, maar de hoofdman trok zich daar niets van aan. Je moet niet vergeten, dat de slagen van heer Ollie nu maar kleine tikjes voor hem waren. 'Hierrr!' riep hij, 'pak aan, mannens! Neem mee deze zandkorrel! Wij gaan hem opsluiten!!!'

En zo werd heer Bommel door twee reuzen vastgepakt en meegeduwd in de richting van de bergen...

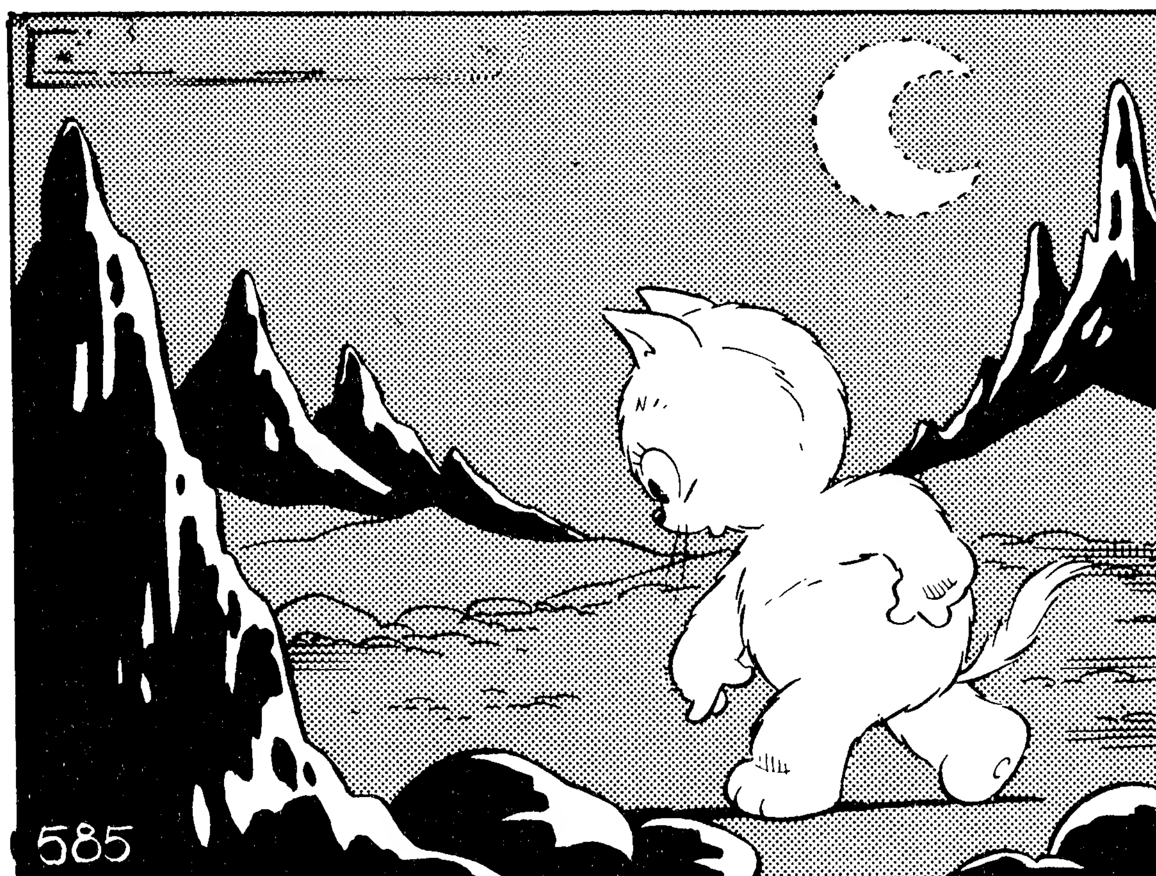

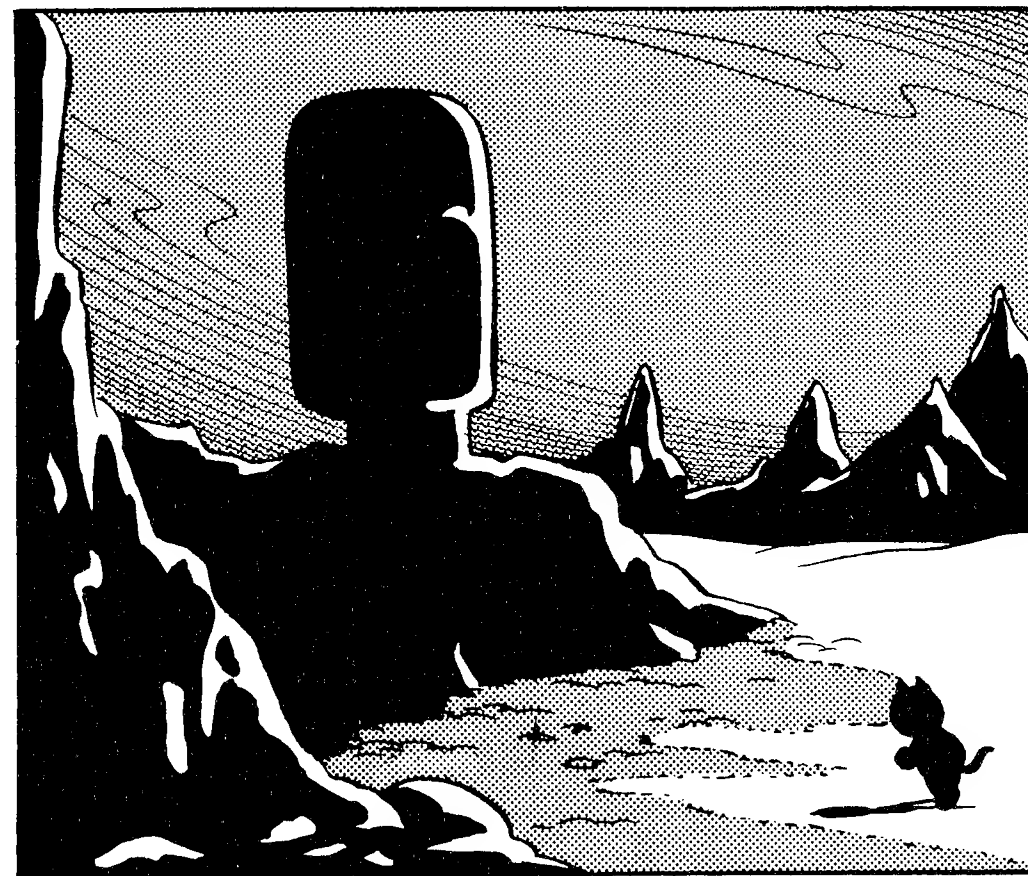

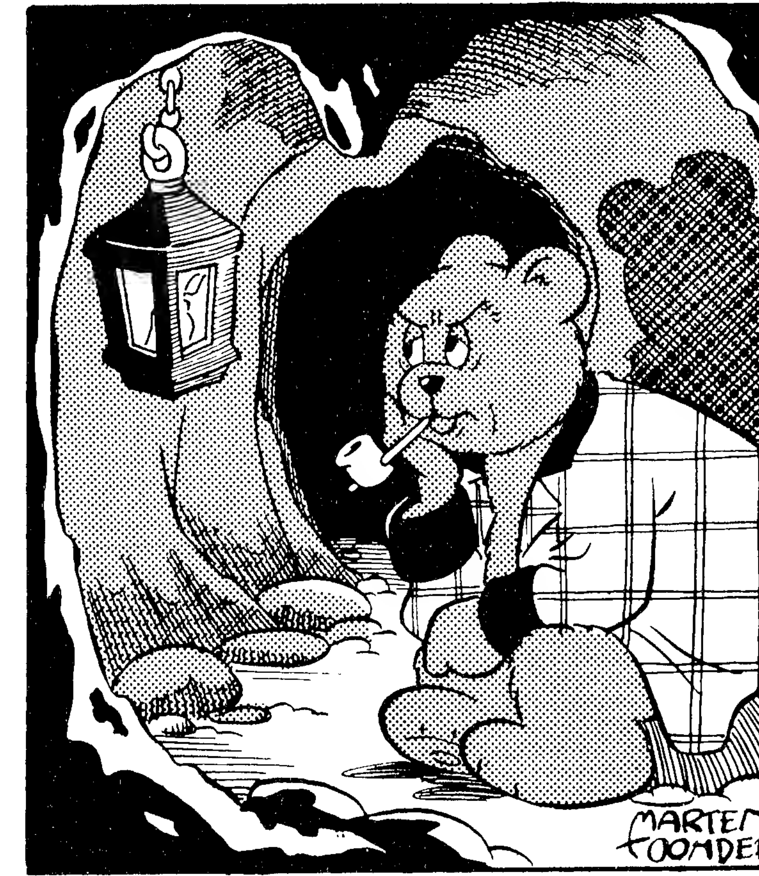

'Zie zo,' mompelde Tom Poes, 'dat is dat! Heer Bommel is dus eindelijk zijn kracht kwijt en nu is het te laat! Als hij maar een beetje minder had opgeschept... Maar wat voorbij is, is voorbij. Ik moet nu zien, dat ik hem weer vrij krijg, voordat het te laat is en bovendien moet ik proberen, die reuzen onschadelijk te maken. En dat moet ik doen zonder die uitvinding van professor Sim Pensée... Het zal niet meevallen!'

Tom Poes kwam dus uit zijn schuilhoek te voorschijn en volgde het spoor van de bergreuzen. Nu, hij hoefde niet ver te lopen; toen hij een hoek omsloeg, zag hij plotseling de woongrotten voor zich en hij zag nog net de laatste reuzen met heer Bommel naar binnen verdwijnen. 'Het ziet er daar niet gezellig uit,' dacht Tom Poes. 'En het beeld, dat daar boven op staat is ook niet vriendelijk... Maar wacht eens... Ik krijg een idee!!'

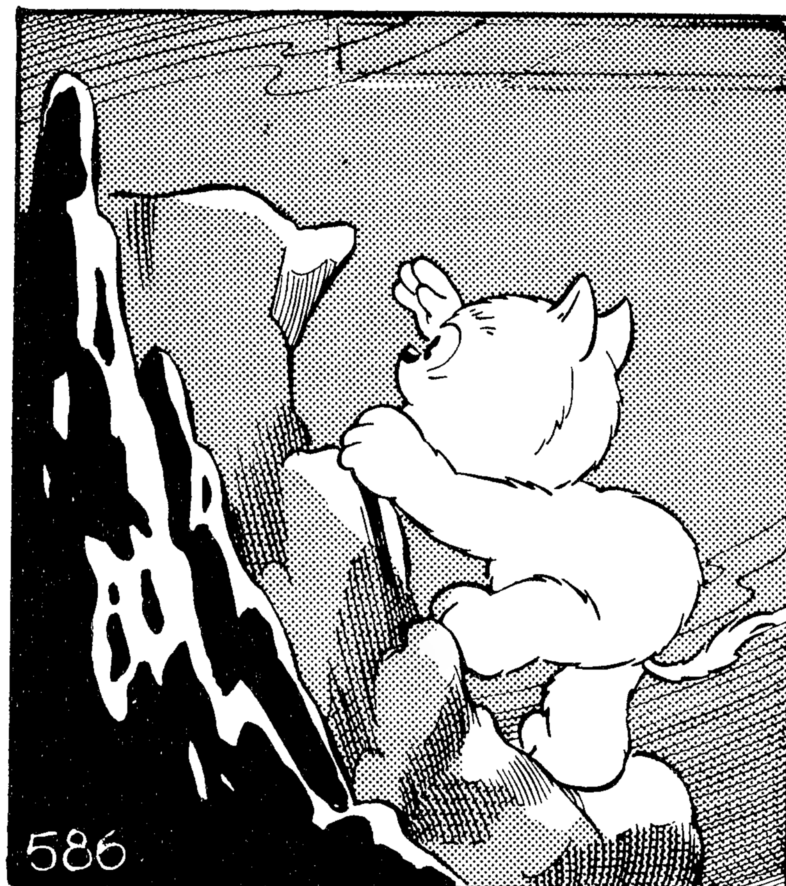

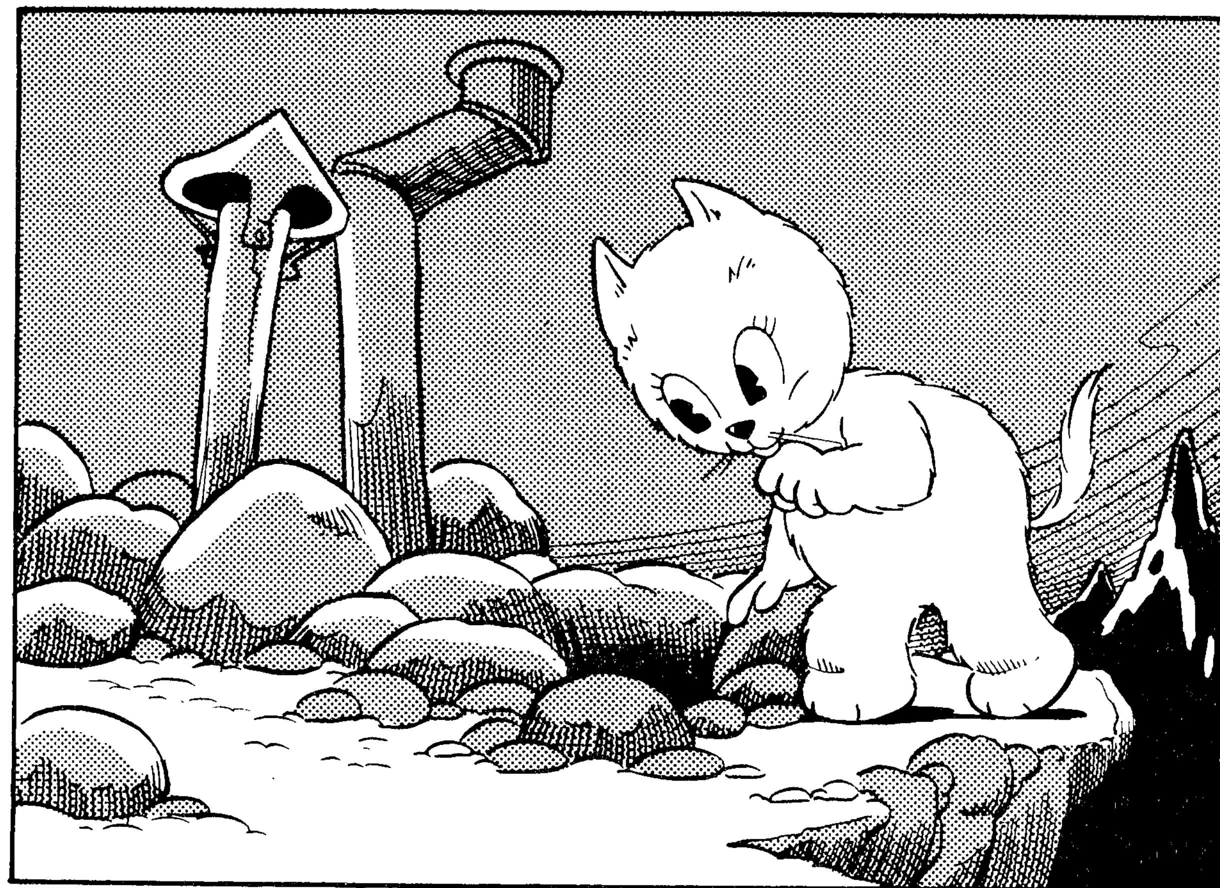

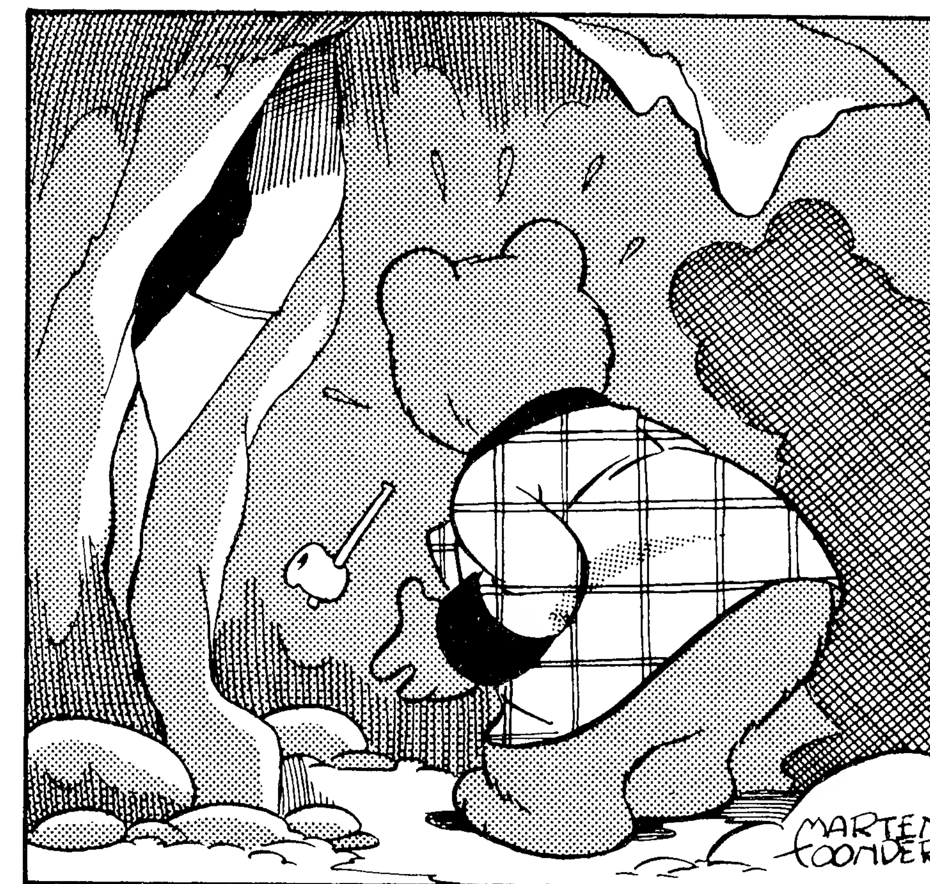

'Ik weet, geloof ik iets,' dacht Tom Poes, 'het zal alleen erg moeilijk zijn, en gevaarlijk ook! Maar ik moet het proberen; heer Bommel moet zo vlug mogelijk bevrijd worden, want je kunt nooit weten, wat die reuzen met hem van plan zijn!' Tom Poes wachtte dus, tot het helemaal donker was geworden en de laatste reuzen in hun holen waren verdwenen. Toen sloop hij voorzichtig achter de rotsen vandaan, stak de maanverlichte vlakte over en begon de rotsen te beklimmen. Je snapt wel, dat hij alles zo stil mogelijk deed, want stel je voor, dat een van de reuzen hem zou ontdekken!

Intussen was heer Ollie opgesloten in een spelonk, ergens in een van de grotten. Daar zat hij op een steen, en zuchtte zo nu en dan eens heel diep. 'Het is toch verschrikkelijk,' mompelde hij. 'Een Bommel gevangen door een handje vol bergmensen! Oef. Wat moet ik beginnen! Wat kan ik verwachten van die treinrovers! Ik had voorzichtiger moeten zijn... Tom Poes had toch wel gelijk...'

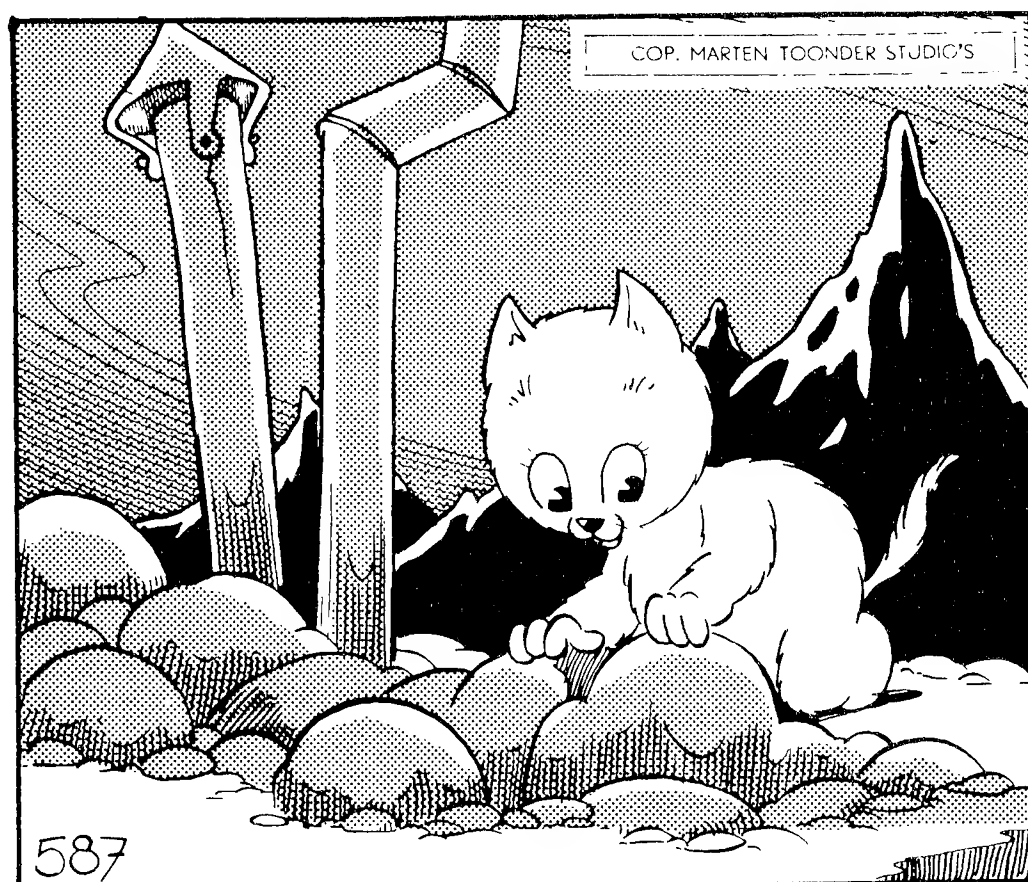

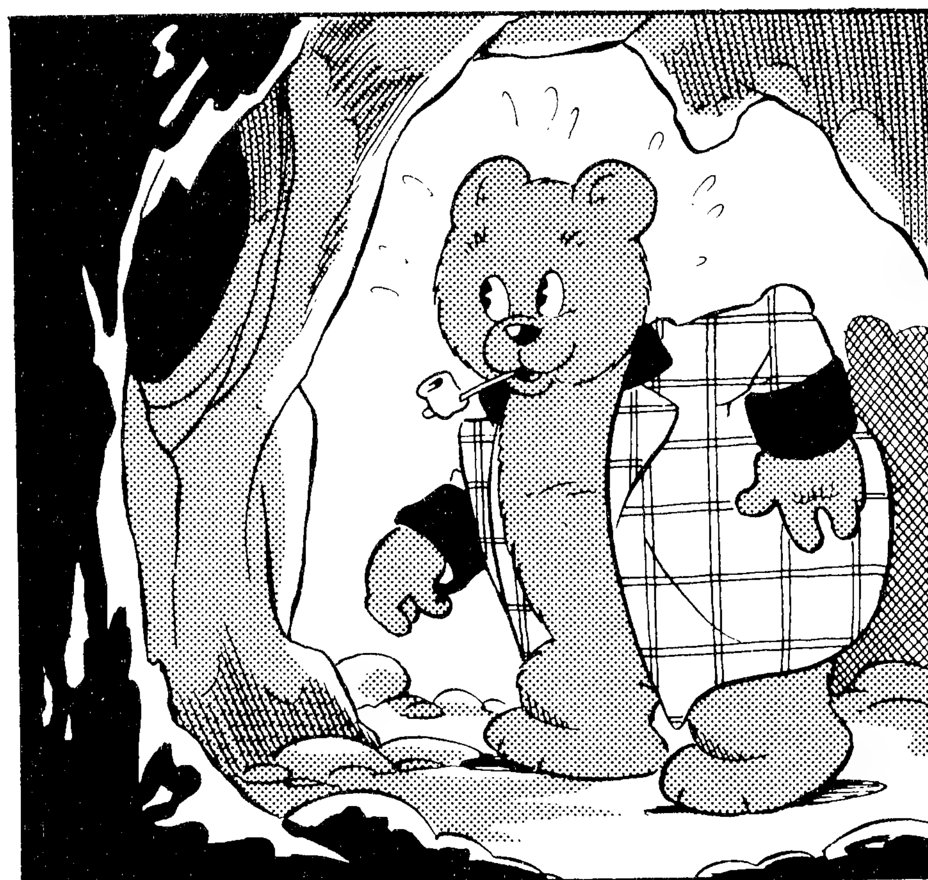
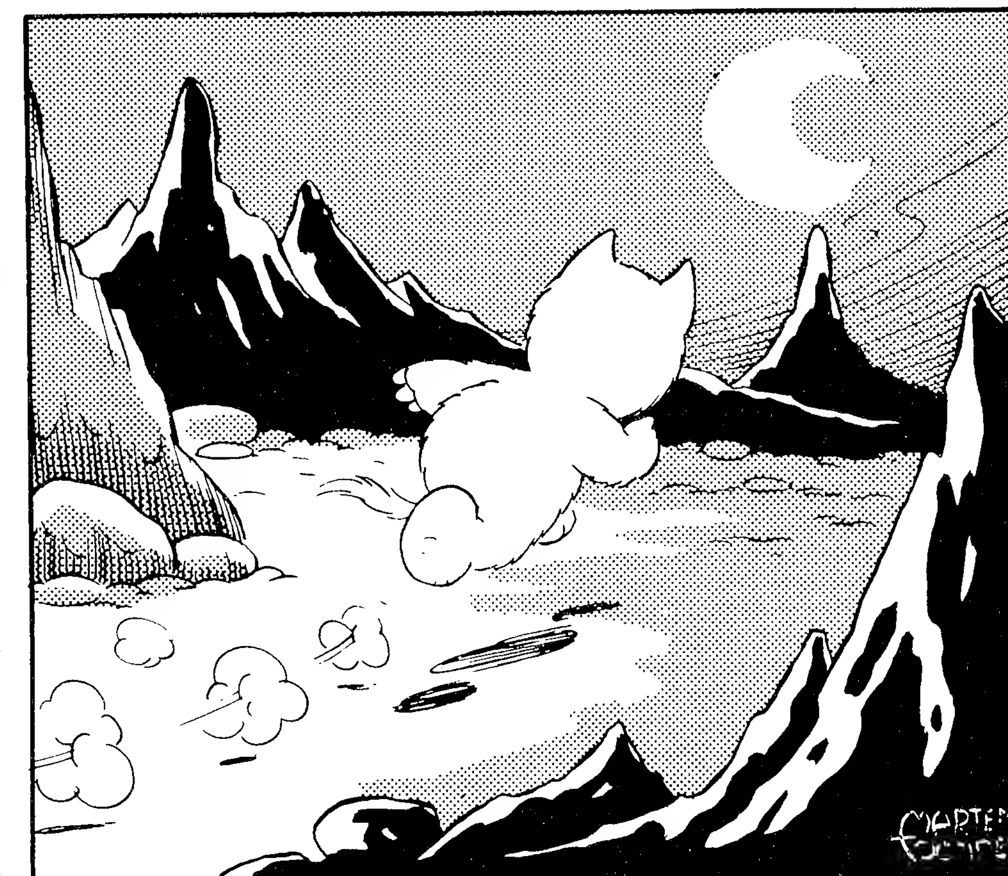

Tom Poes klom intussen nog hoger tegen de rotsen op. Dat was heel moeilijk, want die waren steil en glad, en wanneer hij niet Tom Poes geweest was, had hij het nooit klaargespeeld. Maar eindelijk stond hij dan toch boven op de rots, en keek voorzichtig rond. 'Wacht eens!' mompelde hij, 'er zitten hier gaten in de grond, en daar staan een paar schoorstenen. Hieronder zijn dus de woningen van de bergreuzen en die gaten zijn natuurlijk luchtkokers! Wanneer ik nu eens in zo'n gat heer Bommel roep, en ik heb een beetje geluk, dan hoort hij mij misschien! Maar gevaarlijk is het wel...'

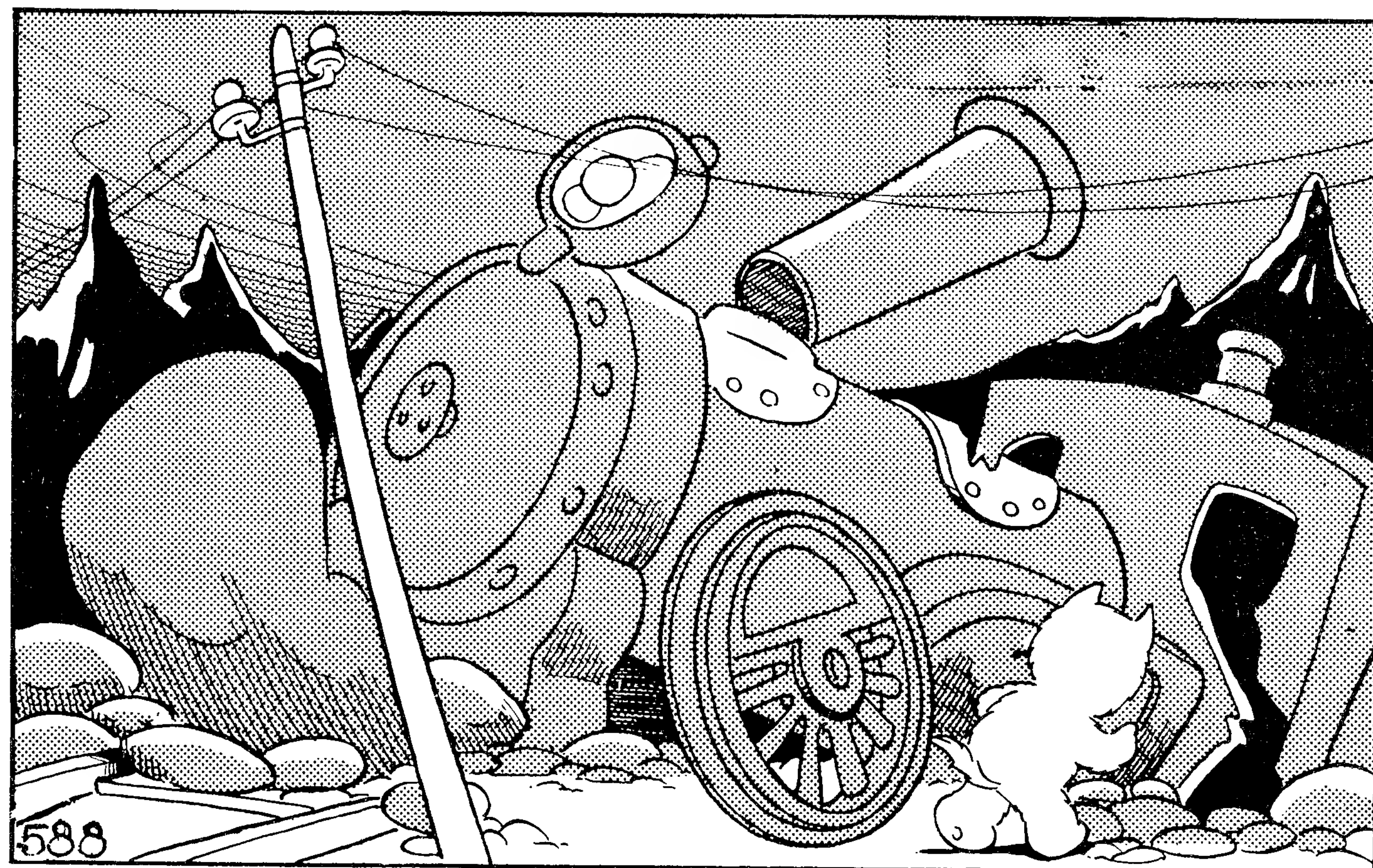
Heer Bommel was intussen in slaap gevallen op zijn steen. Hij was erg moe, moet je denken, van alle krachtsinspanningen. Maar ineens schrok hij wakker. Uit een van de spleten in de wand hoorde hij een geluid komen! Het was alsof iemand zijn naam riep...

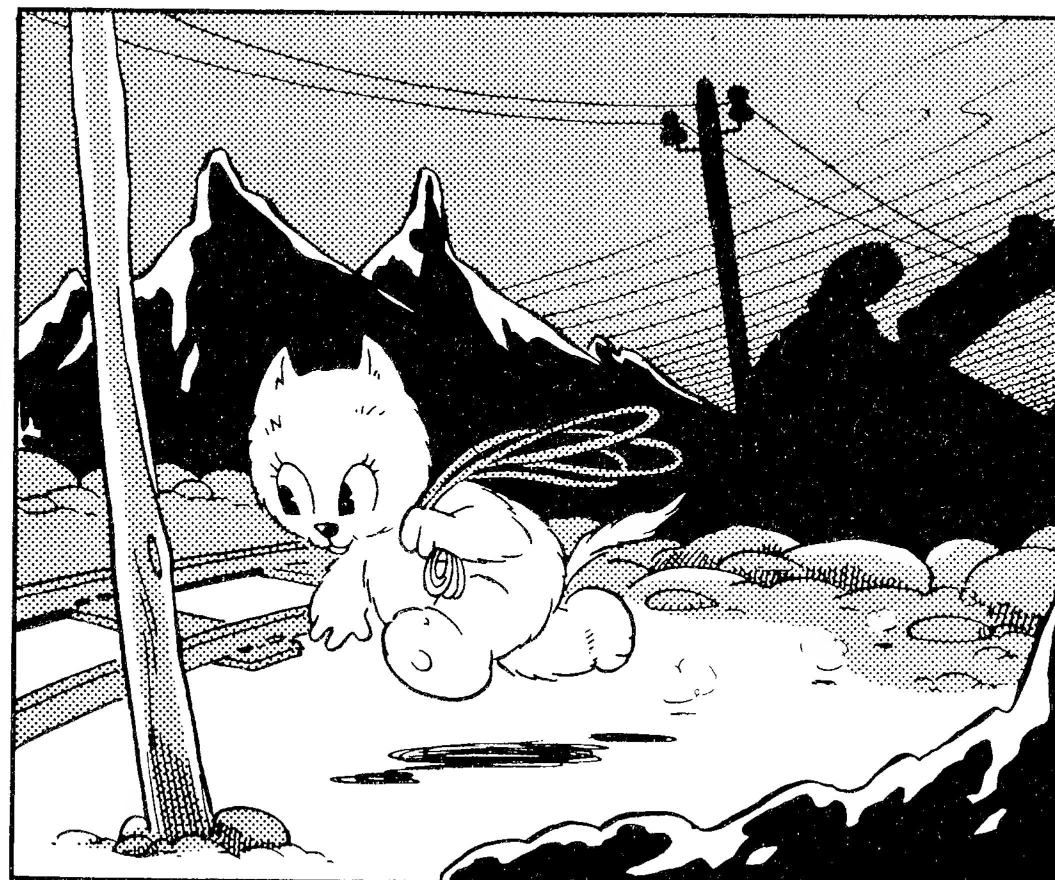

Tom Poes had het er maar op gewaagd. Hij zocht een luchtkoker, die er een beetje aardig uitzag, boog zich er overheen, en riep: 'Heer Bommel!' 'Tjonge,' dacht Tom Poes, 'stel je voor, dat ik de verkeerde heb opgezocht! Misschien komt deze koker wel in de kamer van de reuzen uit, en als dat waar is, ben ik er bij!! Dan komt direct de hele bende hier naar boven toe... Hm... Ik zal op mijn goed geluk moeten vertrouwen...'

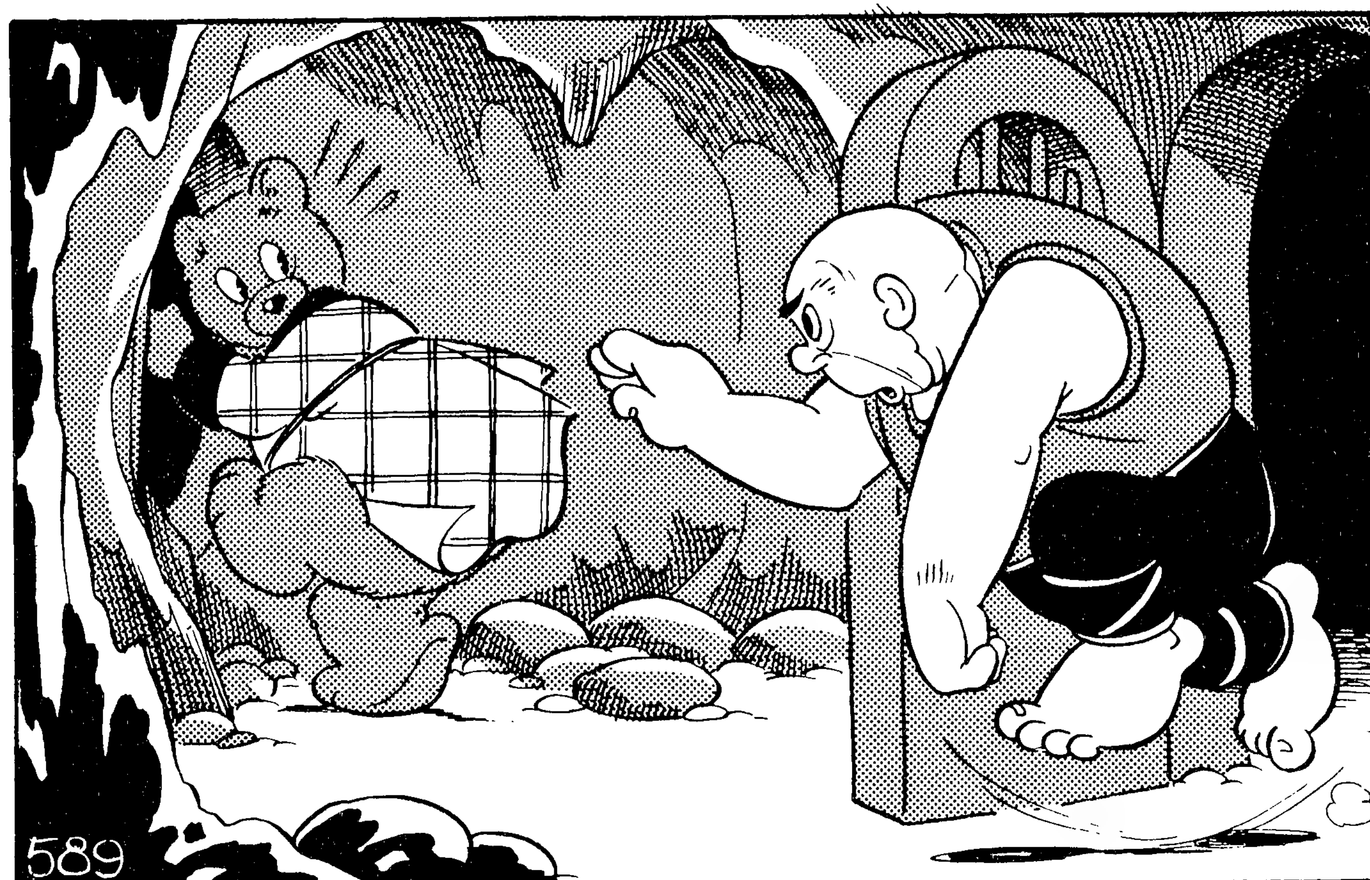
Nu, Tom Poes had werkelijk geluk, want de luchtkoker kwam precies uit in de cel van heer Bommel. 'Hallo, ben jij daar, Tom Poes?' riep heer Ollie zachtjes, 'waar zit je eigenlijk? Hoe kom je in dat gat?' 'Dit is geen gat, maar een luchtkoker!' riep Tom Poes terug. 'Ik ga een touw halen, en dan ga ik proberen, om u er door de spleet uit te trekken!' 'Oef,' bromde heer Ollie, 'mij er uittrekken, zeg je? Die spleet is nauw, jonge vriend! Niet dat ik dik ben, maar ik betwijfel toch...' Maar Tom Poes hoorde hem niet meer. Hij was van de rotsen geklauterd, en holde zo hard als hij kon het dal in...

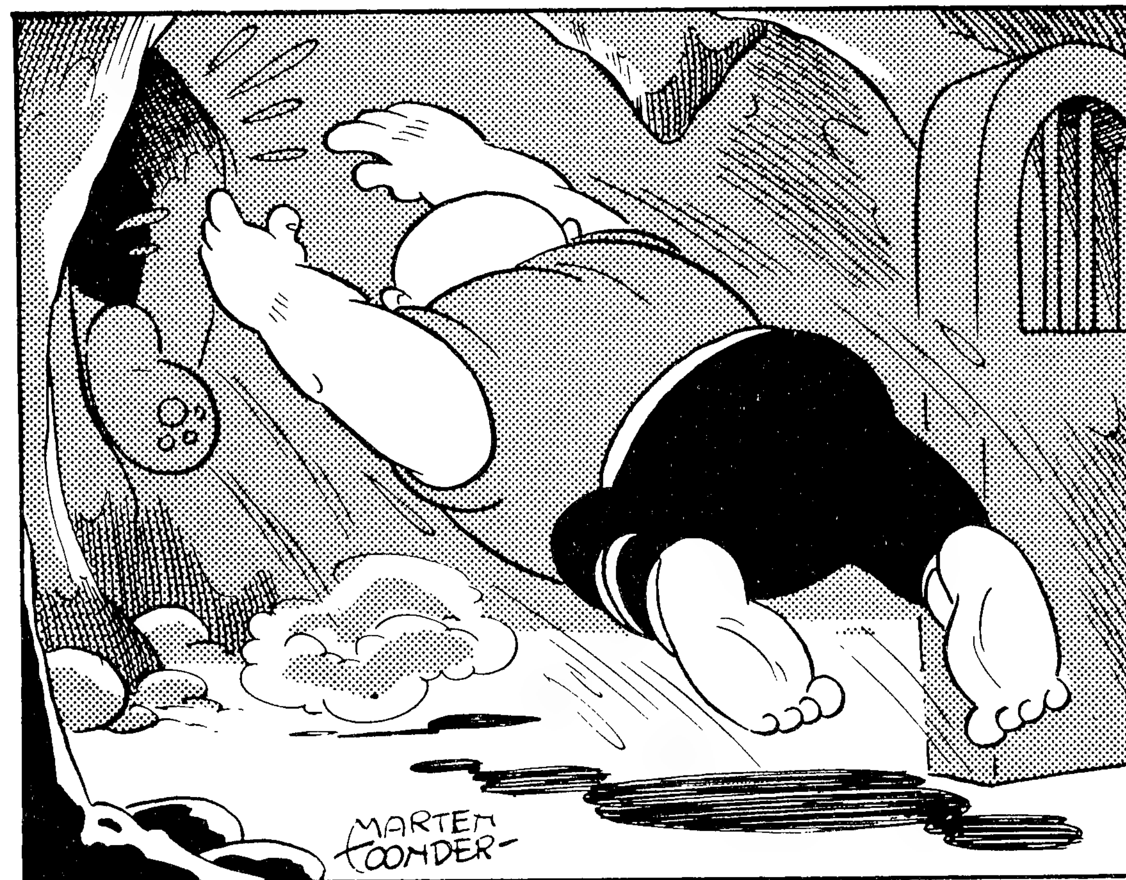

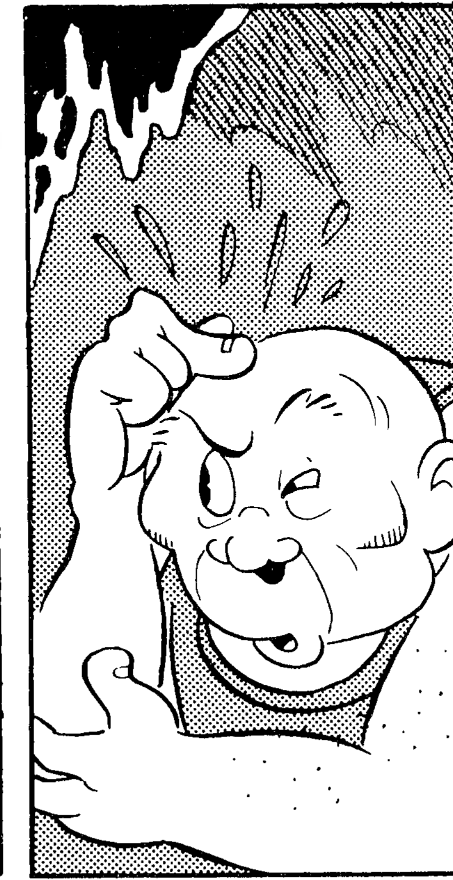

Tom Poes moest dus een touw hebben en hij had bedacht, dat de enige plaats, waar zoiets te vinden was, de trein moest zijn. Daar holde hij dus naar toe, en wrong zich met veel moeite in de locomotief. 'Tjonge, het is toch eigenlijk verschrikkelijk,' dacht hij, 'er is niets meer van de machine over! Die bergreuzen zijn toch wel erg gevaarlijke rovers, en hoe eerder ik ze onschadelijk heb gemaakt, hoe beter het is! Het komt er niet alleen op aan, om heer Bommel te bevrijden, maar ik moet ook die kerels onschadelijk maken! Oef, het valt niet mee, want nu de trein kapot is, kan ik commissaris Bulle Bas ook niet gaan waarschuwen! Die heer Ollie heeft de zaak wel weer lelijk in de war gestuurd. Maar hier is een touw...'

Tom Poes holde terug, en even later liet hij het touw in de luchtkoker zakken. Heer Bommel, die ongeduldig had staan wachten, bond het eind om zijn middel en riep: 'Hijsen maar, Tom Poes!', maar op dat moment klonken buiten zijn cel de zware voetstappen van een bergreus...

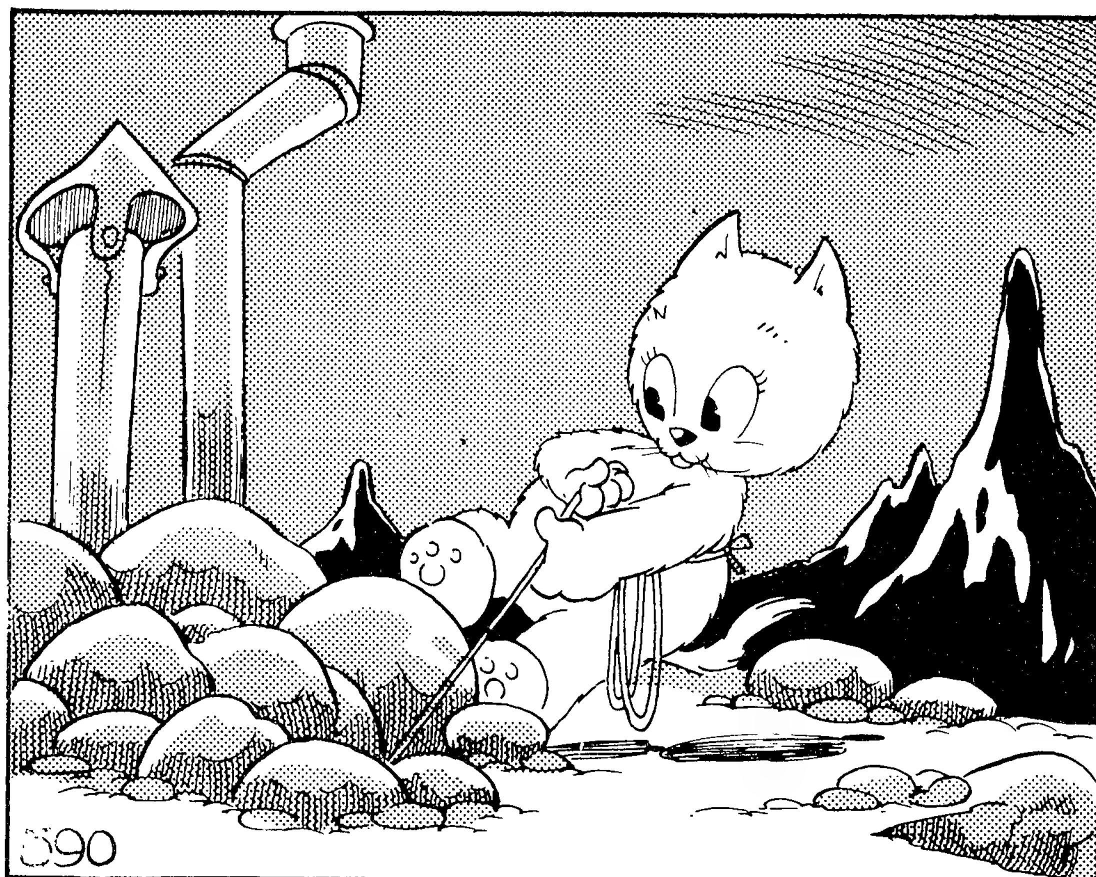

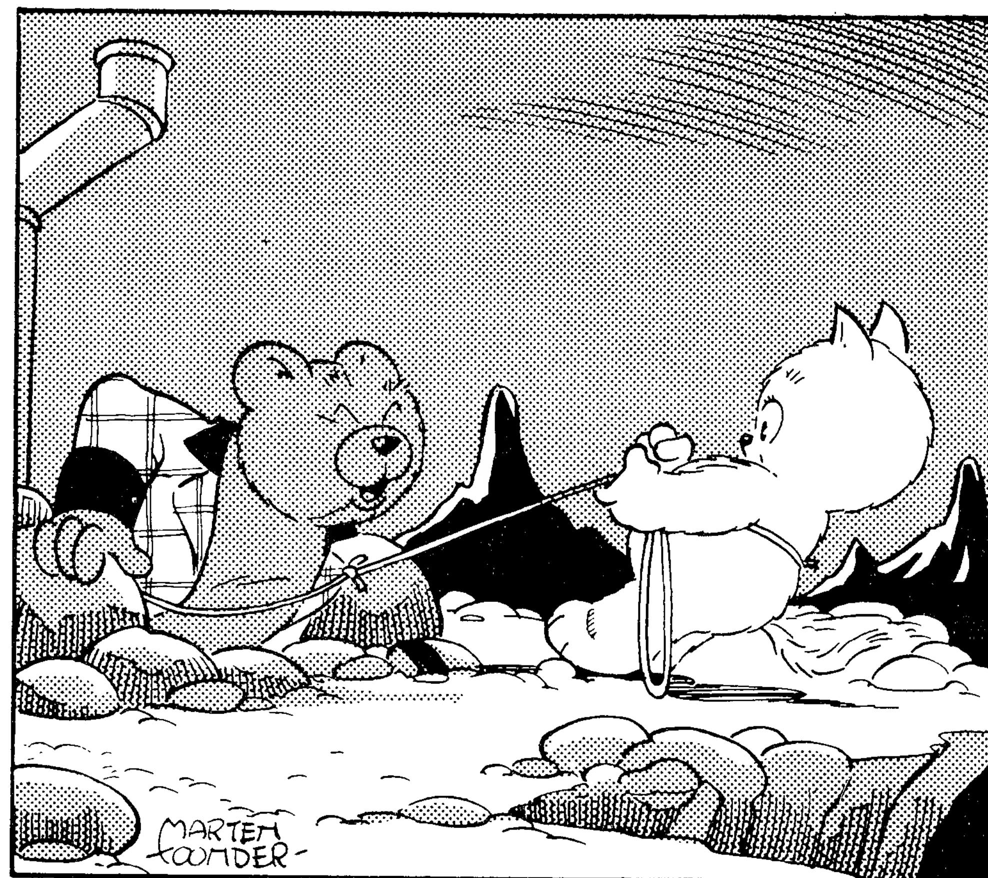

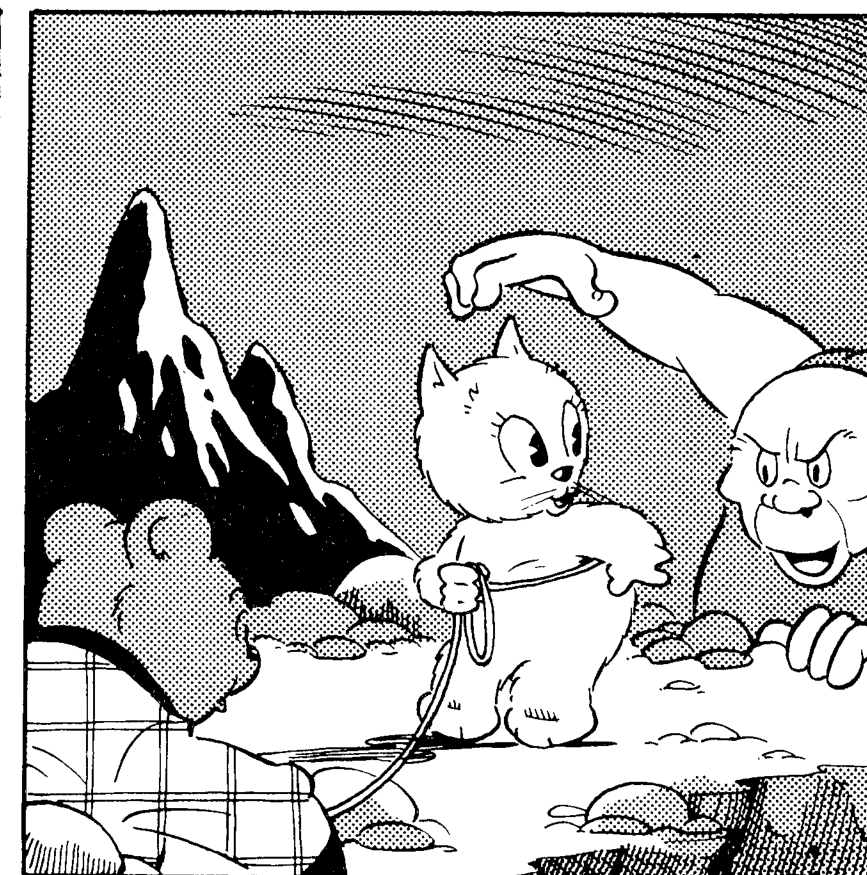

Heer Bommel had het goed gehoord: een van de bergreuzen wilde eens een kijkje naar den gevangene komen nemen en opende de deur van de spelonk met een zwaai. En net op dat moment stapte heer Ollie in de luchtkoker. 'Trekken, Tom Poes!!' riep hij. 'Gauw!! Vlug!!' 'Wawah?' riep de reus, 'wat jij doen daarrr? Kom hierrr! Laat los die touw!!' Maar heer Ollie luisterde niet, hij verdween zo vlug als zijn dikke lichaam dat toeliet in de luchtkoker, en vlugger dan je zo zou denken waren er alleen nog maar een paar voeten te zien. Nu, de reus begreep wel, dat dit niet in de haak was; hij nam een geweldige sprong om die voeten te grijpen, maar hij was te laat. Heer Bommel schoot met veel lawaai in de opening omhoog, en zijn tenen verdwenen uit het gezicht.

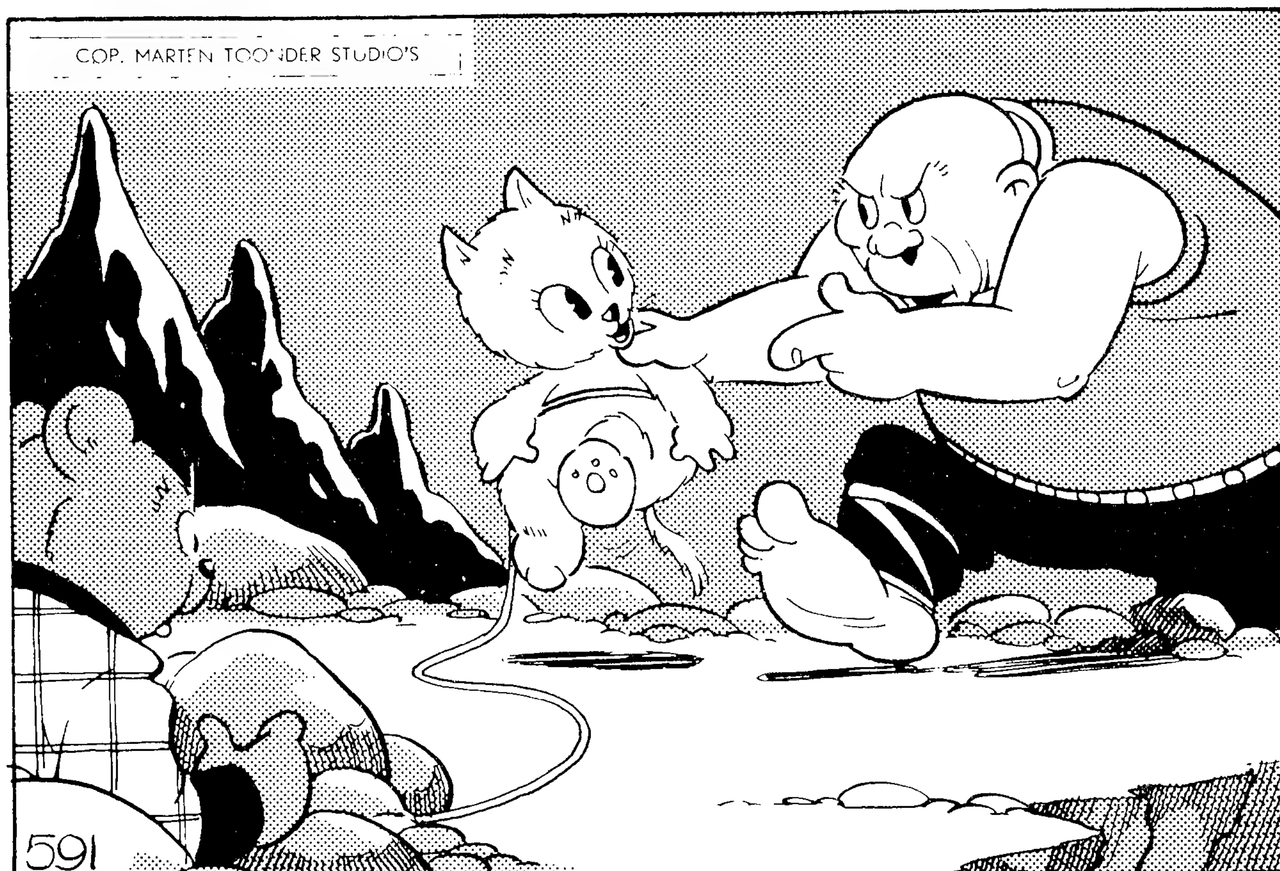
'Abbah!' bromde de reus. 'Weg! Omhoog getrokken aan touw! Zit iemand boven op berrrg en trrrekken kleine dikke beerr omhoog. Wij gaan naar boven en zullen hem krrrijgen!...'

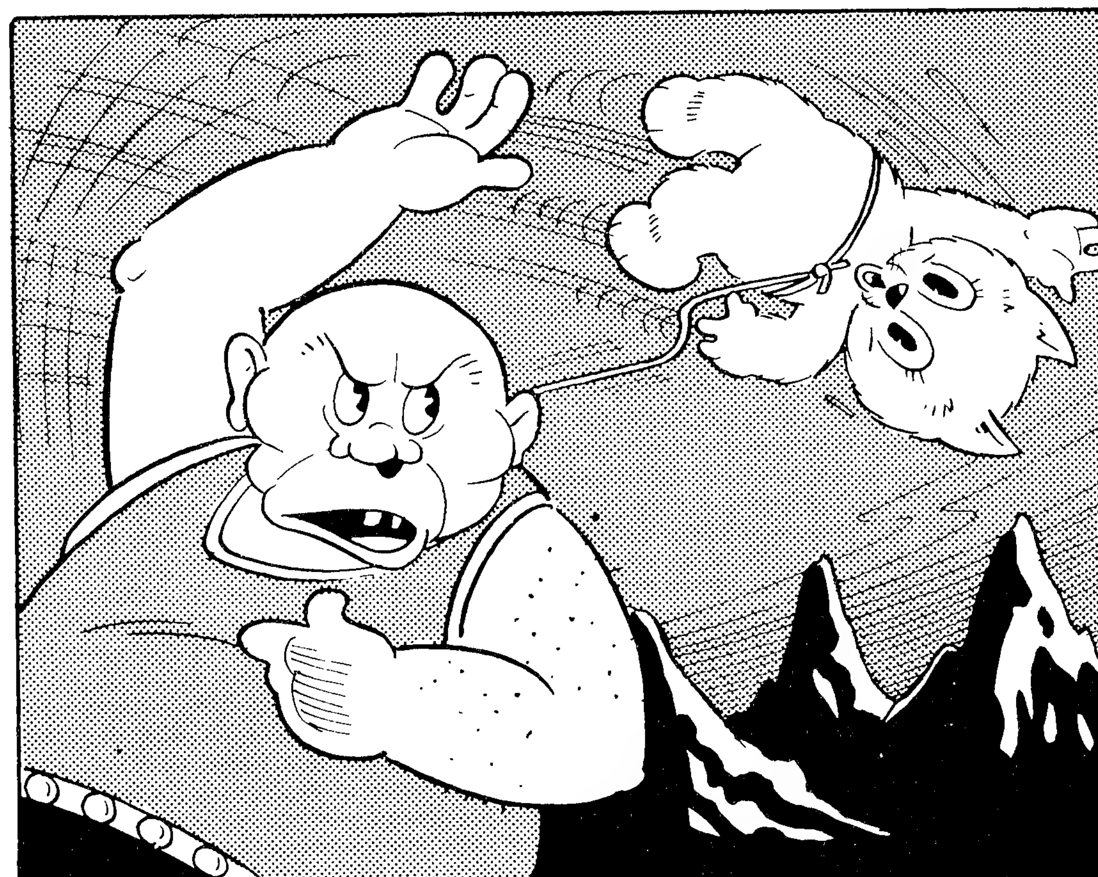

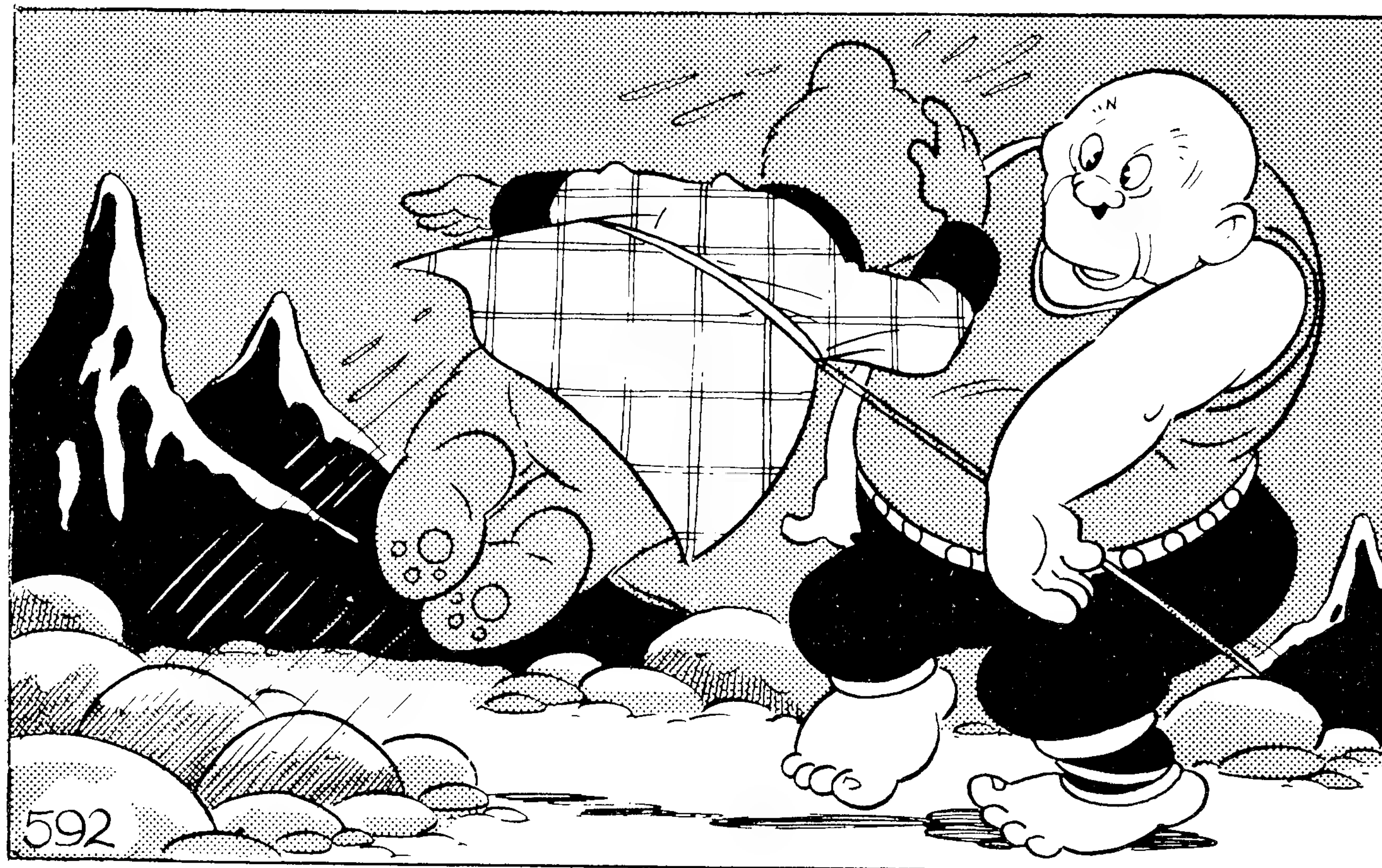
Boven op de rots stond Tom Poes te hijsen en te sjorren om heer Bommel zo gauw mogelijk boven te krijgen. Hij had Ollie horen roepen en begreep, dat de vlucht ontdekt was. 'Als ik niet vlug ben, zijn we er alweer bij!' dacht hij. 'Dat zou niet best zijn, want dan zie ik geen kans meer om heer Bommel te helpen!' Nu, in het begin ging het gemakkelijk genoeg. Heer Bommel hielp flink mee, de luchtkoker was ruim en al gauw zag Tom Poes zijn gezicht over de rand verschijnen. Maar toen was het mis! De opening van de luchtkoker was een beetje nauw, en daar bleef het onderste gedeelte van heer Bommels lichaam in steken. Tom Poes trok, en heer Ollie wrong zich, maar het hielp niet! En terwijl ze daar zo bezig waren, voelde Tom Poes opeens een zware adem in zijn nek. Met een ruk draaide hij zich om en zag daar een groten bergreus over de rand van de rotsen komen, die zijn hand al uitgestoken had, om hem te grijpen.
'Tjonge!' dacht Tom Poes, 'nu is het te laat!'

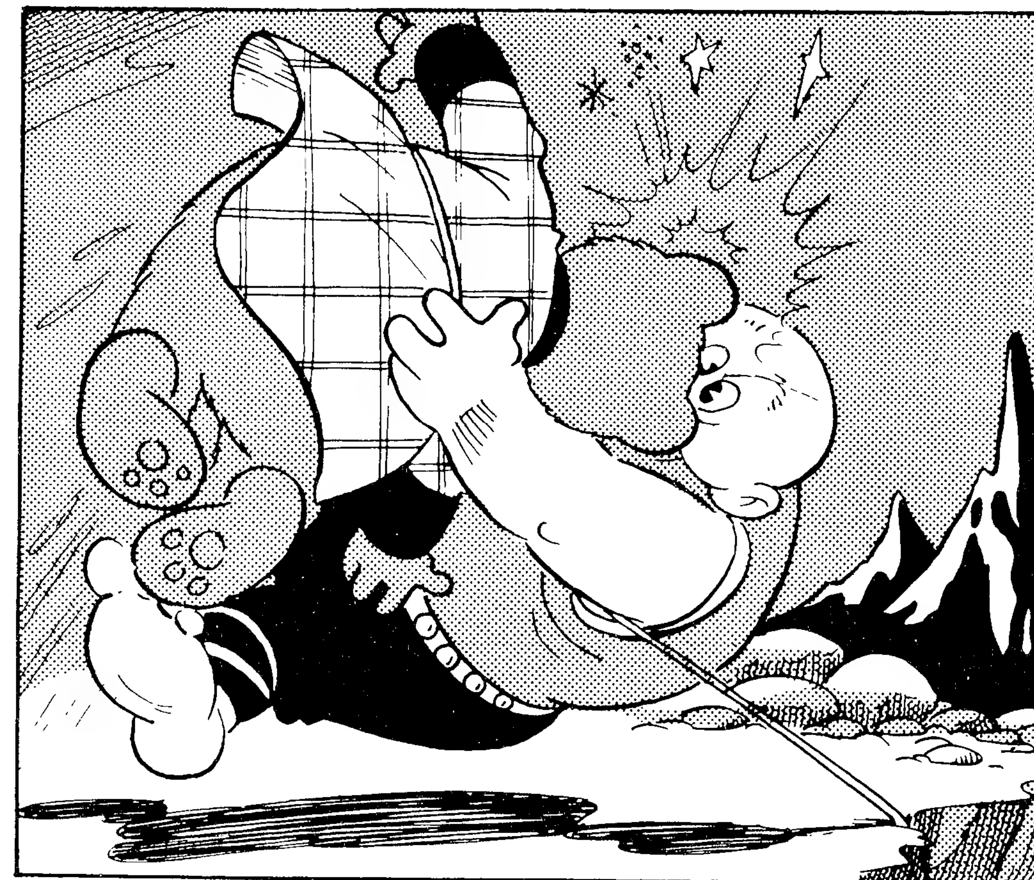
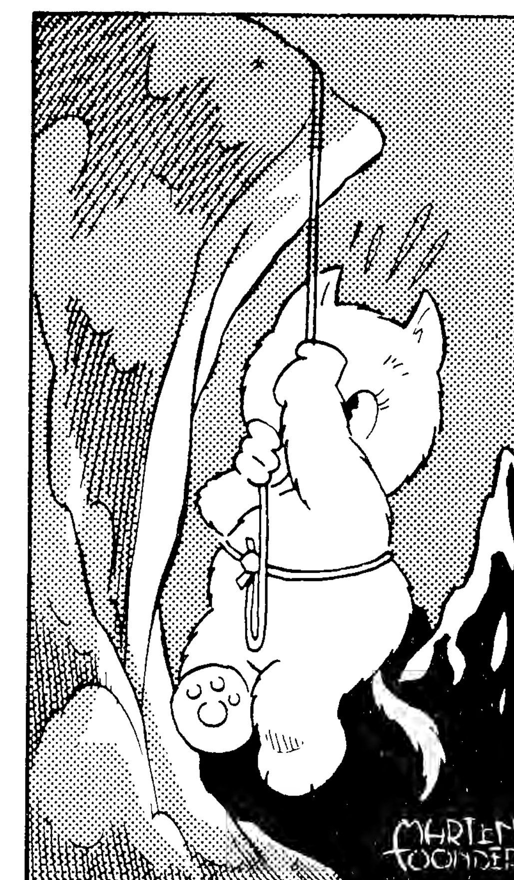

De reus greep Tom Poes bij zijn nekvel en tilde hem een eindje de hoogte in. ‘Hawah!’ riep hij, ‘net wat ik dacht! Jij willen kleine dikke beerrr uit gat trekken! Maar zal niet gaan, want daar zijn ikke en pakken jou! Jij kleinerrr dan kleine beerrr, weg met jou! Vorrrt!’ En hij gooide Tom Poes met een flinke zwaai over zijn schouder, alsof hij een aardkluit was. Nu, wanneer Tom Poes het touw, waaraan hij heer Bommel naar boven had getrokken, voor het gemak niet om zijn middel had gebonden, had het er niet plezierig uitgezien, want dan had de reus hem in de afgrond geslingerd. Maar dat touw hield hem nu tegen, want zoals je weet, had heer Bommel het andere eind om zijn eigen middel gebonden. Tom Poes werd met een ruk tegengehouden door de lus om zijn middel. Hij hing een ogenblik boven de afgrond en voelde toen een tweede ruk. Daarna schoot het touw weer een eind naar beneden! ‘Tjonge!’ dacht Tom Poes, ‘zou heer Bommel de knoop hebben losgemaakt?’...

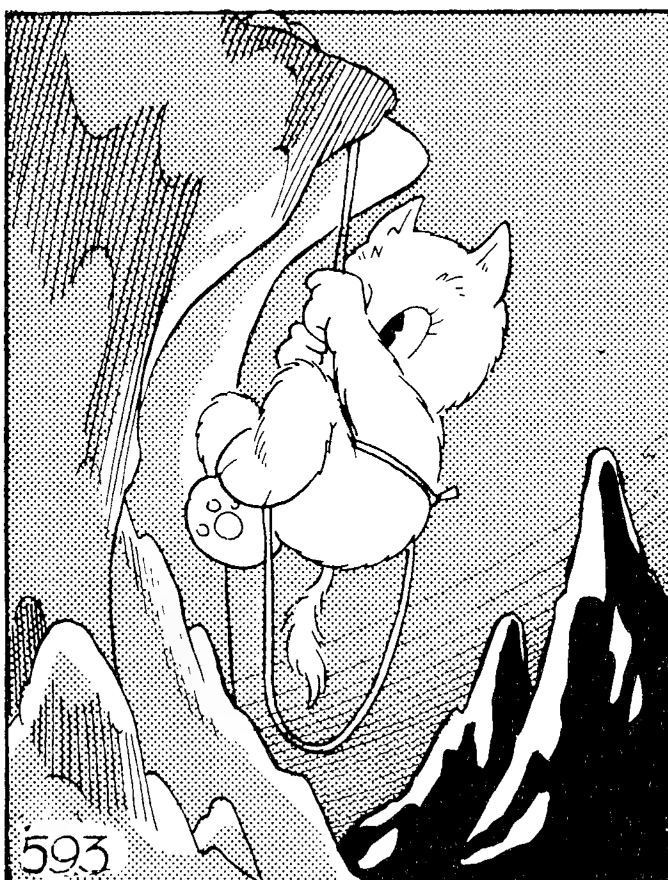

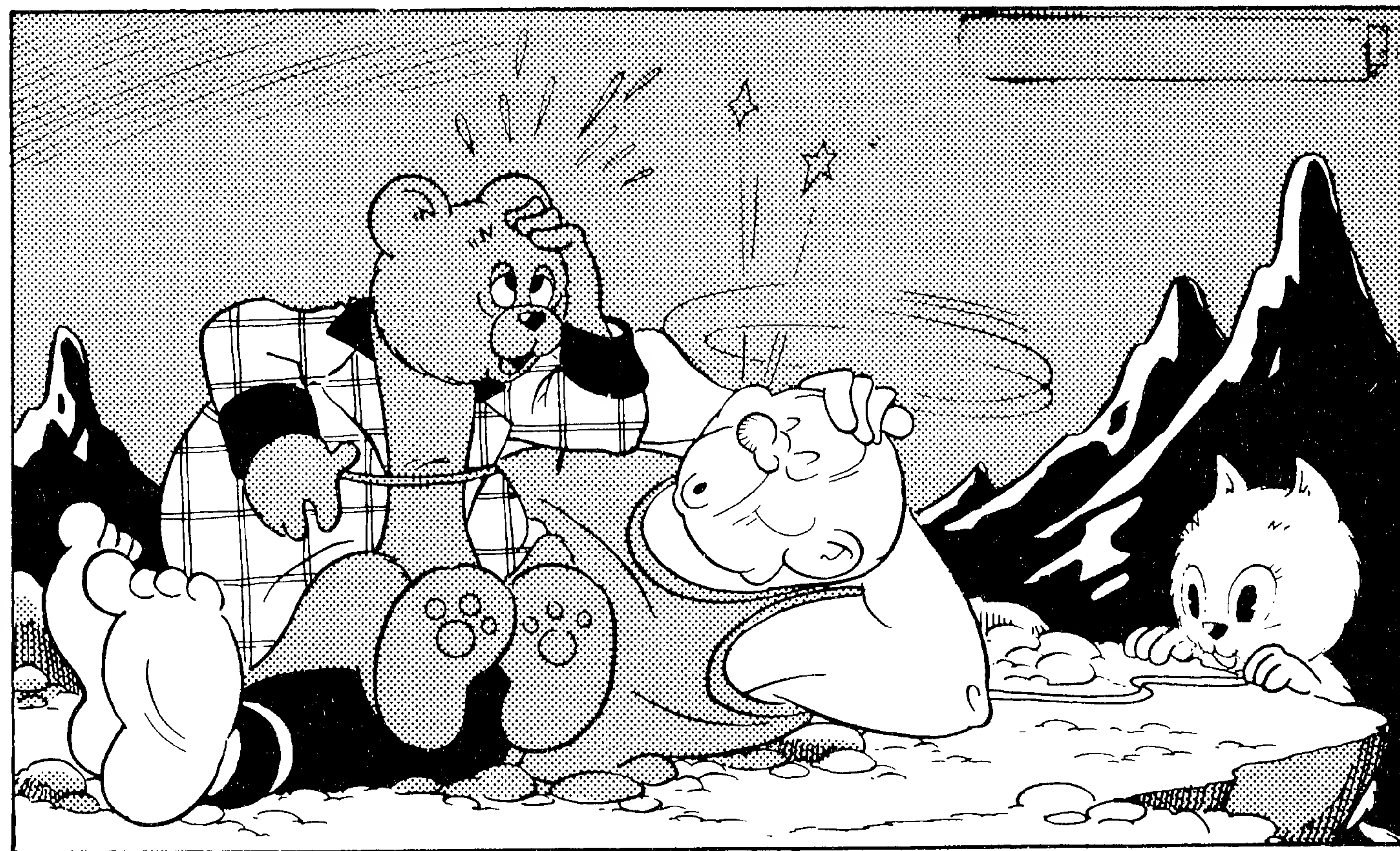

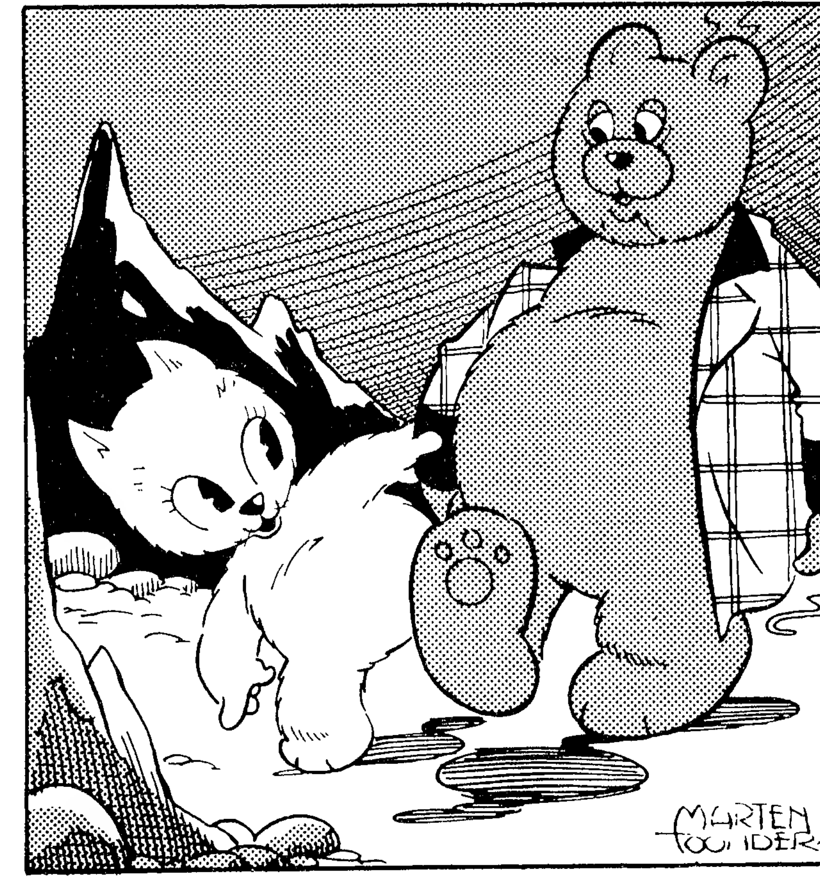
Heer Ollie had de knoop niet losgemaakt, daar had hij trouwens niet eens de gelegenheid voor. Toen Tom Poes aan het andere einde van het touw door de ruimte schoot en opeens boven de afgrond werd tegengehouden, begrijp je wel, dat heer Ollie een geweldige ruk kreeg. En het gevolg daarvan was, dat hij plotseling uit de luchtkoker omhoog schoot als een kurk uit een champagne-fles. Gelukkig voor hem werd hij tegengehouden door den bergreus, anders was hij achter Tom Poes aan naar beneden gevlogen. Maar nu kwam zijn hoofd met een doffe bons tegen de neus van den reus terecht en daardoor zag hij zoveel vonken en rode strepen voor zijn ogen, dat hij een tijdje bewusteloos werd.

Tom Poes merkte, dat zijn touw weer stil hing, en begon naar boven te klimmen.

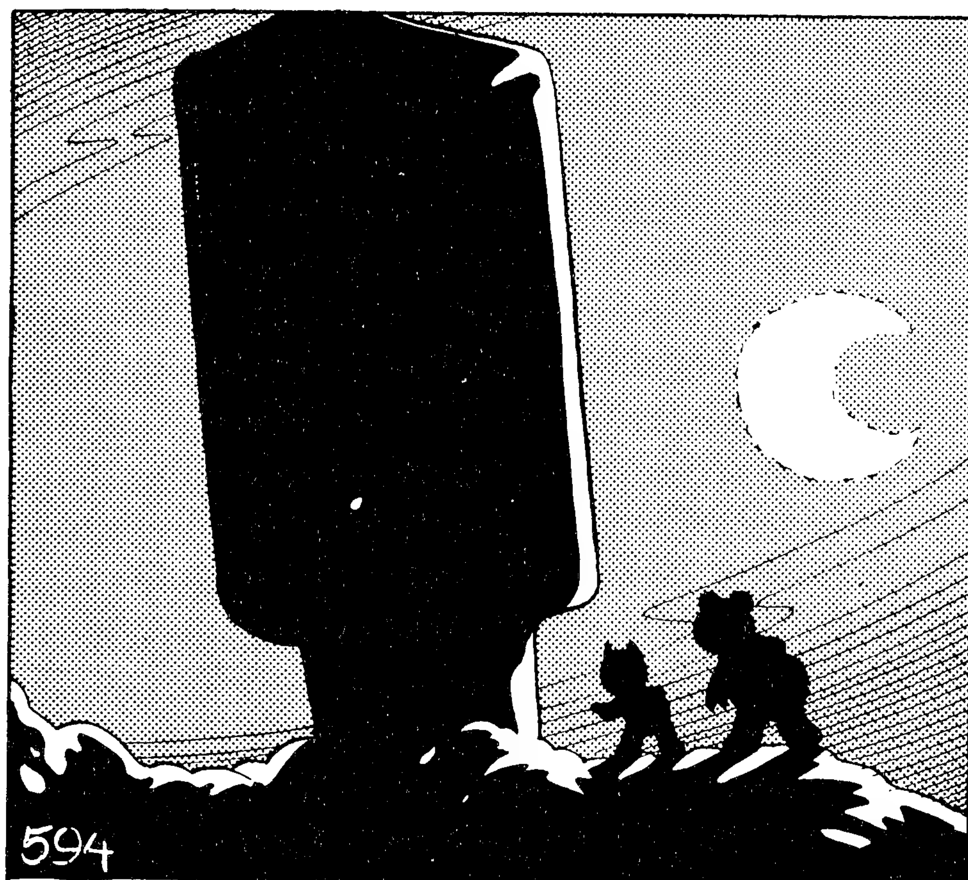
'Laat ik nu voorzichtig zijn,' dacht hij, 'direct schiet het koord misschien weer verder en dan val ik werkelijk! Ik moet zien boven te komen...'

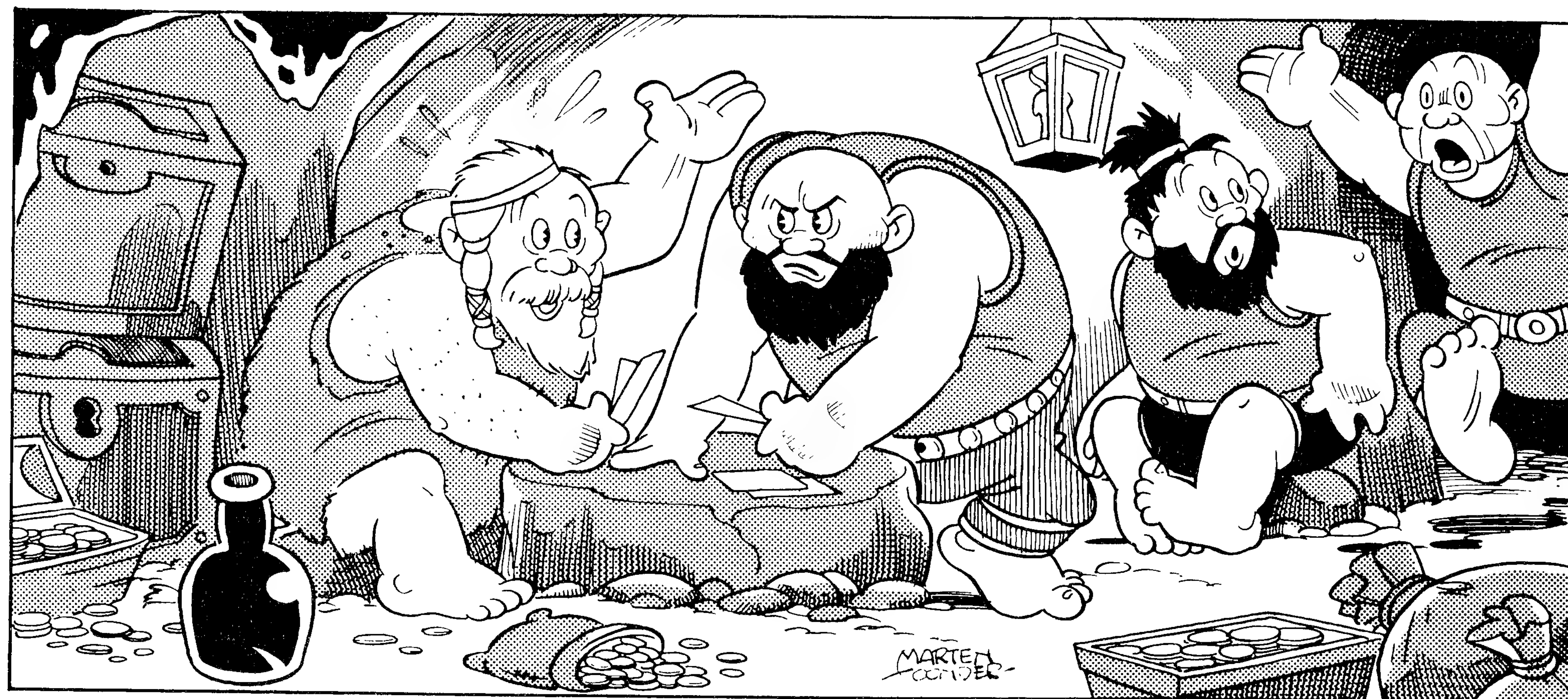

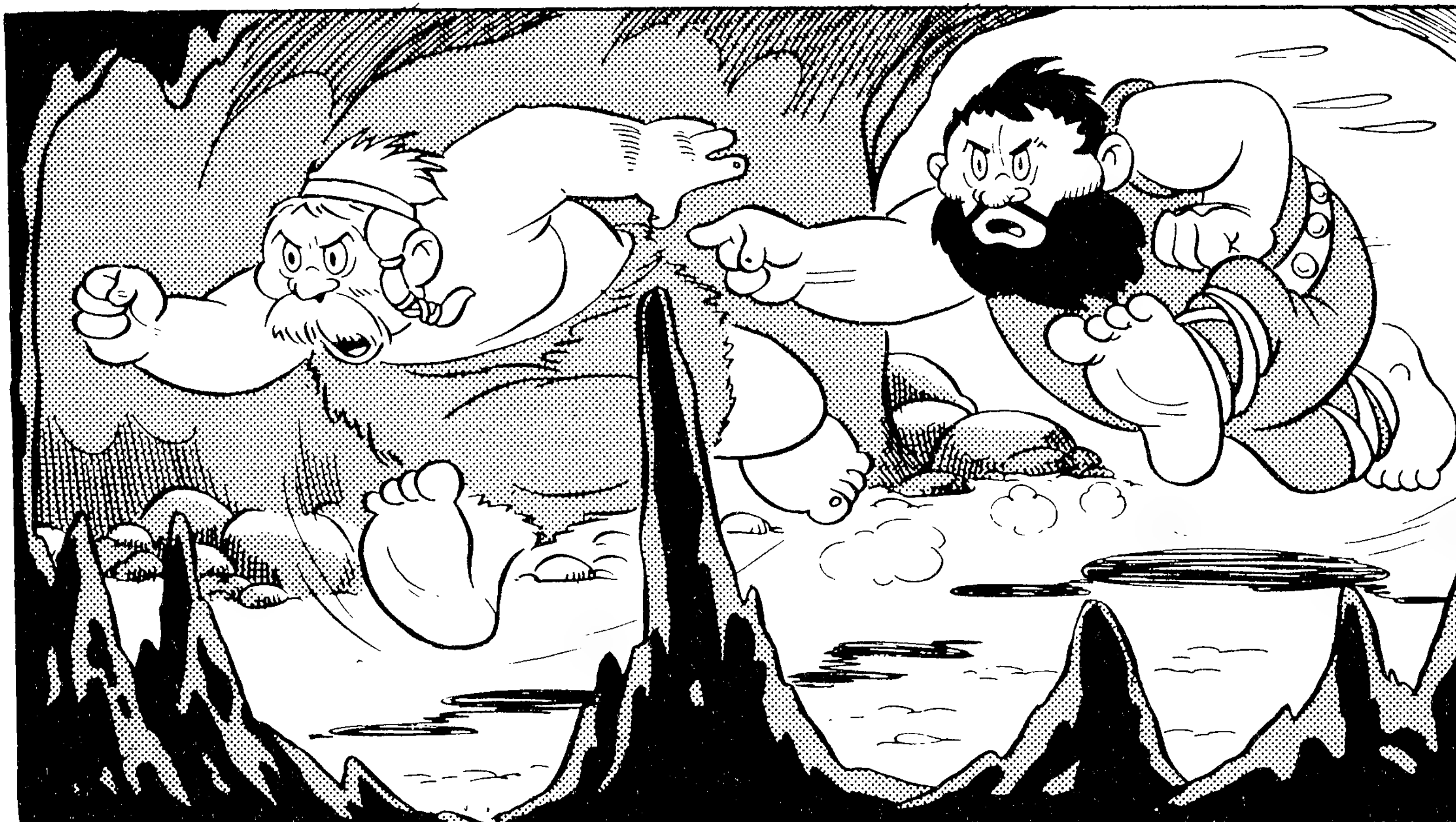
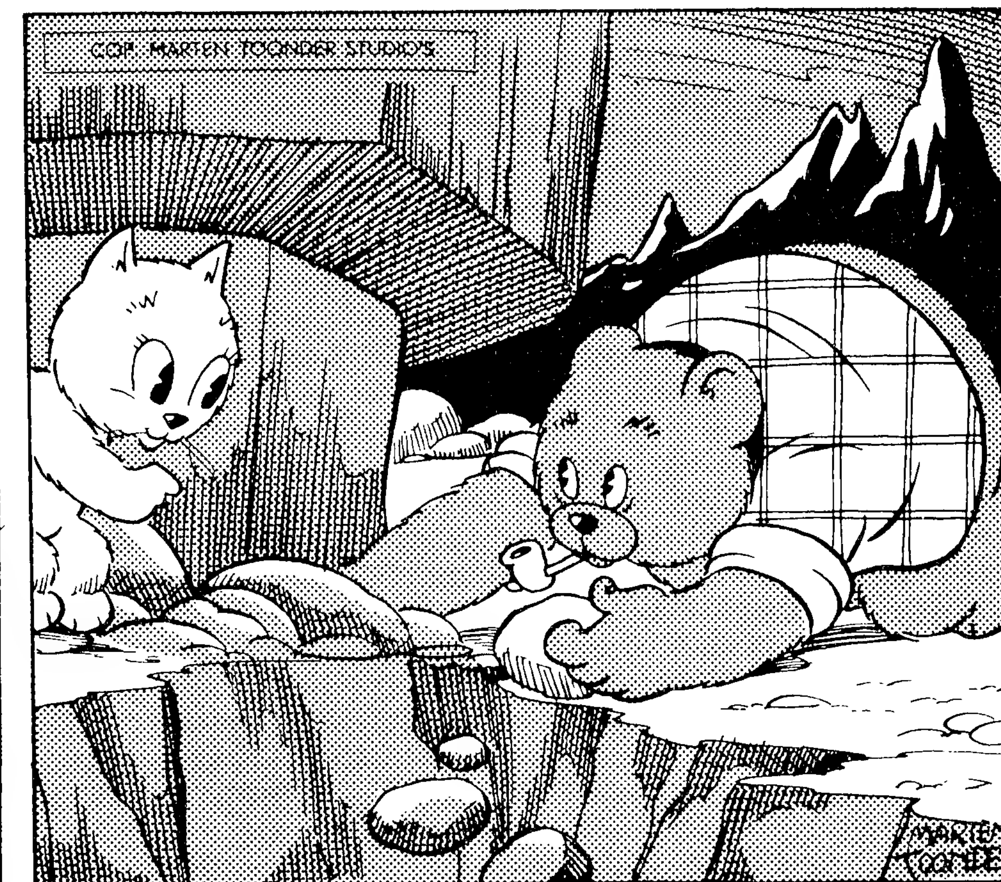
Gelukkig bleef het touw verder stil hangen, zodat Tom Poes zonder ongelukken naar boven kon klimmen. Na een poosje stak hij zijn hoofd boven de rotswand uit en klauterde zonder veel moeite op de grond. 'Tjonge!' mompelde hij, 'het is maar goed, dat ik sterk en flink ben, want anders was ik er nooit gekomen! Maar wat zou er eigenlijk gebeurd zijn? Die bergreus is bewusteloos, en heer Bommel is er niet veel beter aan toe!' Hij liep naar voren, en trok heer Ollie aan zijn mouw. 'Wat is er eigenlijk aan de hand, heer Bommel?' vroeg hij, 'wat is er met dien reus gebeurd? Hebt u hem neergeslagen! En wat is...' 'Hm, grrr,' zei heer Bommel, 'bah, oef! Mijn hoofd! Mijn hoofd gestoten tegen neus van reus! Oef! Oef!' 'Aha!' zei Tom Poes, 'dat komt dan prachtig uit, heer Ollie! Dan zijn we hem voorlopig kwijt! Maar kom nu gauw mee, want we moeten aan het werk! Kom!' Hij greep heer Bommel bij een mouw, en trok hem mee naar de plaats, waar het beeld stond...

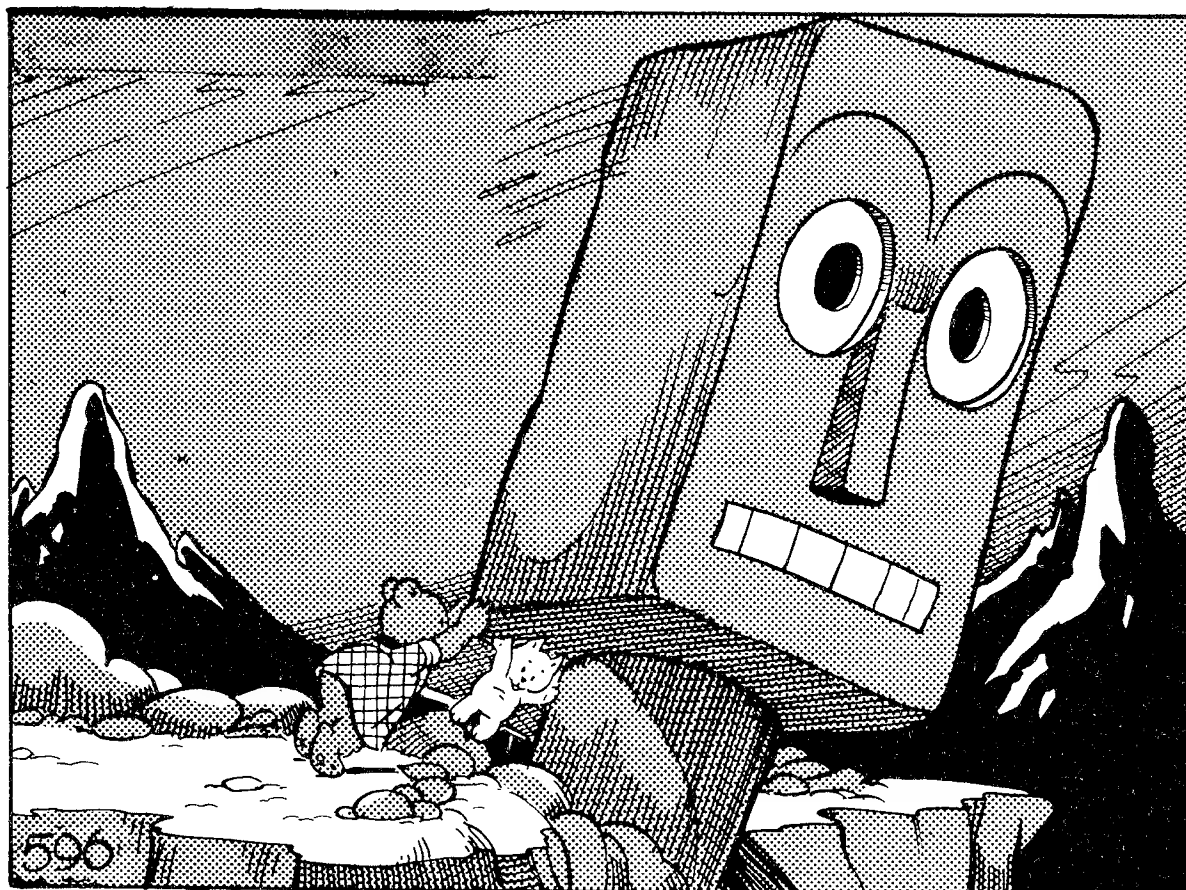
Je weet misschien nog wel, dat er boven de ingang van de grotten een groot gebeeldhouwd hoofd stond. En je weet ook nog wel, dat Tom Poes direct een idee gekregen had, toen hij het zag. ‘Kijk, heer Ollie,’ zei Tom Poes, toen hij heer Bommel tot vlak bij het beeld getrokken had, ‘wanneer we de aarde aan de voorkant van het beeld weggraven en we geven er dan een flinke duw tegen aan, dan zal het wel naar beneden vallen.’
‘Hm, ja,’ zei heer Bommel, ‘gelijk heb je, jonge vriend, maar waarom zouden we dat doen? We hebben wel andere dingen aan ons hoofd! We moeten maken, dat we weg komen, zou ik denken!’ ‘Onzin,’ zei Tom Poes, ‘we moeten reuzen vangen! Help me nu maar, dan zult u wel zien, wat ik van plan ben...’
Intussen zat Bomdrom met een van zijn mannen binnen in de grot tic-toc te spelen (dat is een reuzen-spel), en hij had net een goeie kaart in zijn hand gekregen, toen er een bergreus naar binnen kwam stormen, die zei: ‘De gevangene is gevlucht!’

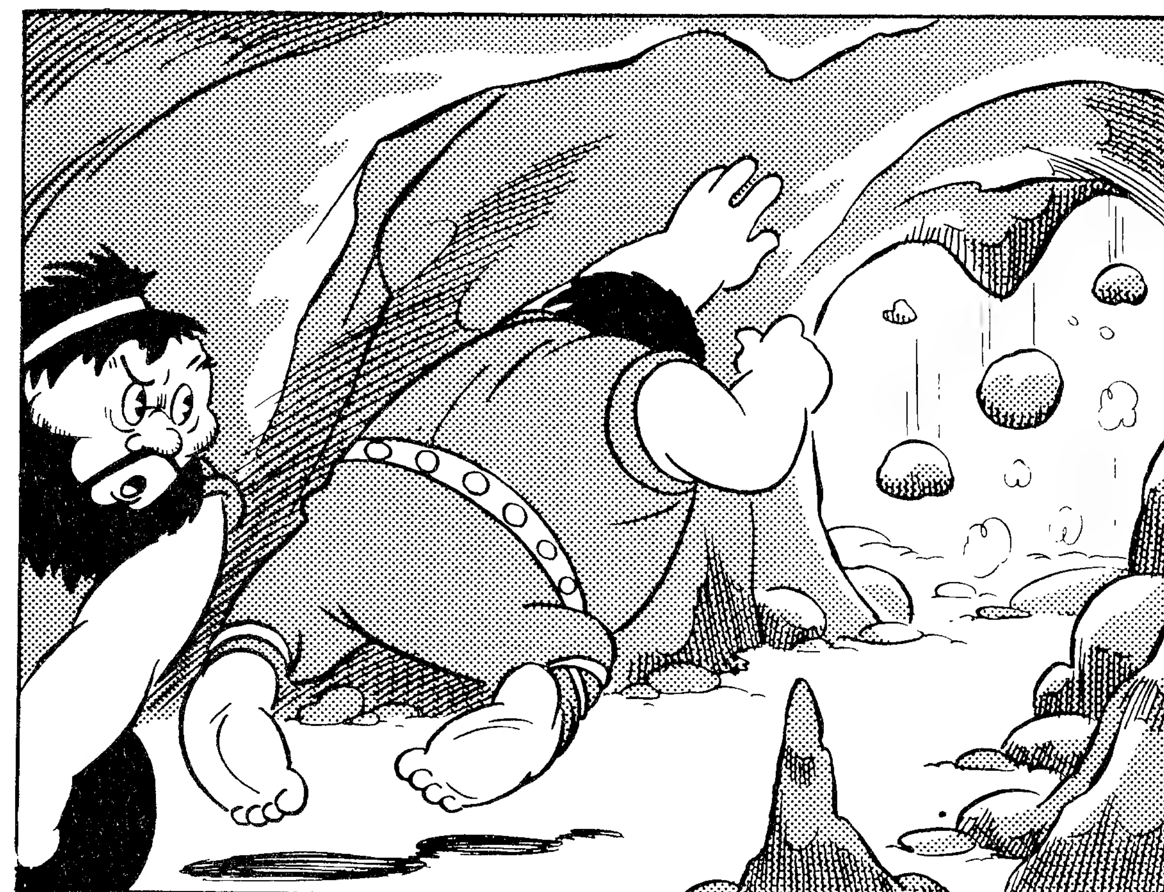

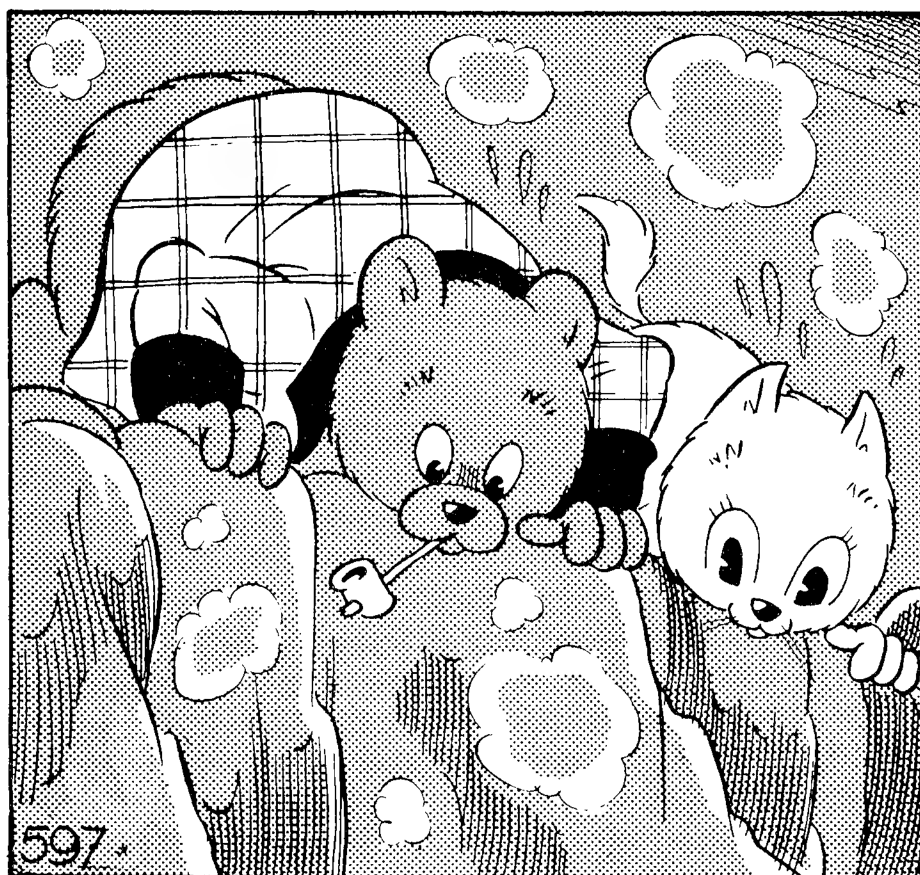
'Watstat?' riep hoofdman Bomdrom, 'gevangene gevlucht?!! Hoe... wat... waar...?' – 'Spelonk is leeg!' zei de bergreus. 'Niemand meer te zien. Weet niet hoe dat kan, kleine dikke beerrr kan niet alleen door luchtkokerrr gegaan zijn. Lijkt wel toverrij!'
'Bah! Grrr!' riep Bomdrom, en hij rolde gevaarlijk met zijn ogen, 'kom mee! Gaan kijken!' De twee reuzen holden zo hard ze konden de spelonken in, op weg naar heer Bommels cel.

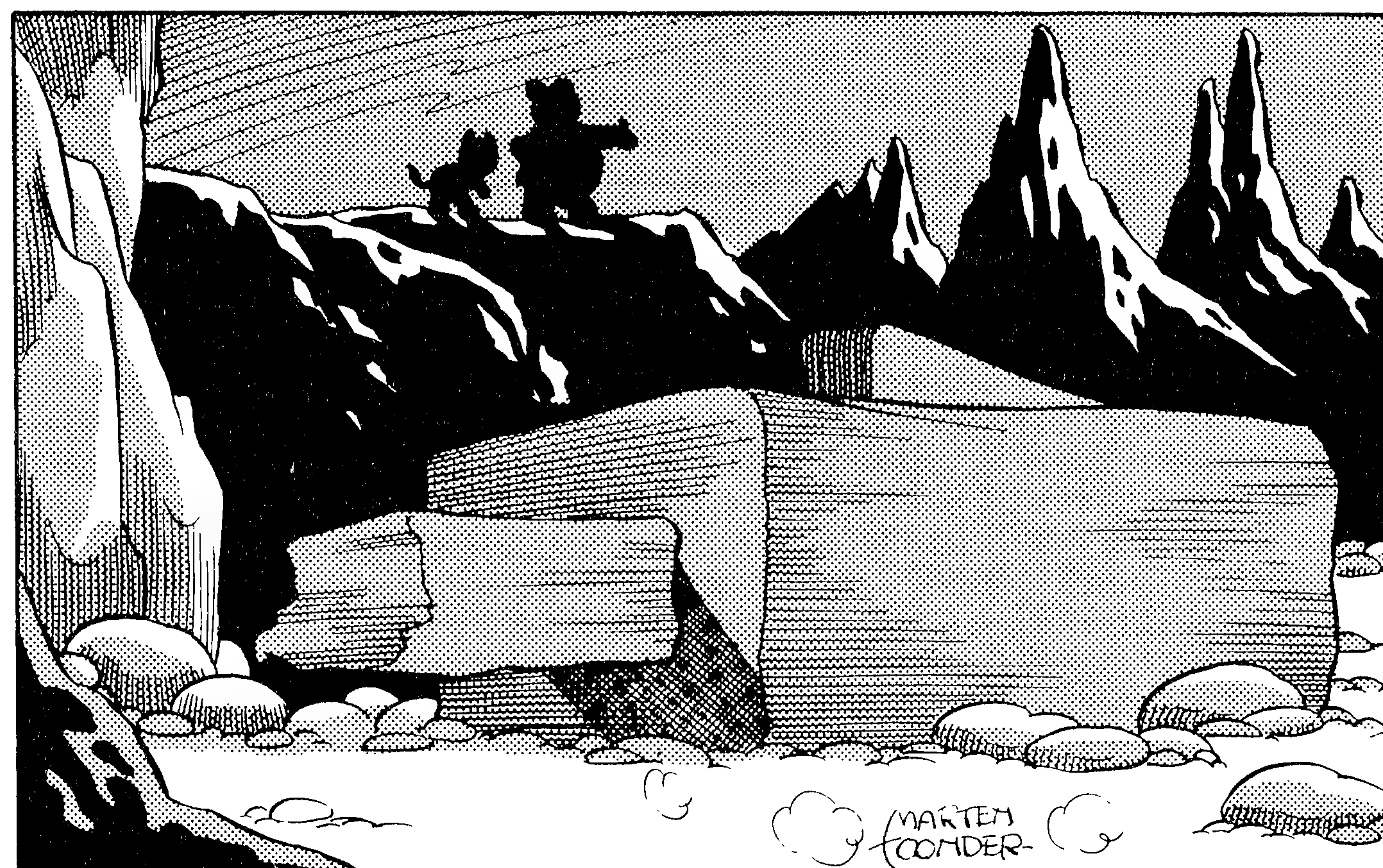
Intussen waren heer Ollie en Tom Poes boven op de rots bezig met graven. 'Waarom doen we dit eigenlijk?' vroeg heer Bommel een beetje slaperig. 'Ik begrijp niet wat je wilt, Tom Poes! De reuzen hebben nu misschien al wel gemerkt, dat ik gevlucht ben, en als ze gaan zoeken, zijn we er lelijk bij!'
'Wacht nu maar af!' zei Tom Poes. 'U zult het wel zien!'

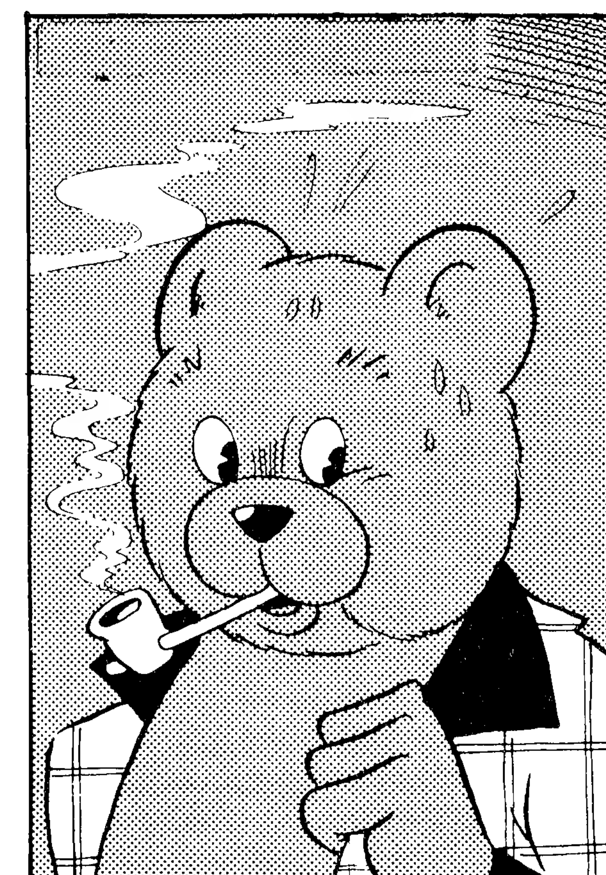

Het beeld was eindelijk ver genoeg uitgegraven, de onderkant van de hals was helemaal opengelegd en Tom Poes trok heer Bommel nu mee naar de achterkant.
'Vooruit, heer Ollie!' riep hij, 'nu moeten we in deze richting duwen. Doe uw best, zo hard als u kunt! Eén... twéé.. hup!'
Nu, ze duwden alle twee, zo hard als ze konden, ze zwoegden en zweetten, en na een poosje kwam er werkelijk beweging in de grote steenklomp. Heel langzaam begon het beeld voorover te hellen, maar zoals je begrijpen kunt, vielen er een massa kleine stenen naar beneden, voor de ingang van de grotten, en de reuzen die daar beneden op wacht zaten, hadden dat direct in de gaten.
'Wat gebeurrt?!!' riep de ene. 'Rrregent stenen!' riep de andere, en toen holden ze allebei naar de uitgang toe. Maar net, toen ze daar waren, klonk er een ontzettende plof, grote stofwolken stegen op en in een regen van stenen stortte het beeld naar beneden...

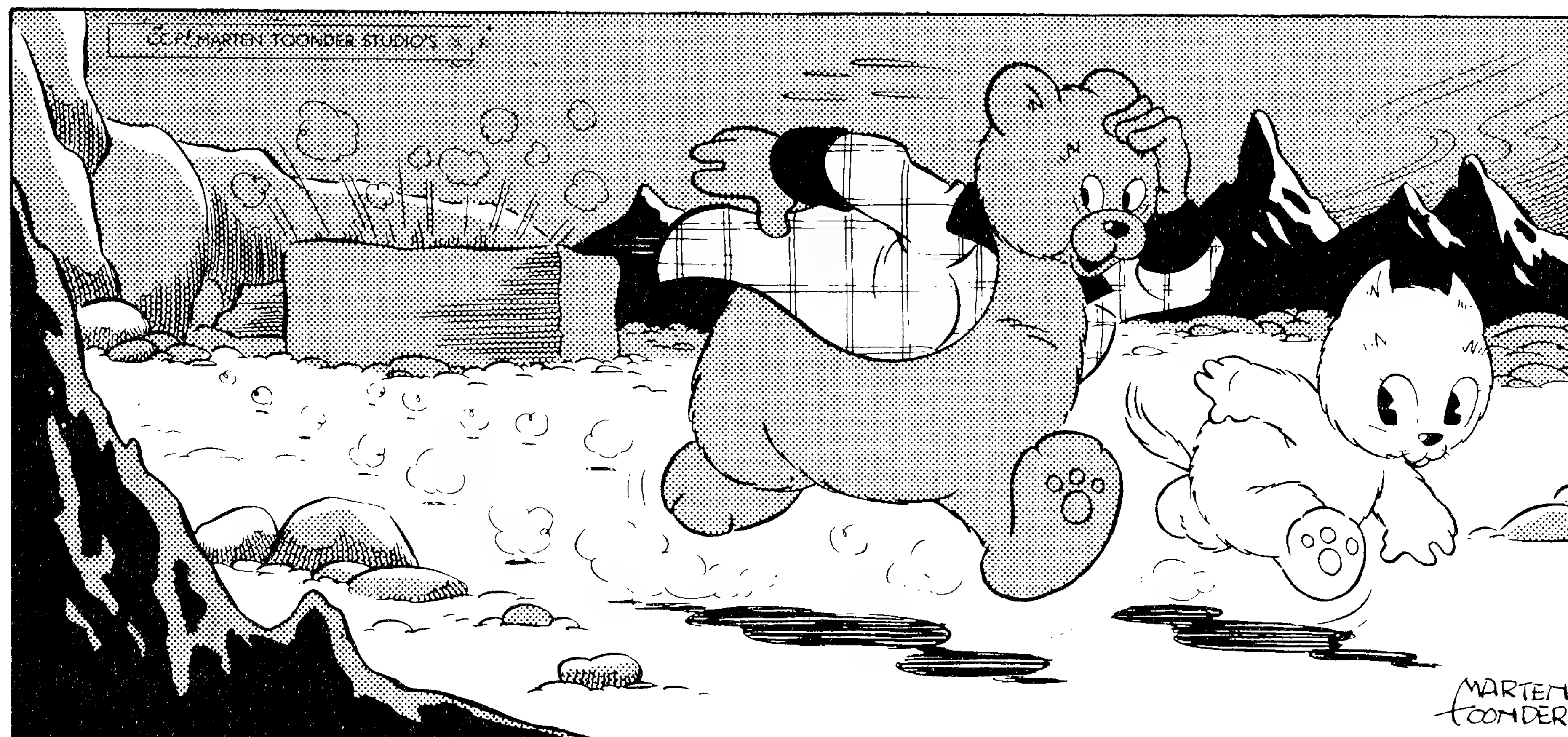

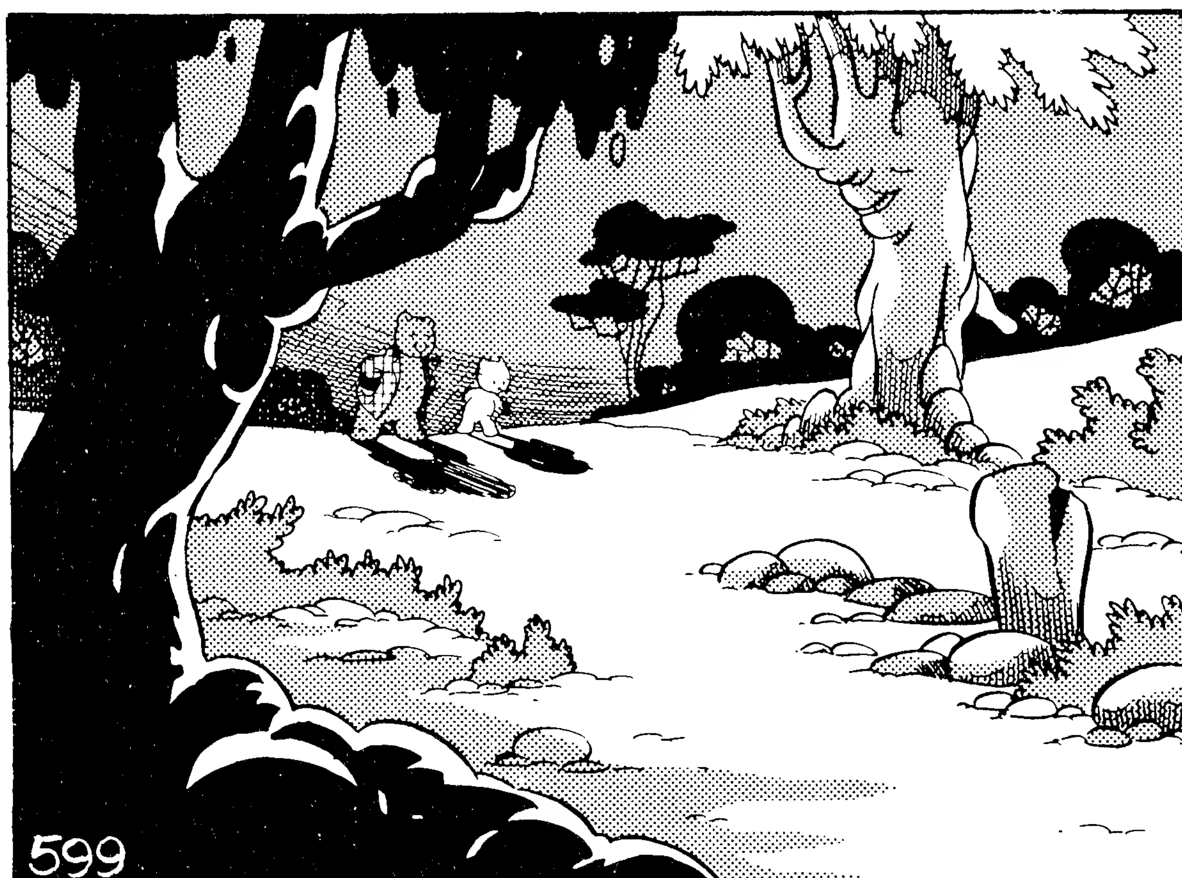

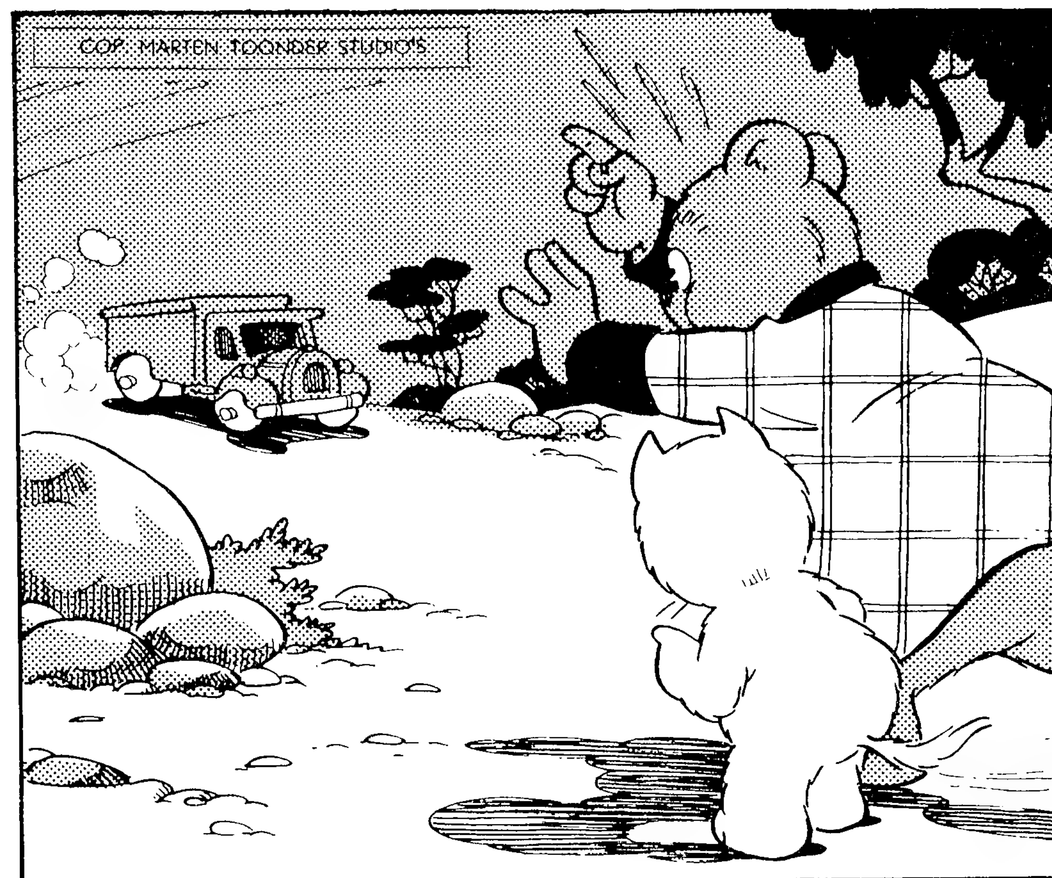
Tom Poes en heer Bommel bogen zich zo diep ze konden over de rotswand heen en staarden naar beneden. 'Het is gelukt!' zei Tom Poes. 'Het beeld is precies op de goeie plaats terechtgekomen, ziet u wel, heer Ollie?' 'Hm, eh... tja... hoe is het mogelijk!?' zei heer Bommel. 'Nu snap ik pas, wat je eigenlijk wilde, Tom Poes! Het beeld sluit precies de uitgangen van de grotten af en nu kunnen de reuzen er niet meer uit! Dat is handig bedacht, Tom Poes! Ja, dat is verbazend handig! Ik had het om zo te zeggen zelf kunnen verzinnen! Tjonge!' 'Ik ben blij, dat u het handig vindt,' zei Tom Poes. 'Nu moeten we zorgen, dat we zo gauw mogelijk naar Rommeldam komen om commissaris Bulle Bas te waarschuwen! We zullen hard moeten lopen, heer Bommel!'

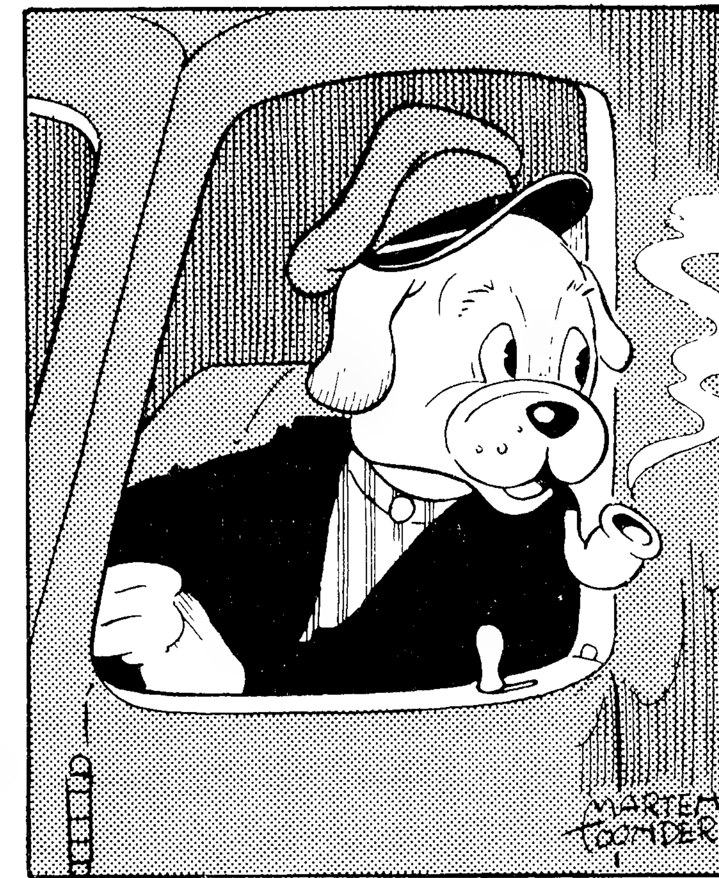

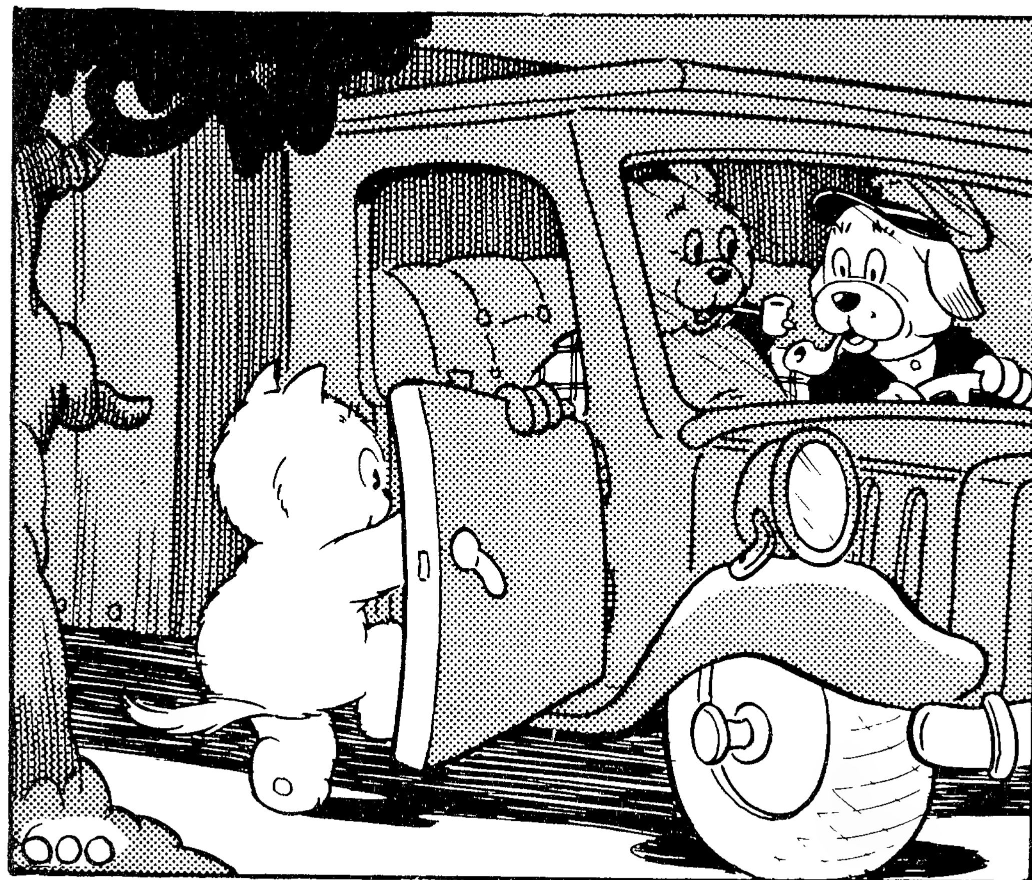
Intussen was het in de grotten een soort paniekstemming, dat kun je wel begrijpen! De reuzen wisten niet precies wat er eigenlijk gebeurd was, maar ze merkten wel, dat de uitgangen van hun holen versperd waren en dat niemand er meer uit kon! 'Haal die hamerrrs en die houwelen!' riep hoofdman Bomdrom, 'wij moeten errruit! Maak die steen die daarrr ligt kapot!!!' Dat was natuurlijk een goed plan. De reuzen zochten alle werktuigen, die ze hadden, bij elkaar en begonnen zo hard ze konden aan het beeld te bikken, zodat de stukken in het rond vlogen. Heer Bommel en Tom Poes waren van de rots afgedaald en liepen nu zo hard ze konden in de richting van de bewoonde wereld. 'Die reuzen gaan flink te keer!' hijgde heer Bommel, 'als ze zo doorgaan, zijn ze gauw door het beeld heen, Tom Poes!' 'Ja, we moeten heel erg opschieten, heer Ollie!' riep Tom Poes. 'Konden we maar ergens een auto vinden! Maar het is hier overal even onbewoond!...'

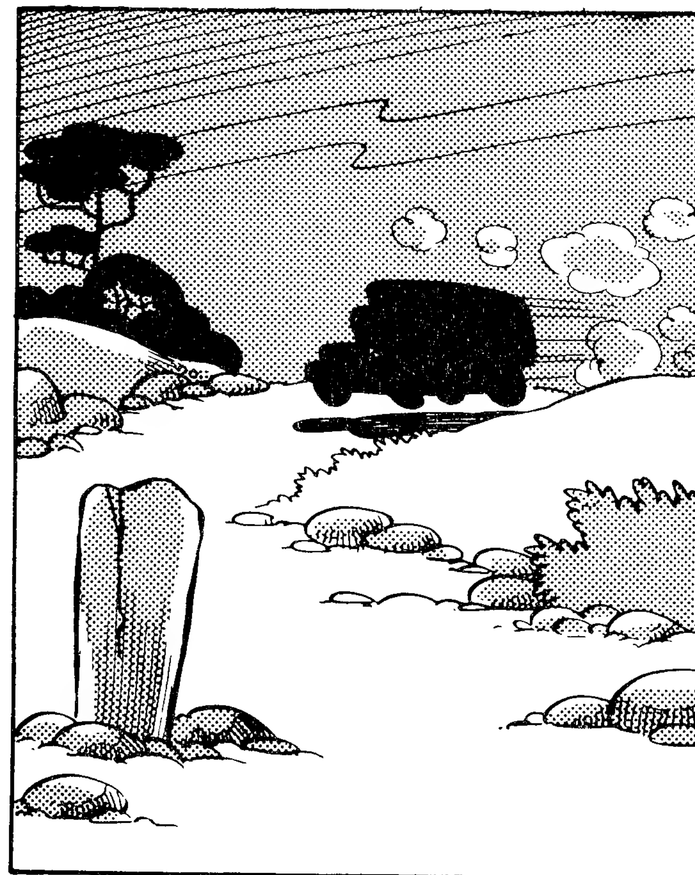

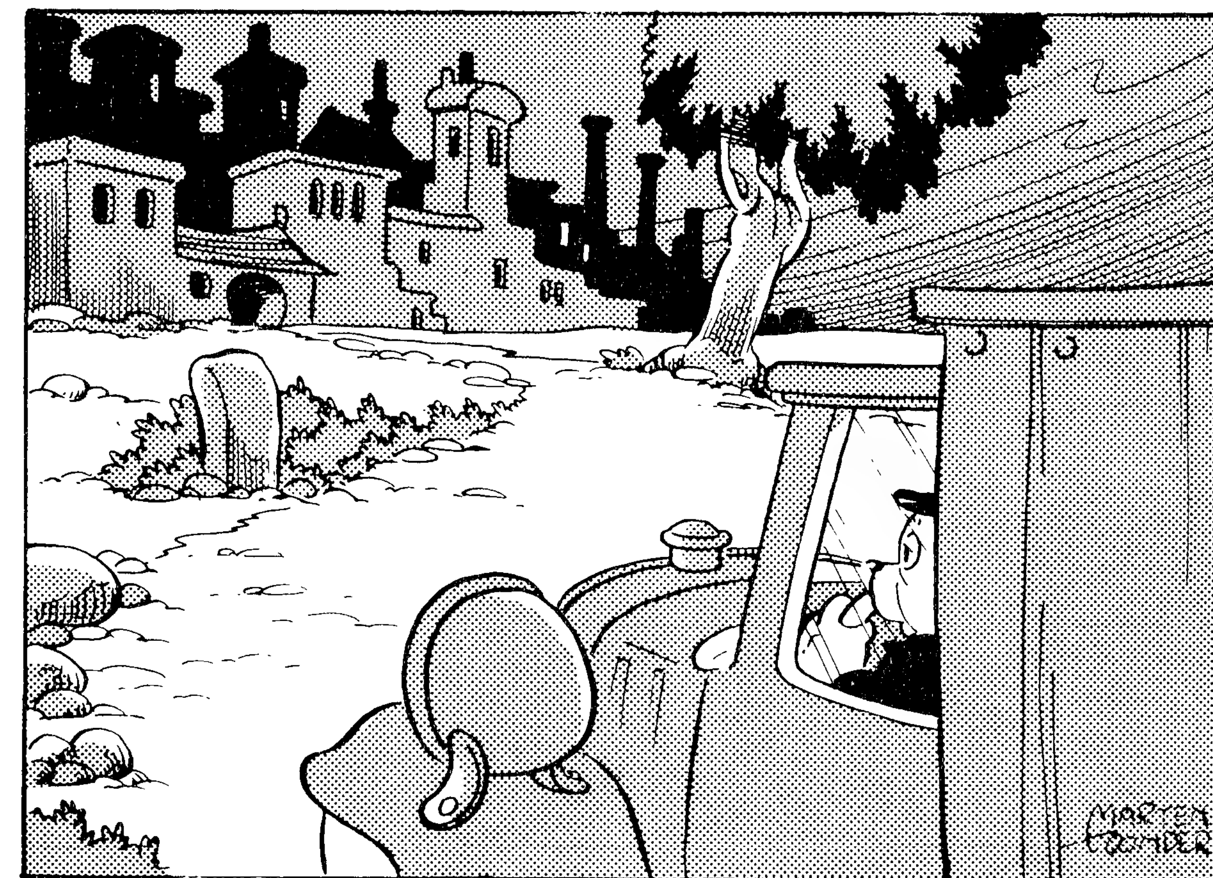

Toen Tom Poes en heer Bommel een uurtje gehold hadden, waren ze tamelijk moe geworden, zodat ze een beetje langzamer gingen lopen. ‘We zijn uit de bergen, jonge vriend,’ zei heer Bommel. ‘Dit is een tamelijk behoorlijke weg en hier hebben we tenminste kans, dat we een auto vinden, die naar Rommeldam gaat!’ ‘Hm,’ zei Tom Poes, ‘die kans lijkt me nu niet groot, heer Bommel, het is hier allemaal even verlaten en eenzaam in dit uur van de nacht. Iedereen is natuurlijk bang voor die bergreuzen en...’
Maar op dit moment klonk er een geronk in de verte, dat snel aanzwol en toen Tom Poes zich omkeerde, zag hij een grote vrachtauto, die hen snel naderde. Heer Bommel sprong met zijn armen omhoog op de weg: ‘Ho! stop!’ riep hij. ‘Hier is een heer, die mee wil rijden! Stop, jonge vriend, ga je naar Rommeldam?’ De vrachtauto remde met een piepend geluid en de chauffeur stak verschrikt zijn hoofd om de hoek. ‘Wa?’ vroeg hij. ‘Of ik naar Rommeldam ga? Zeker, zeker, wou je soms meerijden? Stap maar in, hoor!’ Nu, dat hoefde hij geen twee keer te zeggen...

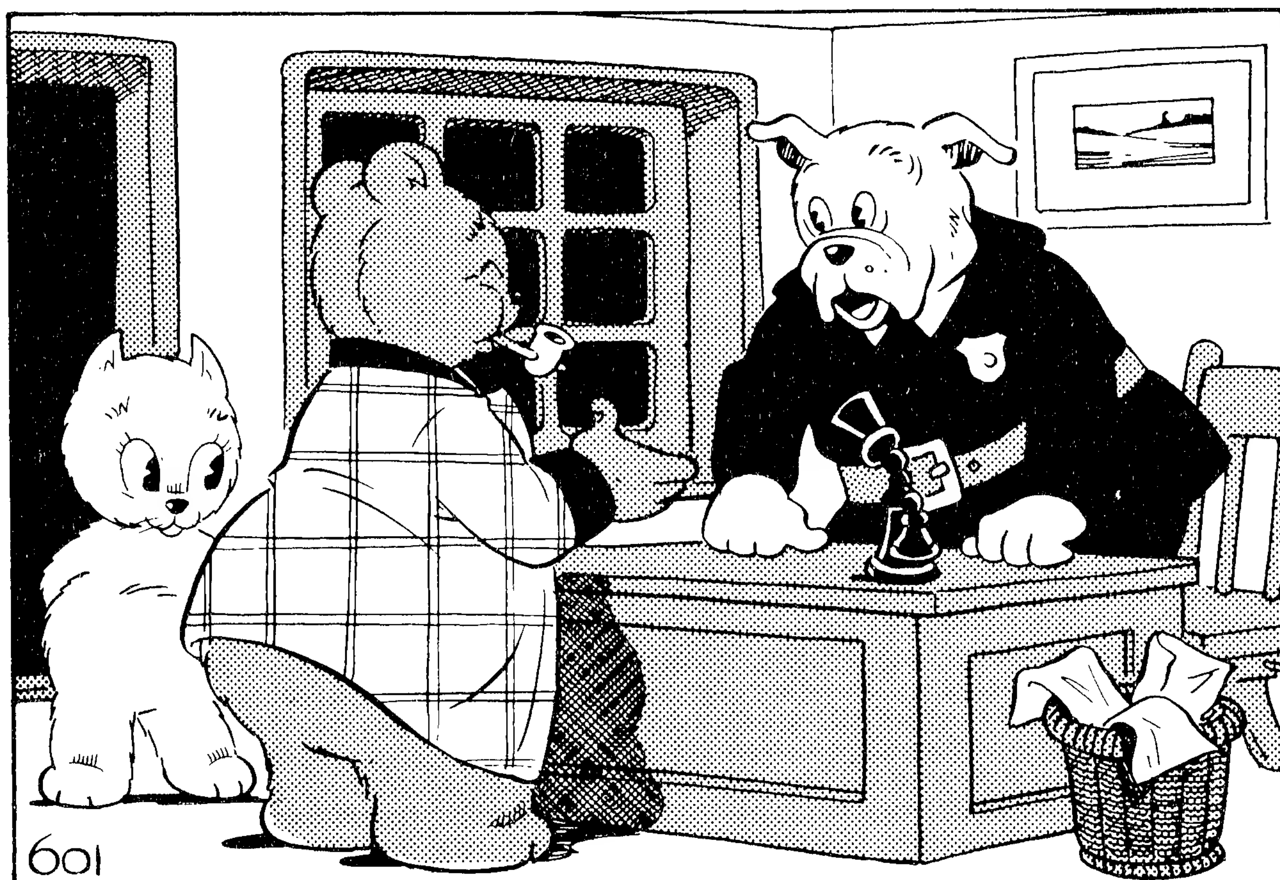

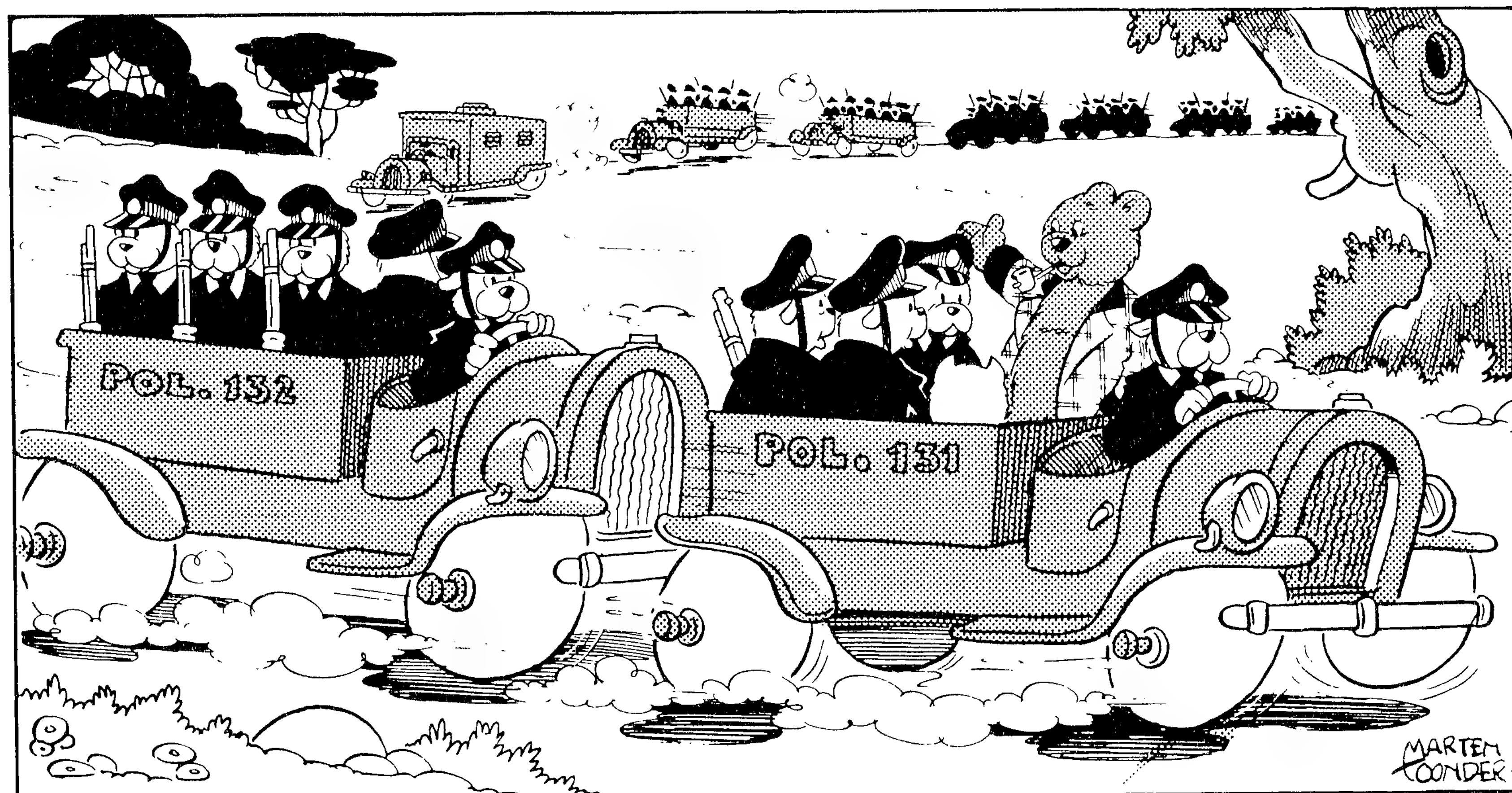

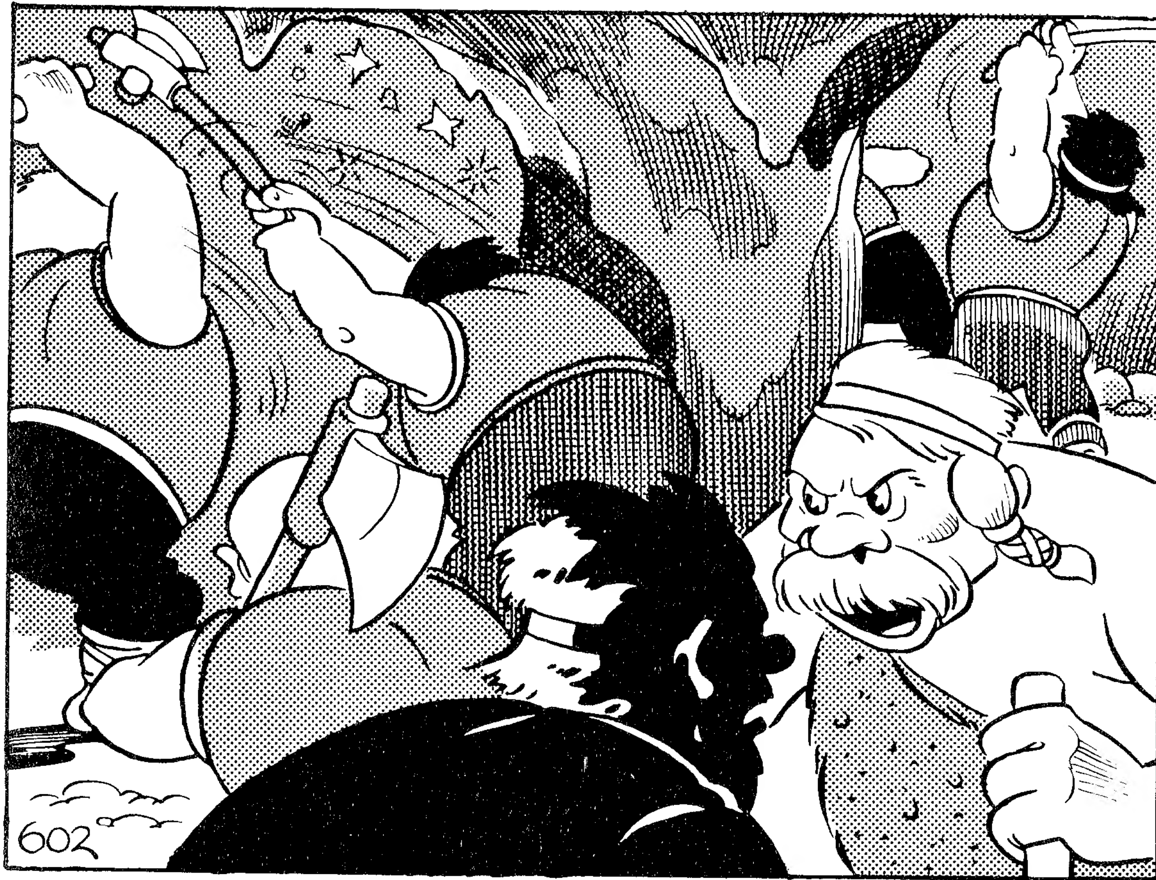
'Jullie treffen het!' zei de chauffeur. 'Hier rijdt niemand, behalve ik! Iedereen is benauwd voor die gevaarlijke bergreuzen en het is, dat ik de enige vrachtrijder op Rommeldam ben, anders zou ik het ook niet doen!'

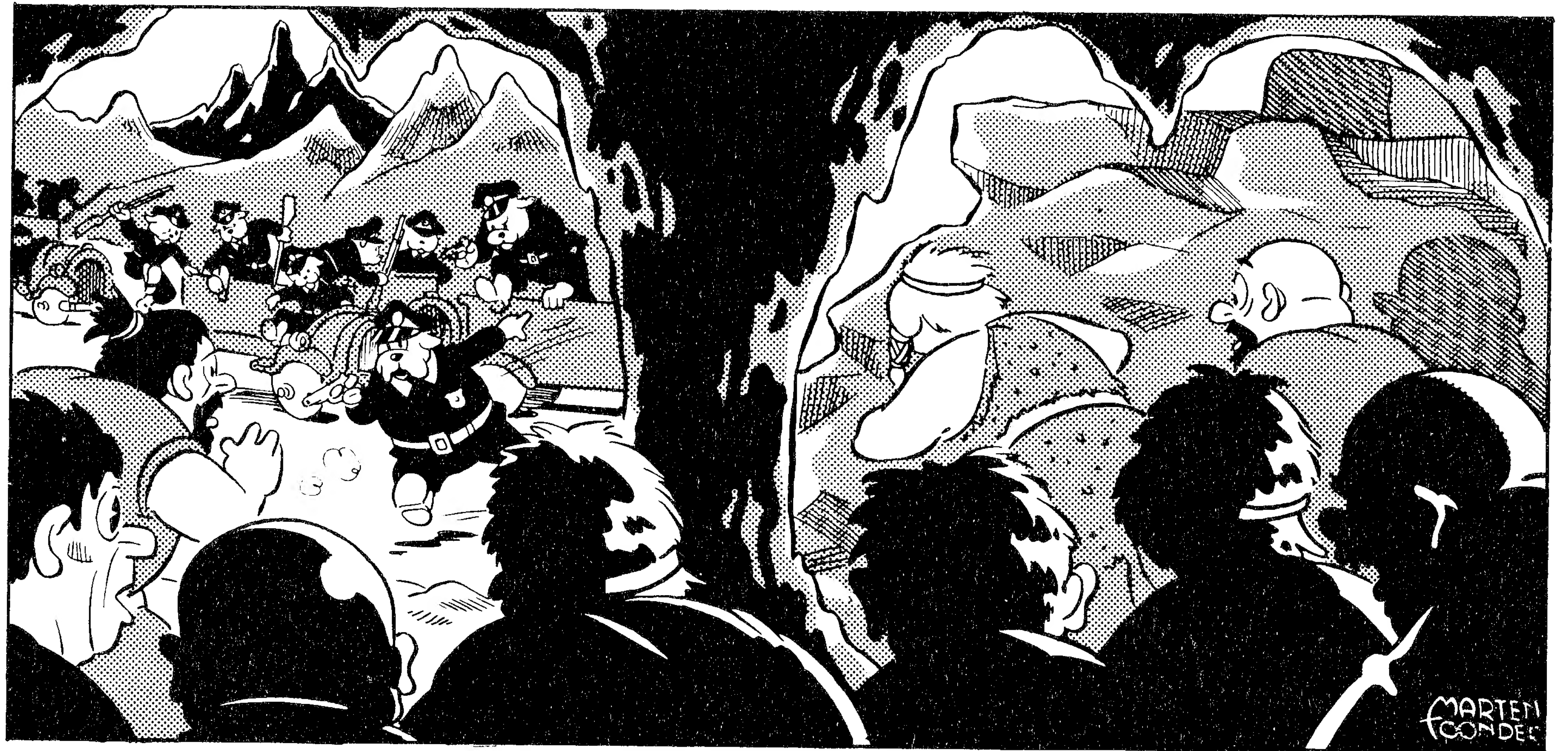
'Onzin!' zei heer Bommel. 'Bergreuzen bestaan er niet! Het zijn doodgewone bergmensen, en ik heb ze gisteren allemaal tegelijk onschadelijk gemaakt! Die kereltjes zullen niemand meer te pakken nemen, dat beloof ik je! Ik heb ze nu opgesloten in een grot en nu ga ik naar Rommeldam, om de politie te halen. Die kan ze dan naar de gevangenis brengen, zie je! En eh... natuurlijk heeft Tom Poes me er bij geholpen, dat spreekt!' 'Tjonge,' zei de chauffeur, 'dan moet u wel erg sterk zijn! Dat is een knap staaltje!' Intussen had hij de motor aangezet en reed zo vlug als hij kon, in de richting van Rommeldam. Maar toch was het al tegen de ochtend, dat de eerste huizen van de stad in zicht kwamen! 'Ik hoop, dat we nog op tijd komen!' dacht Tom Poes. 'Stel je voor, dat die kerels zich hebben uitgegraven, dan zou alle moeite voor niets zijn geweest...'

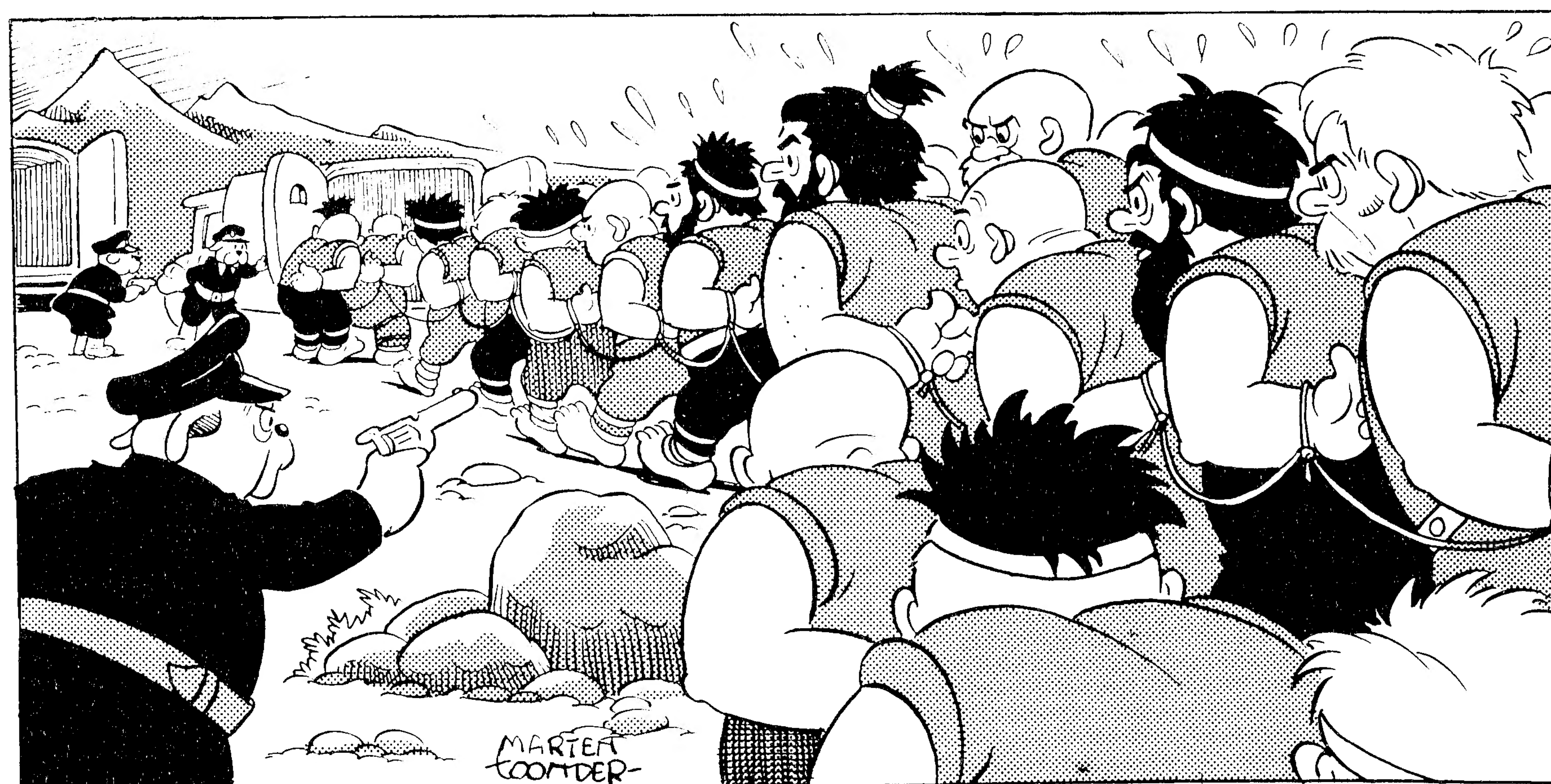
Tom Poes en heer Bommel hadden gelijk gehad, zoals je gezien hebt. De vrachtauto reed zo hard als een vrachtauto maar rijden kan en bij het aanbreken van de dag waren ze al in Rommeldam. Je begrijpt, dat commissaris Bulle Bas blij was, toen hij hen zag. 'Wel,' zei hij, 'jullie zijn mooi op tijd! Hm! Had niet gedacht, dat jullie nu al terug zouden zijn! Maar vertel op, hoe is het met die bergreuzen? Zijn er veel? Waar wonen ze? Hoe kunnen we hen onschadelijk maken?' 'Dat is niet meer nodig, beste vriend!' zei heer Bommel vriendelijk, 'dank zij mijn kracht en mijn... eh, onze handigheid hebben we het hele stelletje om zo te zeggen al achter slot en grendel! Het enige, wat u te doen hebt, is ze in ontvangst te nemen. Ik zou...'
'Zo eenvoudig is het niet!' zei Tom Poes, 'heer Bommel heeft een paar stomme streken uitgehaald, commissaris, maar wanneer u nu erg vlug bent, kunt u ze gevangennemen!' En toen vertelde Tom Poes het hele verhaal. Nu, een paar minuten later rukte de hele politiemacht uit en reed zo hard als ze kon in de richting van de Zwarte Bergen...

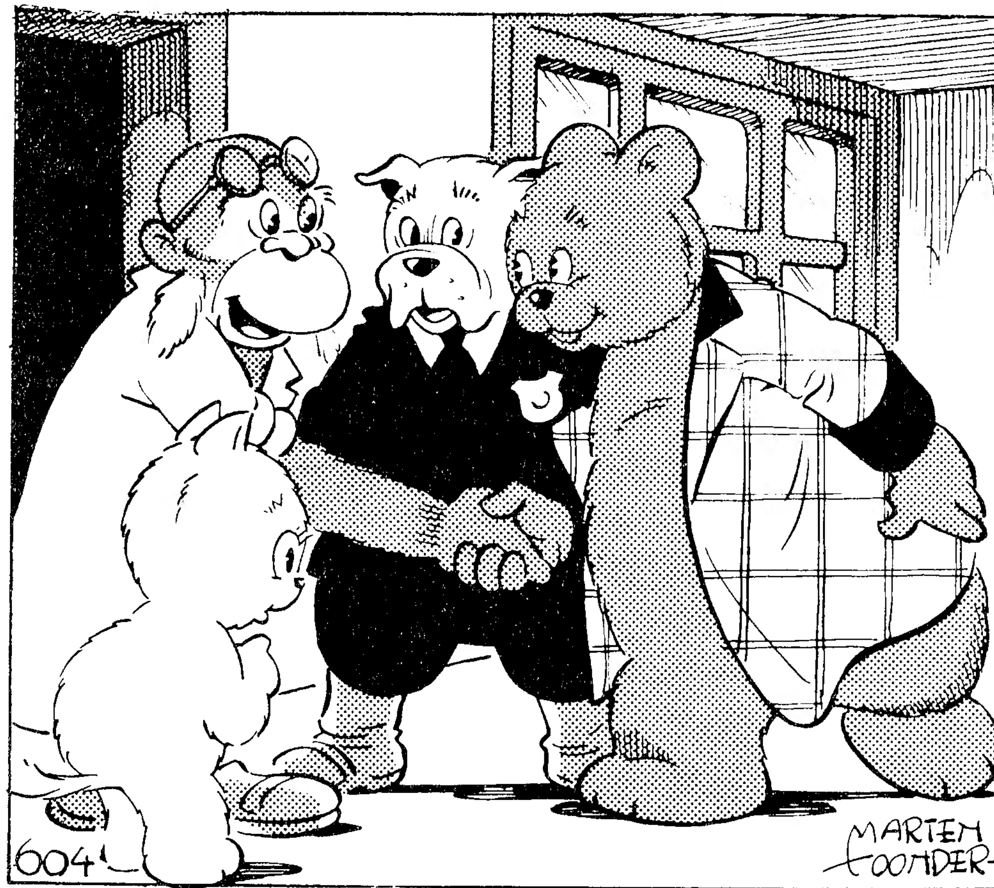

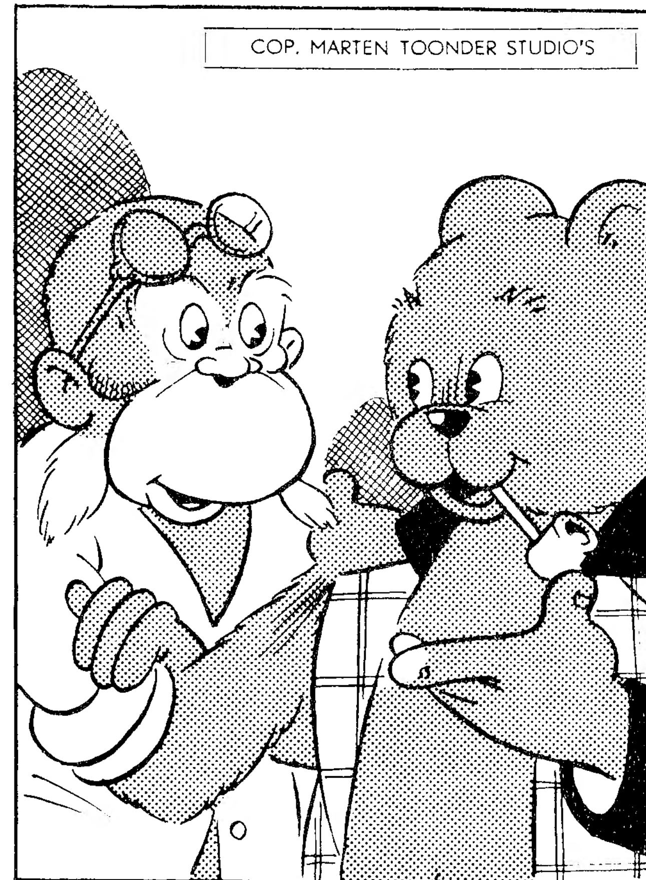
In de grotten van de bergreuzen was het intussen een drukte van belang! De hele bende van Bomdrom was bezig om het beeld, dat de uitgang versperde, in stukjes te hakken. Met bijlen en hamers en houwelen hakten de reuzen er onder woest gezang op los, en de hoofdman brulde zijn orders er doorheen, zodat horen en zien je zou vergaan als je erbij geweest was. Zodoende schoten ze flink op, en het duurde dan ook niet lang, voordat het daglicht weer te zien was. Nu, toen ging het vlug, de laatste brokstukken van het beeld werden weggedragen en de reuzen stonden weer in de buitenlucht. Maar precies op dat moment stopten de politiewagens onder luid gepiep voor de grot en voordat Bomdrom ook nog maar een geluid had kunnen geven, omsingelden de politiemannen de verblufte bergreuzen. 'Handen op!', commandeerde Bulle Bas, 'ik arresteer jullie! Geef je over!' 'Howoh!', riep Bomdrom. 'Wat is dat? Wat wil je van mij?' Hij greep een bijl en drong naar voren...

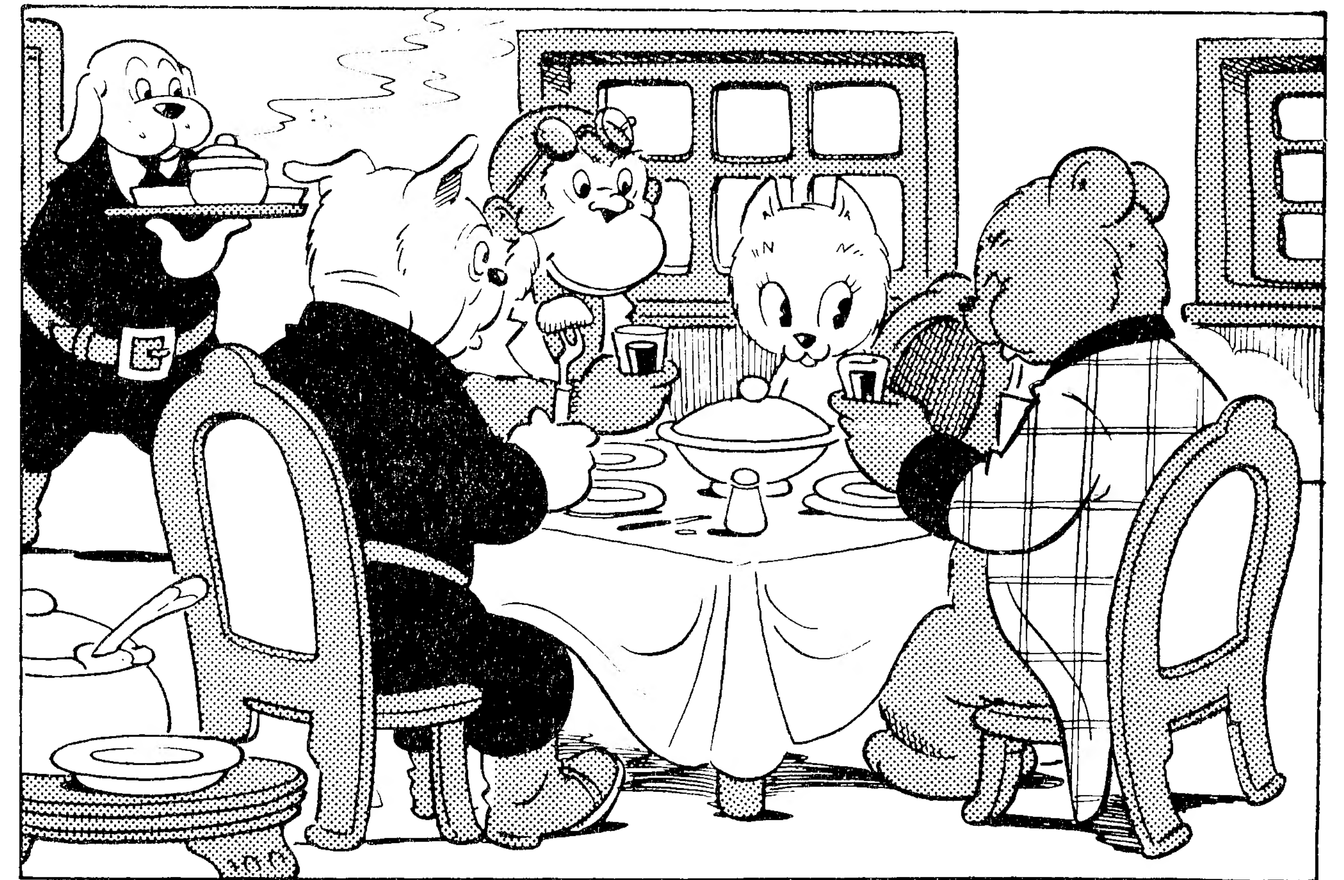

Commissaris Bulle Bas toonde, dat hij een goed politieman was en op z'n tijd wist aan te pakken. Hij gaf Bomdrom niet de tijd om wapens te pakken of zijn mannen te verzamelen, maar stormde met opgeheven revolver naar de grot toe en brulde: 'Kom er uit en laat je binden! Ja, jij daar! Die dikke met die vlechten! Brigadier Snuf, bind dien man! Opschieten! Sta, of ik schiet! Geen praatjes! Mijn mannen hebben hun wapens klaar en ze houden niet van grapjes!'
Nu, ik weet niet of het kwam doordat Bulle Bas zo hard schreeuwde of omdat reuzen meestal tamelijk laf zijn, of omdat Bomdrom een hekel aan vuurwapens had, maar een feit is het, dat de hoofdman zich gewillig liet binden en dat zijn mannen hetzelfde deden, zonder er aan te denken zich te verzetten. En dat was eigenlijk maar goed ook, want ik weet nog niet, hoe het dan afgelopen zou zijn! Enfin, toen alle reuzen goed en wel gebonden waren, werden ze naar de auto's gebracht en daar één voor één ingeduwd.
'Ziezo,' zei heer Bommel, 'dat hebben we er goed afgebracht, Tom Poes!'

Nu, de rest van de geschiedenis van heer Bommel en de Bergmensen is gauw verteld. De stoet politie-auto's met de reusachtige gevangenen raasde terug naar Rommeldam. De reuzen werden in de gevangenis opgesloten (dat was geen kleinigheid, want de gevangenis was niet op zulke gasten berekend) en Tom Poes en heer Bommel gingen met Bulle Bas mee naar het politiebureau. Daar werden ze opgewacht door professor Sim Pensée, die natuurlijk benieuwd was, hoe zijn uitvinding had gewerkt.

'Oh, die uitvinding was in orde!', zei heer Bommel, 'maar toch zou ik er niets aan gehad hebben, als ikzelf niet zo sterk was geweest. Ik heb al die kerels in één slag...'

'Praatjes,' zei de commissaris. 'U hebt de hele zaak haast laten mislukken en als Tom Poes er niet was geweest, had het er niet best uitgezien! Maar nu wilde ik jullie in de kantine een kleine maaltijd aanbieden. Dat verdienen jullie wel, zou ik zo zeggen!'

Nu, Tom Poes en heer Bommel lustten wel iets, dat begrijp je, dus ze lieten het zich geen tweemaal zeggen...

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.